

Giới thiệu Trùng Sinh Đô Thị An Nam

Người thế gian tôn ta là An Nam Lão Tổ.

Quyền năng vô hạn, điều khiển sinh tử của vạn vật, thống trị thời không vũ trụ.

Năm xưa, ta tu luyện 100 năm liên tục đột phá, bước vào Tiên Đế Cảnh, sánh ngang với Chúa Tể một phương, nổi tiếng là kỳ tài Tu Chân.

200 năm thành Tiên Tôn, 300 năm lên Đế Tôn, 400 năm trở thành một trong bốn vị Thiên Tôn của Tu Chân Giới.

Giết Thần diệt Phật, xác chất đầy đất, nơi nào ta đi qua đều có máu chảy thành sông.

500 năm, đặt chân vào Hỗn Độn Giới, dùng thực lực Hỗn Nguyên khiêu chiến giết Thần Chủ.

Trở thành Thần Chủ mới của Giới Hỗn Độn.

800 năm đã mở ra Hợp Đạo Kiếp, bước vào cảnh giới Nhập Đạo Kỳ.

Khiến cho chúng Thần trong vạn giới phải khiếp sợ, trở thành truyền kỳ đầu tiên Nghịch Thiên trong giới Tu Chân.

Giới thiệu: Đây là một tác phẩm Việt Nam, bối cảnh và nhân vật đều là người Việt, và có sự tham gia của vài nhân vật có thật, là bạn của tác giả và đã được sự cho phép đem vào truyện.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Trọng sinh

Năm 2019, huyện Trảng Bàng

Bên trong một con hẻm nào đó có một ngôi nhà, không to cũng không nhỏ, ngôi nhà khá lâu đời lộ ra từng vết nứt trên mặt tường, nội thất cũng rất cũ kĩ, lúc này đột nhiên có một chàng trai ngồi bật dậy trên băng ghế, ngược nhìn xung quanh một lúc rồi mỉm cười mừng rỡ.

"Quay lại rồi! Ta thật sự quay lại địa cầu!"

"800 năm, cuối cùng cũng trở về, đây là nơi ta được sinh ra, không khí ấm áp quen thuộc này, Đã rất lâu rồi ta chưa cảm nhận được"

Đời trước vốn dĩ là Đạo tổ của tiên giới, thiên giới và ma giới, thần chủ của tam giới, vạn tộc quy phục.

Vốn dĩ hắn muốn bước vào Độ Kiếp Kỳ. Nhưng mà đáng tiếc, cho dù là lão tổ cũng không thoát khỏi Thiên Số, hắn mở ra Lôi Kiếp lại không ngờ ngay cả Hợp Đạo Cảnh cũng không chịu nổi lực lượng hủy diệt, một phần do hắn còn có chấp niệm, không thể đột phá mà còn khiến cho thân thể tan thành cát bụi, thần hồn bị tổn thương, trôi dạt trong tam giới.

Bất ngờ thay, khi mảnh tàn hồn của hắn gần như dập tắt, may mắn xuất hiện trước mắt, một cánh cổng không gian hiện ra, nhìn vào sâu bên trong, hắn thấy địa cầu, quê nhà của chính mình.

Còn một con đường sống, hắn quyết định tiến vào không gian tiên lộ quay về làm lại một lần nữa, bởi vì chỉ có trọng sinh hắn mới có thể sống lại, dựa vào tàn hồn tu vi bằng không của hắn hiện giờ không thể đoạt xác được ở tam giới.

Anh Kiệt ngược nhìn trần nhà, thăm cảm thán

"Quá lâu rồi, nên tham quan ngôi nhà của ta một lúc chứ nhỉ?"

Căn nhà tuy nhỏ nhưng Anh Kiệt đi vòng quanh cả ngôi nhà cũng mất một giờ, chính là ngắm rất lâu từng nơi ở đây, hắn nhìn thấy tấm ảnh gia đình treo ở trên tường. Có ba, mẹ! Cùng hắn và ông bà ngoại, lúc này trong lòng Anh Kiệt vô cùng hạnh phúc, mặc dù đã chuẩn bị tinh thần đối mặt nhưng vẫn không tránh khỏi xúc động.

Hạnh phúc vì được gặp lại gia đình một lần nữa, hắn muốn trọng sinh là để báo đáp, bảo vệ những người này. Nhờ có họ Anh Kiệt hắn mới được sống trên đời.

"Kiếp này ta trở lại, ta phải chuyên tâm tu luyện không phạm phải sai lầm, bằng không sẽ mất hết tất cả, và những kẻ từng ức hiếp gia đình ta sẽ phải trả giá"

"Đầu tiên ta nên tìm hai người trước! Lê Ánh Nguyệt, Nguyễn Thành Dương!"

Đời trước Lê Ánh Nguyệt là bà chủ nợ của mẹ Anh Kiệt, Nguyễn Thành Dương chính là sếp của ba hắn. Hai kẻ này từng ép bức hai vợ chồng Võ Văn Cường, Nguyễn Thị Hồng Nhi, chính là bố mẹ của Anh Kiệt, khiến họ phải uống thuốc tự vẫn, để Anh Kiệt lại một mình trôi dạt trên đời.

Tuy rằng chứng kiến tất cả, nhưng ngày xưa hắn quá nhát gan, không lâu sau đó hắn bị tai nạn qua đời, xuyên không đến Tu Chân Giới, trở thành Tu Chân giả.

Có ơn báo ơn, có thù báo thù! An Nam Lão Tổ ta các người không chọc nỗi đâu!

"Nhưng điều quan trọng nhất bây giờ là mình cần phải có thực lực, nếu không đừng nói báo thù, đến trói gà còn không chặt"

"Đầu tiên nên tìm nguyên liệu có thể tu luyện, chỉ cần nguyên khí. Cùng với Đạo Tâm Pháp của mình vẫn còn, chế một số đan dược sẽ dễ dàng nhập môn vào tu đạo"

Đạo Tâm Pháp chính là do ta sáng tạo ra, có thể thu hút nguyên khí trong phạm vi 100km ở cảnh giới Hợp Đạo. Chỉ là bây giờ ta chẳng có tu vi gì, tuy công pháp còn nhưng không thể khởi động.

"Nên tìm nguyên liệu để luyện Thụ Linh Đan, nó có thể giúp mình tiến vào Luyện Khí Kỳ, sau đó có thể khởi động Đạo Tâm Pháp!"

Luyện đan không yêu cầu có tu vi hay thực lực, chỉ cần có kiến thức chế đan thì ai cũng có thể.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tiểu Linh Thủy

Nơi có nhiều nguyên khí hay linh khí, là nơi tụ tập tinh hoa đất trời. Chẳng hạn như trong chùa hoặc miếu, những chỗ này đều sản sinh ra nguyên khí, bên dưới lại có linh mạch.

Đại đa số những chỗ có linh mạch đều là nơi thờ phụng cúng bái, ngoài ra nguyên khí cũng xuất hiện ở núi cao, biển sâu.

"Nơi có linh mạch đều có người chiếm giữ. Cũng may mình còn Đạo Tâm Pháp, chỉ cần luyện chế thêm một số linh đan dùng tăng căn cơ gân cốt nữa thôi"

"Tuy bây giờ mình chỉ chế ra được hạ phẩm đan, nhưng có thể bước vào nhập môn Luyện Khí Kỳ"

Ở Tu Chân Giới muốn nhập môn vào tu tiên rất dễ, linh khí dồi dào. Tu luyện nhanh hơn ở địa cầu không biết bao nhiêu lần, so sánh đúng là trời với đất.

Tu Chân Giới lấy Luyện Khí làm nền móng, tiên nhân đều bắt đầu từ đó đột phá lên các cảnh giới cao hơn, được chia làm 8 cảnh giới

Luyện Khí, Linh Cảnh, Nguyên Anh, Kim Đan, Thiên Cảnh, Đế Cảnh, Hồn Nguyên, Hợp Đạo

Mỗi cảnh giới chia ra ba tầng, sơ kỳ trung kỳ và hậu kỳ, một kỳ có 9 tầng.

Khi tu luyện đến hậu kỳ đỉnh phong có thể đột phá cảnh giới cao hơn tùy vào thời gian tu luyện, gặp người có tư chất tốt, đột phá liên tục từ 2 đến 3 tầng cũng không có gì lạ. Còn nếu có người nhảy thẳng từ một cảnh giới này lên cảnh giới khác, thì đó chính là thiên tài, các tiên môn thế lực sẽ tranh nhau bồi dưỡng.

"Hiện giờ mình cần mua một số nguyên liệu để chế tạo đan dược, tốt nhất là tìm đến các nhà thuốc cổ truyền, mình không cần thuộc tính của chúng, chỉ cần có độ tuổi trăm năm là đủ"

Anh Kiệt đến các tiệm thuốc cổ truyền, mua mỗi nơi một thứ gom lại cũng đủ dùng.

"Mình không cần pháp trận hay lò luyện, hiện tại chỉ dùng đan để nhập môn, Thụ Khí Đan là được, là đan dược cấp thấp dùng cho những người muốn nhập đạo"

Anh Kiệt ngồi nấu cho đến khi 1 canh giờ trôi qua. Nguyên liệu thuốc bên trong gần như không còn sinh khí, tất cả nguyên khí từ đầu tới gốc đều bị thấm vào nước. Nước này chính là Tiểu Linh Thủy do Anh Kiệt nấu ra, hần cũng bắt ngờ.

"Trời đất! không thành đan lại thành thủy, vốn dĩ muốn bồi chế ra đan dược có thể dễ dàng tu luyện, nhưng không ngờ tới kết quả thảm thế này..."

"Vậy mà lại là Tiểu Linh Thủy nha! Nghe tên thì có vẻ hay, công dụng cũng không khác mấy Thụ Linh Đan, nhưng mà vị của nó..." Anh Kiệt vừa nghĩ đến liền rùng mình.

Tiểu Linh Thủy có vị rất đắng không cách nào tả nổi, mùi của nó cũng rất khai, không khác gì nước tiểu của động vật. Quan trọng hơn nếu để lâu sẽ mất tác dụng công năng, khác Thụ Linh Đan có thể kéo dài thời gian.

Anh Kiệt đổ Linh Thủy ra một cái bát, nhưng không vội uống. Hần đang rất băn khoăn giữa sức mạnh và vị giác của bản thân có thể bị mất đi, nhưng vì đang rất cần thực lực cho nên Anh Kiệt vẫn cố gắng uống hết, khóc không ra nước mắt cười khổ thầm nói

"Vị của Linh Thủy không thể xem thường!"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Mẹ xảy ra chuyện

Sau khi uống hết bát Tiểu Linh Thủy, Anh Kiệt ngồi xếp bằng tu luyện đã hai tiếng đồng hồ, hần bắt đầu cảm nhận được kinh mạch đang được nguyên khí gột rửa, thay cũ đổi mới.

Đan điền cũng đã mở ra, khởi động Đạo Tâm Pháp hấp thụ nguyên khí của Linh Thủy, trán đỏ đầy mồ hôi, Anh Kiệt từ từ mở mắt ra, hai mắt như ánh mặt trời chói sáng, hần phun ra một ngụm khí bản.

"Thay xương đổi cốt, rửa sạch bụi trần! Hôm nay, ta nhập Luyện Khí sơ kỳ nhất trọng" Anh Kiệt âm thầm cảm thán.

"Tiếp theo nên chọn một bộ võ kỹ để phòng thân, nên chọn kỹ năng nào đây nhỉ?"

"Thần thông! Mở!"

Anh Kiệt nhập vào Luyện Khí sơ kỳ nhất trọng nên có thể mở ra thần thông, trong ký ức của Đạo Tổ có vô số công pháp võ kỹ, có một phần năm đó hần chinh chiến cướp được, cũng có người dâng tặng và tự sáng tạo ra.

"Thập Tam Long Trảo? Có sức mạnh một trảo phá núi nha! Bây giờ chưa sử dụng được, đợi mình lên Linh Cảnh sẽ dùng người sau vậy"

"Bát Liên Chương! Vô Ảnh Thân Pháp! 2 môn công pháp này có sức mạnh về công kích và tốc độ, có vẻ thích hợp cho mình bây giờ"

Anh Kiệt bắt đầu dùng thần thức quét hai bộ công pháp thâm nhập vào đầu, nhìn hết qua một lúc đã học xong.

"Tiếp theo nên chọn một công pháp phòng ngự, có lẽ nên dùng Bất Hoại Chân Thể, tạm thời không lo súng đạn hiện đại!"

Lo xong việc công pháp võ kỹ, Anh Kiệt thần thờ suy tư. Nếu bây giờ ta đã có thực lực, cũng nên thử sức mạnh của chúng một chút, xem ở địa cầu phát huy đến mức nào.

Ra phía sau nhà, Anh Kiệt chọn một cái cây thân to nhất để thí nghiệm. Trong thân thể Anh Kiệt đang sôi trào sức mạnh, hắn bắt đầu vận chuyển công pháp thi triển ra.

"Bất Liên Chương! Chương thứ nhất, Bạch Liên Hoa!"

Chương lực vừa ra, như có cánh sen tung bay trong gió, nhẹ nhàng ẩn trên thân cây để lại một cái lỗ hồng hình bảy tan, tên chiêu nghe rất nhẹ nhưng ra chiêu rất nặng.

"Haha... Cái này không thể đánh trên người thường được! Nếu không sợ là mình phải bóc lịch ăn ăn từ hình như chơi!"

Anh Kiệt đỏ mặt hột hột không ngờ môn pháp ở tu chân giả lại phát huy gấp ba lần trên địa cầu, huống hồ Bất Liên Chương chỉ là võ kỹ dành cho tiểu tiên sử dụng.

Nhưng Anh Kiệt cũng khá hài lòng, có công pháp như thế này thì còn sợ gì ai?

Đúng lúc trong lòng đang vui thì Anh Kiệt nghe thấy tiếng hốt hoảng của ai đó chạy vào.

"Anh... Anh Kiệt! Cháu có ở nhà không?" hơi thở gấp gấp nói năng cũng bị khó khăn truyền ra phía tới sau.

Anh Kiệt nhẹ nhàng thông thả từ từ đi ra phía trước, chợt nhìn thấy một ông cụ già nua, tuổi gần 70 đang vắt và lau trán ướt đẫm, chắc là do tuổi già mà còn chạy nên đỏ mặt hơi rất nhiều.

Ông cụ là Nguyễn Danh, từng là bộ trưởng của xã An Tĩnh. Lúc này ông ta thấy Anh Kiệt đi ra lật đặt đứng lên vội vã đi đến bên cạnh Anh Kiệt, vẻ mặt trầm trọng nói:

"Anh Kiệt, cháu nghe chuẩn bị tinh thần nghe ông nói"

Anh Kiệt nhìn lấy làm lạ, Ông Danh từng giúp đỡ gia đình hắn rất nhiều, cũng xem như có nợ, nếu bây giờ ông ta nhờ vả hắn tuyệt đối không từ chối.

"Vâng! Ông nói đi"

Ông Danh thấy Anh Kiệt đột nhiên có chút gì hơi khác ngày thường, rất chịu lắng nghe và lễ phép, nhưng bất quá bây giờ có chuyện quan trọng hơn, vẻ mặt nghiêm trọng nói:

"Anh Kiệt, ông vừa nhận được tin từ con trai của ông ở bệnh viện" nói đến đây ông hơi ngập ngừng, rồi cuộc vẫn nói tiếp

"Con trai ông bảo thấy mẹ cháu trên xe cứu thương đưa xuống, hiện đang điều trị ở bệnh viện, ông nên báo cho cháu một tiếng"

Quá bất ngờ, Anh Kiệt nhìn ông Danh giống như cười mà không phải cười, khiến cho ông Danh cảm thấy có gì đó rợn cả tóc gáy.

Anh Kiệt phản nộ nhưng vẫn còn lí trí, chưa đến mức giận cá chém thớt, hắn nhìn ông Danh hỏi:

"Mẹ cháu ở bệnh viện nào?"

"Bệnh viện trăng bàng!" ông Danh đáp

"Cảm ơn ông!" nói xong Anh Kiệt vội vã rời đi.

Để lại ông cụ đứng trơ trọi một mình đến ngốc trệ. Như vừa nhìn thấy thứ gì lạ lắm, ông lẩm bẩm

"Nó vừa nói cảm ơn há? cái thằng Anh Kiệt suốt ngày học hành không ra gì mà thích quậy phá đó ư? Từ khi nào lại lễ phép như vậy a?" ông cụ hoang mang vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ông bà ngoại?

Đến bệnh viện Anh Kiệt sau khi hỏi nhân viên y tế phòng của mẹ. Hắn lập tức đi thẳng đến đó.

Đến trước cửa phòng Anh Kiệt dừng lại, vì nghe thấy bên trong có giọng của người lạ. Với cánh giới của Anh Kiệt thần niệm bao phủ phạm vi 100m cho dù phòng cách âm hắn vẫn nghe rõ.

"Con nghe mẹ nói! Tốt nhất nên về nhà ba mẹ ở, đừng sống với thằng đó nữa nó chỉ làm cho con thêm cực khổ!"

Trong phòng một người phụ nữ ăn mặc sang trọng, đích thị là người giàu có, so với mẹ có chút lớn tuổi hơn vài chục, bà ta tên Lê Quý Trân. Đang nắm tay mẹ Anh Kiệt nói.

"Mẹ! Con không thể để hai cha con anh ấy sống mà không có người chăm sóc, dù sao Anh Cường với con cũng là vợ chồng 30 năm! Hơn nữa bây giờ còn có Anh Kiệt"

Người đáp là Bảo Nhi, mẹ của Anh Kiệt lời vừa ra hai mắt lập tức có chút chảy lệ.

Anh Kiệt bên ngoài nghe được cũng thật sự bất ngờ, kiếp trước hắn cũng chưa gặp qua những người bên ngoại bao giờ, vốn dĩ hắn có từng hỏi nhưng mẹ nhất quyết không chịu nói.

Bây giờ Anh Kiệt hoài nghi mẹ mình và bên ngoại có vấn đề, mà bên ngoại thì có vẻ không thích ba hắn cho lắm.

Lê Quý Trân nghe con gái mình nói thế, trong lòng lập tức khó chịu nhưng vẫn mỉm cười nắm tay Bảo Nhi càng thêm chặt, lời đầy dụ dỗ:

"Bảo Nhi! con là con gái cưng của ba mẹ, từ xưa đến giờ mẹ luôn rất thương con, con cũng biết phải không?"

"Con biết!" Bảo Nhi nhẹ nhàng trả lời

"Con biết? Vậy con có còn nghĩ đến hai ông bà già này không?" Lê Quý Trân vừa hỏi ngón tay vừa chỉ đến người đàn ông đứng bên cạnh, ông ấy cũng là ba của Bảo Nhi, tức là ông ngoại của Anh Kiệt, Hồ Hoàng Phúc.

Anh Kiệt thấy có chút thú vị không nghĩ tới lại gặp được ông bà ngoại của mình, lặng lẽ ngồi xuống băng ghế bên ngoài nhắm mắt quan sát, cho dù hán nhắm mắt thì thần niệm bao quát xung quanh ở đây, cử động của một con muỗi cũng không thoát.

Trong phòng ba người một nam hai nữ vẫn tiếp tục nói chuyện

"Con... Tất nhiên là có nghĩ tới" Bảo Nhi có chút khó sỡ nói ra

"Có nghĩ tới? Tại sao con bỏ ba má mà đi theo trai? Tại sao ngày xưa con không nghe lời mẹ cưới lấy thằng Dương? Bây giờ con nói con nghĩ tới ba mẹ sao?" như tìm được chỗ bắt bẻ Lê Quý Trân dồn dập hỏi

Khiến cho Bảo Nhi bất đắc dĩ không đáp lên lời, trong lòng bà vốn không thích người ta, mẹ kêu cưới làm sao mà chịu được. Hơn nữa gia đình thúc ép khiến bà mất niềm tin, lúc trước còn xém chút nữa tự vẫn cho xong đời.

Nhưng nhờ gặp Anh Cường mà bà có thể tiếp tục sống, dù hiện tại có khổ như lời mẹ nói nhưng vẫn rất hạnh phúc, theo những câu hỏi của mẹ mà Bảo Nhi trong tâm rối tung

"Mẹ..."

Cạch!

Định mở miệng khuyên mẹ thì cửa phòng đột nhiên mở, ba người đồng loạt quay lại nhìn.

"Ai vậy mẹ?" người vào là Anh Kiệt, nhưng hán già vờ không biết hỏi

"À, Anh Kiệt! Lại đây mẹ giới thiệu cho con ông bà ngoài" Bảo Nhi nằm trên giường bệnh ngoắc tay Anh Kiệt

Anh Kiệt không nhanh không chậm đi tới bên cạnh mẹ.

Bảo Nhi ôn hoà nắm lấy tay Anh Kiệt giới thiệu hai ông bà, Anh Kiệt cũng không nói lời nào chỉ là gật đầu nhưng là với mẹ hán, còn đối với hai người kia thì hán không chào một tiếng.

Bảo Nhi lại nói với hai ông bà:

"Ba mẹ! Đây là con trai của con..."

Lê Quý Trân nhìn thấy Anh Kiệt tỏ ra chướng mắt, Hồ Hoàng Phúc thì nhìn cũng không nhìn, quay sang chỗ khác xem như không thấy.

Từ bên ngoài đến vào trong, chứng kiến tận mắt thái độ Anh Kiệt bây giờ đã hiểu, hai ông bà già này không ưa gì cha con hán, nếu đã vậy cũng đừng trách hán vô tình vô hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Cắt đứt quan hệ

Giới thiệu xong cả phòng lặng ngắt như tờ, không ai nói tiếng nào, khiến cho Bảo Nhi hơi lúng túng. Vội vàng nắm tay Anh Kiệt như thúc giục hán chào ông bà.

Anh Kiệt thấy ánh mắt của mẹ thì cười cười, già vờ không hiểu. Bảo Nhi muốn nổi điên, mẹ muốn mày chào ông bà ngoại, mày nhìn mẹ cười làm gì? Tức chết ta rồi.

Để Anh Kiệt chào trước một câu nên là người trong nhà phải tâm tính lương thiện, dù sao hán một vị Lão Tổ sao có thể đối với phạm nhân cuối đầu, hơn nữa là hai kẻ ô hợp tâm tính dơ bẩn.

Hán chỉ lên tiếng nói một câu

"Nếu không còn việc gì hai người có thể đi, để mẹ tôi có thể an tâm nghỉ ngơi hít thở không khí trong lành!"

Bảo Nhi vừa nghe thì há hốc mồm, Lê Quý Trân thì tròn cả hai mắt như sắp rớt ra ngoài, Hồ Hoàng Phúc thì cau mày, cả ba nhìn Anh Kiệt.

Lê Quý Trân tức giận chỉ Anh Kiệt quát lớn:

"Mất dạy! Gặp ông bà ngoại còn không chào lại muốn đuổi đi?" vừa chửi Anh Kiệt bà vừa quay sang Bảo Nhi mắng

"Con của con sao lại hỗn thế này?"

Hồ Hoàng Phúc cũng khinh thường nói

"Ô nhục của dòng họ, tao không cần thứ này làm cháu"

Bảo Nhi trong lòng thầm than, Anh Kiệt vốn hư đốn cũng là do từ nhỏ ba mẹ bận rộn ít quan tâm, nghĩ lỗi do bà, Bảo Nhi không nói lên lời.

"Chào ông ba ngoại? Đùng tưởng tôi không biết trong lòng hai người nghĩ gì, không nhận cha tôi làm con rể thì có tư cách gì xưng bà ngoại với tôi?" Anh Kiệt lạnh lùng nhìn Lê Quý Trân, như vừa nghe chuyện cười

Sau đó không thèm nhìn Hồ Hoàng Phúc, nhìn mẹ an ủi nói:

"Những loại người này không biết nghĩ đến hạnh phúc của mẹ, mẹ tốt nhất đừng nên dây dưa, cắt đứt quan hệ càng tốt"

Bảo Nhi nghe mà kinh hãi, con trai mình từ khi nào to gan như thế, nhưng mà nó nói rất có lý. Từ ngày xưa hai ông bà luôn xem con gái họ như đồ giao dịch móc nối quan hệ với nhà giàu.

Bảo Nhi về mặt trầm ngâm chưa cất lời, Hồ Hoàng Phúc giận dữ quát, về mặt dữ tợn:

"Mày cầm miệng cho tao! Thử mất dạy thì ngâm mồm lại, nếu không tao thay mặt cha mày dạy dỗ!"

"Thằng nhóc hư thân mất nết! Chuyện của người lớn đến việc mày quản sao? Còn muốn cắt đứt quan hệ nữa chứ!"

Lê Quý Trân cũng mắng, vợ chồng đồng tâm hiệp lực chửi mắng Anh Kiệt toi đời hoa lá, Bảo Nhi lúc này hoảng sợ, vội vàng kéo tay Anh Kiệt.

Anh Kiệt cũng không nhịn để hai ông bà già này làm tới, không nể tình hấn quát một tiếng đình tai nhứt óc, toà ra bao nhiêu uy áp

"Im lặng!"

Bịch, Bịch

Hai người Hồ Hoàng Phúc cùng Lê Quý Trân bị Anh Kiệt quát lớn giật mình hoảng sợ, té phịch xuống đất. Âm thanh trong phòng như vẫn còn động lại, nếu như không phải Anh Kiệt nương tay, không thu lại nộ khí, thì hai người này sớm bị thủng màng nhĩ mà điếc rồi.

Về phần Bảo Nhi vẫn đang nắm tay Anh Kiệt được cương khí hộ thể bao phủ, vốn không nghe được gì, chỉ thấy ba mẹ đột nhiên té ngồi xuống sàn, vô cùng hoang mang, định bật dậy đỡ nhưng thân đang bị thương không cử động được.

Anh Kiệt vẫn biết mẹ mình yếu lòng, thăm than thở. Xung quanh phòng bị hấn dùng thần niệm niệm phong, cho nên âm thanh hấn không lọt ra ngoài.

"Mây... Mây dầm..." Hồ Hoàng Phúc tim đập thình thịch vì hết hồn, vốn tuổi đã cao còn bị quát lớn như thế ở một tiểu bối, hấn rất giận nhưng cơ thể như không còn sức lực, run lẩy lẩy chỉ ngón tay về phía Anh Kiệt

Lê Quý Trân thì thờ hốt hển không nói nên lời, nhìn Anh Kiệt như Ác Ma ở Địa Ngục sợ sệt không thôi.

Về phần Anh Kiệt thì như không có việc gì, vô tư ngồi xuống một cái ghế, nhìn xuống hai người đang ngồi dưới sàn, toà ra uy áp vô cùng lớn để hai người không đứng dậy được, Hồ Hoàng Phúc cùng Lê Quý Trân cũng không rõ vì sao.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Cút!

Trong phòng bốn người, lúc này Bảo Nhi khiêu khiêu Anh Kiệt hoang mang hỏi:

"Vừa rồi là xảy ra chuyện gì? Sao ông bà lại hoảng sợ như thế hả con?"

Anh Kiệt nhìn mẹ mình hoảng sợ, an ủi nói

"Không có việc gì! Mẹ nên ngủ một giấc an thần!" nói xong Anh Kiệt nháy mắt một cái, một tia sáng nhạt bay vào trong tâm mi của Bảo Nhi. Đó là Bạch Hoá Kim Đồng, có thể giúp người cũng có thể giết người

Bảo Nhi vốn định nói thêm gì nữa thì cảm thấy rất buồn ngủ, lập tức thiếp đi.

Anh Kiệt đột nhiên quay sang hai người Hồ Hoàng Phúc và Lê Quý Trân, khiến cho họ hoảng sợ

Hai ông bà vẫn không hiểu vừa rồi xảy ra chuyện gì, chỉ biết khi bị Anh Kiệt quát lớn một câu liền thân thể mềm nhũn, đến bây giờ vẫn không đứng lên được

Anh Kiệt lúc này lạnh lùng nói

"Tôi cho hai người thời gian ba ngày, lập tức ly khai mẹ tôi ra khỏi hộ khẩu gia đình, về sau tốt nhất đừng đến gây phiền nhiễu"

Lê Quý Trân càng là ngây ngốc, như vừa nghe cái gì không hiểu, vẫn là Hồ Hoàng Phúc còn chút lí trí, gằn giọng chỉ chỉ Anh Kiệt nói

"Mày đừng nghĩ quát lên là dọa được tao, tao là ông ngoại mày mà mày dám hỗn láo như vậy, không sợ bị trời đánh sao?"

"Ông ngoại? Từ khi nào mà ông trở thành ông ngoại của tôi rồi? Không phải vừa rồi hai người nói không nhận cha con tôi sao?" Anh Kiệt âm thanh phảng phất càng thêm lạnh lùng

"Trời đánh? Ở đây tôi chính là trời!"

Ngữ khí ngưng cuồng, lời nói cuồng vọng này rơi vào tai hai ông bà nghe rất chói tai, càng xem Anh Kiệt là đại nghịch bất đạo, trời đất không dung

"Dù sao mày cũng là cháu của tao..."

Âm

Hồ Hoàng Phúc chưa nói hết câu thì bị Anh Kiệt cắt ngang, Anh Kiệt đập tay lên bàn sắt bên cạnh một cái, cái bàn liền gãy làm đôi, Lê Quý Trần vừa lấy lại tinh thần thì trực tiếp bị dọa lẫn nữa, lần này liền trực tiếp ngất đi.

"Tôi nói các người nên biết điều một chút, đừng nghĩ là ba mẹ của mẹ tôi thì tôi không dám làm gì"

Hồ Hoàng Phúc há hốc mồm, Anh Kiệt là người hay ma quỷ? Một cái đập tay mang cả cái bàn tách làm đôi, hấn mồ hôi nhễ nhãi, trong lòng cảm thấy Anh Kiệt quá nguy hiểm, hét lên kêu cứu bên ngoài

"Có ai không? Cứu tôi với! Cứu tôi! Trong này có người muốn hành hung!"

Hành hung? Anh Kiệt có chút buồn cười, hấn còn chưa động đến người ông ta một cái nào. Anh Kiệt tựa như cười mà không phải cười lãnh đạm nhắc nhở

"Tôi quên nói với ông bây giờ bên ngoài không ai nghe thấy gì đâu! Có kêu đến khô cổ cũng vô ích!"

Kêu gào lâu như vậy cũng không có ai đến, theo lời của Anh Kiệt nói càng khiến Hồ Hoàng Phúc kinh sợ, đây không phải người, đây là quỷ!

"Mày... Mày muốn gì?" Hồ Hoàng Phúc tỏ ra cứng rắn hỏi Anh Kiệt

"Vừa rồi tôi đã nói, chỉ cần hai người rút khỏi đây, trong thời gian ba ngày đem tên mẹ tôi cắt ra khỏi họ khẩu gia đình, từ nay về sau không gây phiền phức cho mẹ tôi, thì các người sẽ không có việc gì"

Anh Kiệt ngừng một lúc nhìn Hồ Hoàng Phúc, khoe miệng cười lên quỷ dị hăm dọa, tay hút từ dưới sàn lên một trái táo, hấn tùy tiện phẩy tay nhẹ một cái, trái táo lập tức tan thành cát bụi.

"Nếu không ông và gia đình ông sẽ như trái táo này"

"Mày... Dám đe dọa?"

"Ông đoán xem?"

Chứng kiến cảnh này Hồ Hoàng Phúc triệt để sợ hãi, càng thêm chắc chắn Anh Kiệt là ma quỷ, run rẩy trả lời

"Được, được! Tao nghe theo mày!"

"Tốt! Bây giờ rút đi" Anh Kiệt lạnh giọng đuổi

Hồ Hoàng Phúc vội vàng đỡ dậy bà vợ gấp gấp rời khỏi phòng, không biết có thật sự chạy về nhà hay không. Nhưng đối với Anh Kiệt không quan trọng, cho dù là xã hội pháp tắc đi nữa, hấn nếu muốn giết người cũng không ai tìm ra được hung thủ. An Nam lão tổ thông thạo mọi thứ, từ thiên thời địa lợi cho đến đạo pháp, chú thuật, giết một người dễ như trở bàn tay.

"Chỉ cần các người nuốt lời ta không ngại cho các người gặp phiền phức" Anh Kiệt trầm nghĩ, ánh mắt toả ra sát khí.

Vừa rồi lúc Hồ Hoàng Phúc rời khỏi phòng, Anh Kiệt đã gieo mầm Hắc Tử vào trong người họ, chỉ cần họ có hành động trái ý Anh Kiệt thì Hắc Tử sẽ nảy mầm thành vô số nhánh cây trên cơ thể, đau đớn không thôi, sống không bằng chết.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Người gì mà lạnh lùng

Hiện giờ trong phòng bệnh chỉ còn Anh Kiệt và mẹ, Anh Kiệt âm thầm vận chuyển chân khí truyền vào cơ thể Bảo Nhi, giúp cho Bảo Nhi hồi phục các vết thương nhanh hơn.

Sau khi giúp mẹ trị thương, rảnh rỗi Anh Kiệt lại ngồi khoan chân xếp bằng tu luyện, cho đến 4 giờ chiều Anh Kiệt đã lên Luyện Khí sơ kỳ nặng trĩu.

"Sau này nên làm cho mẹ một cái pháp khí phòng thân, tránh gặp thêm phiền phức"

Mặc dù là cảnh giới Luyện Khí, nhưng hấn tự tin cho dù là súng đạn cũng thể tổn thương, thân thể như sắt thép, một đấm trên trăm cân, huống hồ chế tạo chỉ là một cái pháp khí, dễ như trở bàn tay.

Buổi chiều trời tờ mờ tối Anh Kiệt bắt đầu cảm thấy đói bụng, cho dù là Luyện Khí nhị trọng nhưng cơ thể vẫn là phàm nhân, Bảo Nhi cũng bắt đầu tỉnh dậy, mờ mịt nhìn Anh Kiệt hỏi

"Ủa là mẹ ngủ quên sao? Bây giờ là mấy giờ rồi? Ông bà ngoại đâu?"

"Gần 6 giờ chiều rồi mẹ, họ đi về rồi! Mẹ có muốn ăn chút gì không?"

"Về rồi sao?" Bảo Nhi trầm ngâm một hồi thờ dài, ngược nhìn Anh Kiệt nói

"Cũng được, con đi mua cái gì đem lên cho mẹ đi, tiền mẹ để ở trong ví để trên bà..." Bảo Nhi vừa nói vừa chỉ tay về phía cái bàn đang bị gãy đôi, ngạc nhiên há hốc mồm lời còn chưa nói hết.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao... Tại sao cái bàn bị chẻ đôi thế kia?"

Bà hoảng sợ quay sang hỏi Anh Kiệt, Anh Kiệt bặc đắc dĩ cười khó giải thích

"Lúc này đột nhiên nó bị tách ra như thế, có lẽ là cũ quá rồi, bệnh viện cũng nên thay cái mới"

"Thật vậy sao?" Bảo Nhi có vẻ không tin

"Thật!" Anh Kiệt đáp như đinh đóng cột

Bảo Nhi thờ phào một hơi, bà cũng không nghĩ con trai mình nói dối, chỉ dặn dò Anh Kiệt vài câu rồi hối thúc Anh Kiệt đi mua đồ ăn.

Anh Kiệt mặc dù trị thương cho mẹ xong nhưng vẫn cố tình để mẹ nghỉ ngơi thêm vài ngày.

Xuống đường ra khỏi bệnh viện, băng qua phía đối diện có một tiệm cơm, buổi tối đường xá đông đúc, người xuống phố cũng càng nhiều, đến cửa tiệm Anh Kiệt liền mua hai phần cơm, thông dong đứng đợi, đột nhiên lúc này vang lên tiếng mắng chửi ở gần đó.

"Cút cút cút! Tránh xa bà ra bọn dơ bẩn!"

"Dơ đâu mà dơ? Em không thấy anh sạch sẽ thơm tho à? Không tin thì ngửi thử đi nè" một tên vô sỉ tiến lại gần cô gái kia

"Tránh xa tôi ra! Ở đây là nơi công cộng mấy người nên biết điều"

Cô gái hoảng hốt xua xua tay lùi lại thì bị một tên khác chặn đường lui

"Bọn anh chỉ muốn em ngồi xuống uống với bọn anh một ly, có ai làm gì đâu mà em gắt vậy?"

"Anh thấy hay là tối nay tại mình đi chơi đi, tuyệt đối khiến em đêm nay vui hết sẩy"

Một cô gái và ba thanh niên, một bên chửi, một bên mặt dày dụ dỗ, tất cả đều rơi vào tai Anh Kiệt, bắt quá hấn không thích lo chuyện bao đồng.

Nhưng mà người tính không bằng trời tính, cô gái kia vậy mà chạy tới chỗ Anh Kiệt, nắm lấy cánh tay Anh Kiệt hô hào hết to:

"Đây là bạn trai của tôi! Các người nên biết ý tứ, nếu không đừng trách anh ấy cho các người một trận!"

Ba người đàn ông bất ngờ nhìn về phía Anh Kiệt, trong người vốn có men rượu nổi lên thú tính, muốn dụ dỗ cô gái nữ sinh xinh đẹp kia đi chơi đêm. Nào ngờ cô ta bây giờ đem ra mắt bạn trai, mà chỉ là một thằng nhóc

Anh Kiệt nghe thế khẽ chau mày, liếc nhìn cô gái đang ôm cánh tay hấn, dung mạo tương đối gọi là xinh đẹp, trên thân đúng là mặc đồ học sinh, chắc là tuổi trung học phổ thông, nhưng hấn thấy hơi phiền, cảm nhận được sự run rẩy của cô gái này, Anh Kiệt bực tức dẫm dẫm

Sợ thì chi việc la lên thôi sẽ có bao nhiêu người ra giúp, có sao lại phải đem mình ra làm lá chắn? Cô gái này lòng dạ không đơn giản, bắt quá ba người kia không thèm để ý nữa xoay người bỏ đi.

Lúc này cô nữ sinh mới thờ phào một hơi buông tay Anh Kiệt ra, gật đầu cảm ơn

"Cảm ơn bạn đã giúp tôi"

"Vốn dĩ tôi không có giúp gì, không cần cảm ơn" Anh Kiệt xua xua tay nói

Cô nữ sinh bất ngờ nhìn Anh Kiệt một hồi, sao đó mỉm cười bỏ đi

Anh Kiệt cũng nhận hai phần cơm quay trở lại bệnh viện, hấn muốn ăn cơm xong buổi tối hấp thụ âm khí của ánh trăng, vì hôm nay là 15 trăng tròn, âm khí sẽ càng dày đặc.

Đột nhiên có tiếng kêu từ phía sau

"Nè, bạn gì ơi!"

Anh Kiệt xoay người lại thì thấy đó là cô gái ban nãy, không nghĩ tới có duyên như vậy

"Đúng là bạn rồi! Chúng ta lại gặp nhau, bạn cũng có người nằm viện ở đây hả?"

"Đúng vậy, có việc gì không?" Anh Kiệt vẫn lạnh lùng hỏi

Cô nữ sinh bực tức dẫm dẫm ngay nhiên không biết nói gì, Anh Kiệt chỉ hỏi ngắn gọn khiến cô lúng ta lúng túng, vốn dĩ cô chỉ muốn kết bạn mà thôi, bởi vì ở đây cô chẳng quen biết ai, bất ngờ gặp lại cậu trai lúc nãy, nên muốn có người nói chuyện, ở bệnh viện quá tẻ nhạt, đến khi Anh Kiệt lên tiếng cô mới giật mình

"Tôi phải đem cơm cho mẹ, nếu không có gì thì tôi đi trước"

Anh Kiệt nói xong không đợi cô nữ sinh trả lời, xoay người bỏ đi. Để cô gái ngờ ngác đứng nhìn bóng lưng Anh Kiệt, lè lưỡi mắng thầm

"Người gì đâu mà lạnh lùng quá, không muốn nói chuyện thì thôi, bà đây không cần!"

Anh Kiệt dù không quay lại nhìn vẫn cảm nhận được sự cuồng nộ của cô gái kia, cười cười lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Đến lớp

Buổi tối Anh Kiệt hấp thu âm khí từ ánh trăng để luyện hoá, suốt ba ngày rảnh rỗi hắn đều ở lại bệnh viện chăm sóc Bảo Nhi

Bảo Nhi cũng bắt đầu thấy khoẻ lên, bác sĩ đến kiểm tra đồng ý cho Bảo Nhi có thể xuất viện, thế là hai mẹ con về nhà, trên đường về Bảo Nhi nói Anh Kiệt chuyện học hành

"Mẹ biết con không thích đi học, nhưng hiện tại nhà mình khó khăn, ba mẹ cũng chỉ có thể giúp con đóng tiền học tốt, con tốt nhất nên học hành đàng hoàng để tương lai sau này ra ngoài có công việc ổn định, đừng như ba mẹ chỉ biết làm thuê làm mướn"

"Ngày thường mẹ biết con trốn học nhưng không dám kể cho ba con nghe, ông ấy mà biết là đánh con chết"

"Cứ xem như mẹ năn nỉ con, Anh Kiệt. Dù sao con chỉ trốn học chứ chưa nghĩ luôn, con có thể hay không đi học lại?"

Bảo Nhi lời nói ra có chút khổ sở, ánh mắt đau buồn nhìn Anh Kiệt như cầu khẩn, một người mẹ lại đi năn nỉ con trai mình, Anh Kiệt cảm thấy bản thân quá bất hiểu, chưa từng làm gì giúp được ba mẹ

"Có thể!"

Anh Kiệt gật đầu nhận lời của Bảo Nhi, nhưng từ trong thâm tâm hắn không định như thế, một vị lão tổ lại đi học, sáng đến trường tối đọc sách, mấy ông bạn già ở Thiên Giới nếu biết được, không biết họ sẽ nghĩ gì

Bảo Nhi lúc này mừng muốn rơi nước mắt, chỉ cần Anh Kiệt tốt nghiệp có một cái bằng là ổn rồi, thời buổi ngày nay kinh tế khó khăn rất khó xin việc làm

Hai người cứ thế đón xe buýt về đến nhà, Anh Kiệt đề nghị Bảo Nhi nghỉ ngơi thêm hai ba hôm, nhưng Bảo Nhi nhất định từ chối, bà bảo thân thể cảm thấy rất tốt, muốn xách đồ ra chợ bán.

Anh Kiệt bây giờ thui thủi ở nhà một mình, suốt ngày rảnh rỗi đến mức nhàm chán, thời gian còn dài nên hắn có thể từ từ tu luyện, buổi sáng dùng dương khí từ mặt trời, buổi tối lại thu âm khí mặt trăng, cứ rỗng rã thêm ba ngày trôi qua, đến thứ hai tuần mới.

...

Trường học 6 giờ sáng

Anh Kiệt lên trường rất sớm, trong lớp hiện tại chỉ có mỗi mình hắn đang nhắm mắt tu luyện, mấy ngày nay Anh Kiệt có chút đột phá đến Luyện Khí sơ kỳ đỉnh phong

"Nếu như có thêm một số linh thạch trợ giúp thì ta có thể sớm tăng lên Luyện Khí trung kỳ rồi"

Có chút mất mát, Anh Kiệt thở dài một hơi, hắn nếu như không có linh thạch, đan dược, hay các loại nguyên khí, chỉ bằng vào một chút dương khí và âm khí thì đến tận 10 năm cũng không lên nổi Trúc Cơ.

"Bất quá nếu như lên tới Luyện Khí hậu kỳ thì ta có thể ngao du ngoạn thủy, đi đến nơi khác tìm manh mối"

Đang trầm ngâm suy tư, Anh Kiệt cảm nhận được có tiếng chân đến, liền tiếp tục tu luyện không quan tâm đến việc khác

Càng lúc càng nhiều tiếng bước chân vào lớp, những chàng trai cùng các cô gái bạn học vừa đi vừa trò chuyện

"Hôm qua tao vừa đi xem phim với bạn trai, mày biết nó chọn phim gì không?"

"Chắc lại là Doraemon chứ gì"

"Hả? Sao mày biết hay vậy?"

"Chuyện của mày tui tao nghe mãi đến thuộc lòng luôn rồi, đi hẹn hò mà lần nào cũng xem Doraemon"

"Con quý, kệ tao!"

Bạn nữ có bạn trai chính là lớp phó, hai người cùng nói chuyện là bạn cùng bàn, lúc này nói chuyện với nhau rất vui vẻ, bỗng nhiên có người thất thanh lên khi phát hiện Anh Kiệt ngồi ở cuối lớp

"Ủa? Không phải thằng Kiệt à? Hôm nay nó sao lại đến lớp?" người nói là Thái Bình, lên tiếng hỏi nhưng mang theo giọng châm biếm

"Người ta lên trường là để đi học mà, mày hỏi ngu thế" có nam sinh lập tức chọc Thái Bình

Bất quá Thái Bình liếc mắt tên kia một cái lại cười nói

"Tao chỉ sợ là có đứa không phải lên học, mà lên cho có! Chủ yếu phá tiền mà thôi, mày nghĩ thử xem có ai đi học mà không mang theo cặp?" Thái Bình chỉ vào chỗ Anh Kiệt thì mọi người mới nhận ra

"A! Đúng nha, nếu là tao không muốn đi học thà ở nhà còn hơn, bày đặt lên lớp làm gì cho mất mặt!"

"Mấy ông nói nhỏ nhỏ một chút, kéo người ta tự ti mà khóc lên chạy về thì tội nghiệp" các nữ sinh cũng nhỏ giọng bình luận, ai cũng xem thường nhân cách của Anh Kiệt

Cả lớp bây giờ khá đông, lại đem Anh Kiệt ra làm chủ đề nói móc, bất quá Anh Kiệt không thèm để ý chút nào, sâu kiến nói chuyện hắn nào quan tâm? Chẳng qua nếu như hắn thật sự muốn học, cần gì có sách vở. Với thần lực hiện tại của hắn chỉ cần nhìn sơ qua là nhớ hết, cho dù là thi đại học cũng không thành vấn đề.

"Mấy bà nghĩ xem nó nghe thấy không? Mà nghe thấy thì làm gì nhau? Có miệng thì nói thôi, hơn nữa ai kêu nhân cách có vấn đề làm gì, phải không?" Thái Bình tự hỏi xong quay qua đồng bọn, chính là đám thường hay bắt nạt Anh Kiệt

"Đúng vậy! Hãy sống như tao, quang minh lỗi lạc, dám làm dám nhận" lập tức có đứa đứng ra minh họa, hắn tên Thành Bé

Mấy tên khác nhìn liền khinh thường hắn, quang minh lỗi lạc? Ai mà chẳng biết mày làm hồng việc liền bỏ chạy. Bất quá bọn nó không vạch trần, so với Anh Kiệt thì đúng là thằng này tốt hơn một chút, ví dụ không có trốn học nè.

"Tao thấy mày nói gì nó cũng chẳng để ý, hơi đầu nói chỉ cho mệt, bằng mày lại đi so sánh với nó khác nào tự hạ nhân cách" Thành Bé nhìn thấy Anh Kiệt không chút phản ứng, liền mất hứng nhắc nhở Thái Bình

"Ồ phải ha! Haha, Thôi tao không thèm nói nữa"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Không học cũng giỏi

Bạn học thấy Anh Kiệt nhắm mắt không thèm để ý, cũng khinh thường mất hứng chẳng ai còn muốn nói nữa, cho đến giờ học bắt đầu

Đời trước Anh Kiệt thật sự rất cô độc, từ địa cầu đến Tu Chân Giới. Cho đến khi hắn sát phạt khắp nơi, gây ra một mảng máu tanh tứ phía, về sau hắn cũng chỉ có vài người thật sự là bạn, đếm trên đầu ngón tay

Thầy Phong bước vào lớp, bắt đầu lấy phấn viết lên bảng một dòng chữ

"Kiểm tra 15 phút"

"Lớp trưởng phát bài kiểm tra, hôm nay chúng ta kiểm tra môn toán" Thầy Phong nói xong bước xuống đi giám sát

Chủ yếu đề phòng có học sinh gian lận quay cốp, nhưng mà đi đến cuối lớp hắn thấy Anh Kiệt ngồi nhắm mắt, liền tưởng Anh Kiệt đang ngủ gật, giận dữ trách mắng

"Hôm qua ngủ không đủ hay sao mà lên lớp còn ngủ hả? Dậy ngay cho tôi!" thầy Phong đập tay lên bàn cái nghe tiếng bành một phát

Anh Kiệt từ từ mở mắt ra, thấy thầy giáo nhìn chằm chằm vào mặt mình, Anh Kiệt bình thản nói ra khiến chung quanh bạn học tái mặt

"Hôm nay đi học em quên mang theo dụng cụ, thầy có thể hay không cho em mượn cây bút?"

Đi học không mang theo dụng cụ? Thế này đến lớp làm cái đách gì? Vô số bạn học thầm nghĩ, thầy Phong ngược lại có chút bức tức nhưng vẫn lên giọng mỉa mai

"Đi học không mang theo dụng cụ, về sau đừng có đến lớp nữa, tôi thấy tiếc cho ba mẹ cậu, sống sao lại có đứa con thế này" nếu Anh Kiệt mà là con hắn, thì rất mất mặt

"Không học cũng giỏi!" không khách khí, Anh Kiệt lạnh nhạt nói ra, hắn ghét nhất kẻ khác đánh giá ba mẹ mình

"Giỏi! Tôi cho cậu mượn bút, kiểm tra đủ 10 điểm, nếu không về nhà chém phạt 50 lần đề cương"

Nhìn thấy Anh Kiệt cuồng vọng, thầy Phong cũng rất chướng mắt, một thằng nhãi học hành không ra gì, lại dám đứng trước mặt hắn phách lối. Không cần học cũng giỏi? Nghe mà tức cười, thế chẳng phải ai cũng là thiên tài rồi

Anh Kiệt thì chẳng rảnh lời mà so đo, lên lớp bởi vì hắn muốn cho mẹ an tâm bớt đi phiền lòng mà thôi. Huống chi hắn thân một vị lão tổ, có gì không thể làm? Người phạm nhân làm sao hiểu được hắn đại năng

Nhận lấy bút của thầy Phong, Anh Kiệt ngồi viết ra đáp áp lia lịa, như có sẵn trong đầu. Những học sinh khác cũng lo làm bài nên không ai để ý đến Anh Kiệt, chỉ tốn có 3 phút Anh Kiệt đã làm xong, bắt đầu nộp bài

Thầy Phong sững sờ, thời gian mới trôi qua 3 phút mà Anh Kiệt đã làm xong, không lẽ nó thật sự là thiên tài? Bất quá nghĩ một lúc thì thầy Phong lắc đầu, bỏ qua khả năng này

"Chắc là viết bậy bạ, cho dù là học sinh giỏi nhất trường cũng phải tốn hơn 5 phút viết ra đáp án"

Hắn nhận lấy bài kiểm tra của Anh Kiệt nhưng không vội chấm điểm, tiếp tục đi giám sát, về phần Anh Kiệt quay lại chỗ ngồi tiếp tục nhắm mắt tu luyện

Bạn học thấy Anh Kiệt nộp bài sớm, nhất thời đồng loạt ngừng viết, nhìn Anh Kiệt biểu hiện bình thường, có người nói với đứa bên cạnh

"Tao dám cá nó viết linh tinh"

"Không sai, là viết bậy viết bạ, chẳng qua nộp sớm để thể hiện mà thôi"

"Có thể nào nó nộp giấy trắng không?" bạn học nọ trào phúng chế giễu

"Haha, có khả năng! Đề kỳ này tao xem nó làm sao chép nôi 50 lần đề cương"

"Có khi nhục quá nghĩ học luôn ấy chứ"

Bạn học trong lớp bắt đầu bói móc Anh Kiệt lần 2, âm thanh càng lúc càng lớn vang vọng trong phòng. Chỉ đến khi thầy Phong gõ bàn mới im lặng, nhưng vẫn có người lén cười trộm Anh Kiệt.

Sau vài phút trôi qua cũng có người nộp bài, lần lượt chỉ còn lại vài người chưa xong. 15 phút cứ thế đến hồi kết, thầy Phong yêu cầu tất cả ngừng viết nộp bài. Hắn cũng bắt đầu chấm điểm, mà bài đầu tiên là của Anh Kiệt, hắn lạnh lùng nhìn Anh Kiệt, trong lòng thầm khinh thường

"Hừ, để tôi xem làm sao cậu phách lối như vậy"

Các bạn học cũng đồng loạt nhìn Anh Kiệt, xong lại nhìn thầy Phong đang chấm bài, trong lòng ai cũng hiểu rõ lần này Anh Kiệt tiêu rồi

Nhưng mà để bọn họ sốt ruột chính là thầy Phong chấm bài của Anh Kiệt quá lâu, sắc mặt ông ta cũng trở nên khó chịu

"Có chuyện gì? Tại sao thầy chấm bài của nó lâu như thế?" một bạn học không nhịn được lên tiếng

"Không lẽ nó làm sai hết thật, đến cả thầy Phong cũng bó tay chấm điểm" lại một bạn khác nói như đúng rồi

"Chắc chắn là vậy rồi, mày không đi học có thể giỏi được không?" bất ngờ có bạn học hỏi đùa bên cạnh, khiến bạn kia trợn mắt, chắc là đang chửi thầm luôn

Đúng lúc này thầy Phong ngừng chấm bài tiếp, cầm bài kiểm tra đi đến chỗ Anh Kiệt, Anh Kiệt cảm nhận được không nhanh không chậm nhàn nhạt hỏi

"Có việc?"

"Hỗn láo, thằng này lại dám ăn nói với thầy Phong như vậy?" Thái Bình lập tức lên tiếng

"Xem ra tao nghĩ nó làm bài sai còn tò về ngẫu đây mà"

"Phạt nó đi thầy!"

"Đúng vậy, phạt nó!"

"Phạt!"

Có mấy người thấy Anh Kiệt quá ngứa mắt, lập tức hô hô thầy giáo trách phạt Anh Kiệt.

Nhưng mà để bọn nó thất vọng là thầy Phong quát im lặng, xong lại hướng qua Anh Kiệt hỏi

"Em thật sự không có mang theo dụng cụ hay sách vở?"

"Không có!" Anh Kiệt thần nhiên đáp như đinh đóng cột

Quan sát dưới bàn trên bàn đều không có, hán còn nghĩ lúc trước Anh Kiệt nói dối để giấu sách quay cóp, vì hán hiểu rõ năng lực của Anh Kiệt là học sinh kém nhất lớp, vậy mà hiện tại hán nhìn Anh Kiệt có chút khó tin.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: 10 điểm

Thầy Phong hít vào một ngụm khí lạnh, quay về chỗ tiếp tục chấm bài kiểm tra, để lại cho các học sinh hoang mang vô đối, bọn họ còn tưởng rằng Anh Kiệt sắp bị mắng một trận, nào ngờ chỉ thấy thầy một câu trò một câu, xong hết chuyện

Bất đắc dĩ cả lớp chẳng còn biết nói gì, liền thay đổi chủ đề tâm sự với nhau.

Anh Kiệt lặng lẽ tu luyện, mặc dù dương khí chỉ có tích tắc thời gian, nhưng hán phải luyện hoá một hồi lâu, bởi vì dương khí có nhiệt độ rất cao, bây giờ hán chỉ là Luyện Khí sơ kỳ đỉnh phong, nếu hấp tập vội vàng luyện hoá một lần sẽ gây tổn hại đến đan điền, thậm chí cả thân thể của hán cũng bị thiêu cháy, chết ngay tại chỗ.

Thời gian chấm bài trôi qua từng giây từng phút, Anh Kiệt không lo lắng nhưng bạn học đang rất sợ, nhất là những người làm đại làm ầu, con người là thế, rất thích đem người khác ra làm chủ đề nói chuyện, nhưng bản thân lại không muốn bị người khác nói. Cho dù có kẻ ngu ngốc hơn Anh Kiệt thì tên đó cũng sẽ tỏ ra nguy hiểm.

Cuối cùng cũng đến lúc trả bài kiểm tra, lớp phó Mỹ Uyên bắt đầu phân phát cho từng người, cô vừa phát vừa có thể thấy điểm của bạn học, nên cảm thấy rất thú vị. Cho dù ai nói phét ra thì cũng không tránh được sự thật mà cô nhìn thấy.

"Mày được bao nhiêu điểm?"

"Tao được 10 điểm"

"Láo, đưa ông xem"

"Trời ơi hôm qua tao không có học bài, hôm nay lại có kiểm tra"

"Đề cũng khó quá rồi"

Vô số bạn học nghị luận, người than kẻ phét, sôi trào như cái chợ. Thầy Phong lần nữa gõ bàn cho các học sinh im lặng, nhưng vẫn còn người nhỏ giọng hỏi điểm người ta.

"Thái Bình mày được bao nhiêu?" Thành Bé về mặt phách lối hỏi bạn thân

Nhìn về mặt cũng đủ biết là điểm cao, Thái Bình tất nhiên nhận ra điều đó, bất quá hôm nay hán đen đui nằm trong số bạn không học bài, làm kiểm tra cũng chỉ có 6, nhưng mà vừa nghĩ ra chuyện cũ, Thái Bình lập tức chuyển chủ đề

"Tao không dám nói cao điểm, nhưng mà có đùa bảo có thể làm 10 điểm, mày còn nhớ không?"

Thành Bé biết Thái Bình cố tình đánh trống lảng, nhắc lại chuyện của Anh Kiệt nên hán cũng thấy thú vị, không hỏi điểm Thái Bình nữa.

"Tao nhớ chứ, mọi người có ai muốn xem người không học cũng giỏi bao nhiêu điểm không?" Thành Bé hô hào lên làm cả lớp giật mình

Thái Bình thờ phào một hơi, hán ngại cho người khác thấy điểm yếu của bản thân, cũng may có Anh Kiệt làm thể thân.

Bất quá người lo lại là thầy Phong, vừa rồi hán xem thường Anh Kiệt, nhưng khi chấm bài thì ngược lại

"Có có, mau cho xem"

"Tao muốn xem điểm của người học giỏi"

"Mau giờ lên đi"

Cả lớp bắt đầu thúc giục Anh Kiệt khoe bài, cho dù bọn họ biết Anh Kiệt điểm kém, cũng muốn cho hấn mắt mặt một phen, ai kêu Anh Kiệt làm cho bọn họ ngứa mắt

Đột nhiên lớp trưởng lúc này cất ngang mọi người nói

"Có cần phải vậy không? Sao mấy bạn không đem điểm của mình ra khoe đi?"

"Lớp trưởng không nên che chở cho nó, là nó nói không học cũng giỏi, tụi này chỉ muốn mở mang tầm mắt một chút mà thôi!" Thái Bình kiêu ngạo giải thích

"Đúng vậy Hoa, bà cần gì che chở cho thằng đó, tự nó nói khoác tự nó chịu" Mỹ Uyên lớp phó cũng lên giọng, cô từ lâu đối với Anh Kiệt rất không vừa mắt

Hoa lớp trưởng còn định nói gì nữa thì bị tiếng các bạn lấn áp, bắt đắc đi thờ dài nhìn Anh Kiệt, lăm bằm

"Do ông tự làm thì tự chịu thôi"

Mà Anh Kiệt lần này mờ mắt ra nhìn xung quanh la ó, đối với hấn không khác gì chó mèo kêu, mà thân nhiên lạnh giọng hỏi

"Muốn xem điểm?"

"Phải! Mau mau giờ lên" Thái Bình liền đại diện cho cả hội tò mò

"Tốt, vậy thì xem đi"

Theo giọng Anh Kiệt nói, hấn phóng bài kiểm tra bay lên bảng, sau đó một tay cầm cây bút của Thầy Phong bắn tới bài kiểm tra, nhanh như sấm, một bút một giấy thể là ghim ở giữa bảng, thời gian Anh Kiệt hành động không tới 3 giây

Khiến cho vô số bạn học trợn mắt ngoác mồm, nhìn một màn vừa rồi không khác gì phim kiếm hiệp, có người còn dụi dụi mắt xem có phải nằm mơ hay không

"Vừa rồi là cái gì?"

"Tao không biết! Đừng có hỏi tao!"

"Cái đó... Cái kia..."

Thậm chí hoang mang, hoảng sợ lẫn kinh hãi, không ai biết chuyện gì xảy ra, mà thầy Phong càng là run rẩy trên ghế, thân dựa vào sát tường, lưng thì ướt nhẹp mồ hôi.

"Mau nhìn, điểm số kia!" có người bật thốt lên, làm cho cả lớp thức tỉnh

"Trời ơi! 10 điểm? Vậy mà thật sự nó làm được 10 điểm!"

"Không học cũng giỏi..."

"Thái Bình, mày nghĩ sao?" Thành Bé đột nhiên quay sang Thái Bình cười cười hỏi

Thái Bình lúc này triệt để đồ mặt, chính hấn là người đầu tiên phát động muốn coi điểm, bây giờ người ta thật sự 10 điểm rồi, hấn biết nói gì đây?

Đột nhiên Anh Kiệt lạnh giọng lên tiếng, liếc mắt bao quát xung quanh mấy người vừa xem thường hấn

"Đừng nghĩ bản thân vô dụng thì xem người khác là phế vật, bằng vào tụi mày cũng muốn làm tao mất mặt sao?"

"Tu thêm 10 kiếp cũng không làm được!" vừa nói hấn dùng ngón tay cái giờ lên, rồi lại quay ngược xuống trước mặt cả lớp, tỏ vẻ khinh thường

Lần này chẳng ai lên tiếng, chỉ tập trung ánh mắt về phía một người, không phải Anh Kiệt mà là Thái Bình.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Đột phá

Học cả một ngày, tất cả các tiết học Anh Kiệt đều thể hiện ra trình độ siêu việt, khiến cho các giáo viên không còn gì để bắt bẻ, bây giờ các giáo viên ở trường đánh giá Anh Kiệt rất cao

“Anh Kiệt này làm sao đột nhiên thông minh, lúc trước không phải là ngốc lăm sao?” giáo viên Anh văn La Minh, là thầy giáo trẻ nhất trong trường ở tuổi 23, soái ca trong mắt các giáo viên nữ

“Ồ tiết thể dục của tôi em ấy đạt điểm tối đa đây này” thầy thể dục cũng ngưỡng mộ

“Ai mà biết! Lúc kiểm tra 15 phút tiết toán của tôi, cậu ấy còn bảo đề quá dễ không muốn làm, tôi còn nghĩ rằng cậu ta sĩ diện mà thôi. Nào ngờ đầu 3 phút cậu ta làm xong, còn đủ 10 điểm!” thầy Phong về mặt cảm thán, ông vẫn nghĩ là do ông ta dạy tốt, có một chút kiêu ngạo.

3 phút 10 điểm!

Giáo viên trong phòng hiện giờ có ai dám đảm bảo họ làm được? Không! Cho dù có thông minh đến đâu cũng không viết ra đáp án nhanh được, nhất thời không gian yên lặng, đó là bởi vì họ thấy sự đáng sợ của Anh Kiệt

Thiên tài! Còn không phải sao?

Bây giờ ở trường Anh Kiệt nổi tiếng là thông minh, là thiên tài cao hơn cả sao đỏ, khiến cho những người từng cho rằng Anh Kiệt ngu dốt cũng không dám trêu chọc.

...

Anh Kiệt về nhà trời đã tối, lí do là hán trên đường về đã vô tình nhìn thấy một món đồ ở tiệm lưu niệm, là một bức tượng hình người sói, bắt quá hán không có hứng thú với thứ này, mà cái lọt vào mắt hán chính là vật liệu làm nên bức tượng

Về nhà không bật đèn, Anh Kiệt chỉ ra một vệt sáng treo lơ lửng như lửa ma trôi, sau đó hán dùng máu vẽ một cái trận pháp, nhìn cũng giống như trận pháp triệu hồi ác ma trong phim ảnh, có điều khác ở chỗ đây là tiểu trận pháp ở Tu Chân Giới.

Đặt bức tượng người sói vào giữa trận pháp, Anh Kiệt nhập tâm khẽ quát

“Mộc Sinh Trận, khởi!”

Trận pháp toả ra ánh sáng xanh nhạt, sáng chói khắp cả phòng, lúc này Anh Kiệt điều khiển vệt sáng kia chui vào bức tượng người sói, sau một khắc, bức tượng giống như phản hồi sự kích thích của Anh Kiệt, từ từ toả ra rất nhiều nguyên khí

“Hừm, đúng là Mộc Cổ Thụ, hèn gì từ lúc đi ngang qua tiệm lưu niệm mình cảm nhận được nhàn nhạt nguyên khí của mộc hệ”

Anh Kiệt có chút vui mừng, nhoeo miệng cười, hán không ngờ hôm nay lại may mắn như thế, tiếp theo liền ngồi xếp bằng hấp thu tất cả nguyên khí trong trận pháp, từng đạo từng đạo nhàn nhạt tia nguyên khí xâm nhập vào đan điền, sau đó lại được Đạo Tâm Pháp chuyển hoá, tiếp nhận vào thân thể.

Nếu so sánh Mộc Cổ Thụ cùng Thụ Linh Đan hay Tiểu Linh Thuỷ thì hiệu quả hơn xa, Mộc Cổ Thụ sống tuổi hơn 500 năm, hoá thành yêu mộc. Nếu như nó không bị người giết đi không chừng tới 1000 năm có thể đột phá thành Tiên Thiên, là bảo vật xếp hạng ở Tu Chân Giới khó mua nhất.

“Có điều chỉ là 500 năm, không giúp ta tiến lên Trúc Cơ được, nếu muốn đột phá thì cần gấp 10 lần số lượng này”

Anh Kiệt trong lòng cảm khái, thở ra một ngụm khí bản, cảm giác năng lượng đã tràn đầy, có thể đột phá.

Cứ thế ròng rã tới 7 giờ tối, từ bên ngoài có thể nhìn thấy trong nhà Anh Kiệt hiện đang được chiếu sáng xung quanh màu xanh nhạt

Trong phòng trận pháp cũng dần biến mất, cả bức tượng người sói cũng không thấy đâu, tất cả đều bị Anh Kiệt hấp thụ hết, hán mờ mắt ra như có thiểm điện

“Lại có thể học thêm được Thiên Thần Lôi Pháp, xem ra ta đã đột phá Luyện Khí trung kỳ! Nếu như có thêm mấy bức tượng như thế này thật tốt!”

“Hơn nữa hiện tại ta tu luyện quá chậm, chắc là phải tìm nguyên liệu xây dựng một cái trận pháp để dẫn dắt linh khí, hơn nữa chỗ lập trận phải có linh mạch, nếu là nhất phẩm linh mạch thì có thể làm luôn một cái Thanh Long Đại Trận”

Linh mạch chia làm ba cấp, tam phẩm, nhị phẩm và nhất phẩm. Tam phẩm là hạ phẩm linh mạch, nhị phẩm thì là trung phẩm linh mạch, mà nhất phẩm chính là cực phẩm linh mạch, Anh Kiệt có chút tiếc nuối, nhưng sau đó lắc đầu cười khò, ở địa cầu hiện tại làm sao để tìm những vật này được, trừ khi có cơ duyên mà thôi.

...

Rảnh rỗi cũng chẳng có gì để làm, Anh Kiệt liền đi ra chợ, muốn quan sát một chút, chỗ bán hàng rong của Bảo Nhi nằm ở phía trong, cũng không nói là nơi đắt khách mà xem qua chỉ tạm được, Anh Kiệt có chút bất mãn thăm nghĩ

“Có lẽ sau này ta nên kiếm tiền để giúp mẹ bớt nặng nhọc”

Lúc này ở phía gian hàng, bày bán trứng gà, trứng vịt, còn có một số rau cải. Bỗng Bảo Nhi nhìn thấy Anh Kiệt đi tới, ngạc nhiên hỏi

“Trời tối sao không ở nhà học bài? Con ra ngoài này làm gì?”

“Con đã học xong rồi, rảnh rồi muốn ra giúp mẹ một chút” Anh Kiệt tạo ra bộ dáng con ngoan, làm cho Bảo Nhi ngây ngốc lẫn buồn cười

Từ khi nghe con mình nó nghe lời đi học, đến hiện tại còn muốn giúp mẹ bán hàng, Bảo Nhi trong lòng có chút an ủi, Anh Kiệt cuối cùng cũng hiểu chuyện. Nhưng mà bà vẫn phẩy tay bảo

“Không có gì nhiều, con cứ ngồi canh hàng cho mẹ là được. À phải rồi!” vừa ra nhớ ra chuyện gì, Bảo Nhi lập tức dặn dò Anh Kiệt

“Mẹ phải đi trả tiền thuê chỗ, con xem chừng hàng, có người hỏi mua thì nói trứng gà 2 nghìn một trứng, trứng vịt thì 3 nghìn, còn rau cải đồng giá một bó 5 nghìn, hiểu chưa?”

Bất đắc dĩ Anh Kiệt phải gật đầu tỏ ra hiểu, nếu như mẹ không nói thì hán thật sự không biết

Sau khi dặn xong Anh Kiệt, Bảo Nhi vội vã rời đi đóng tiền thuê, Bảo Nhi vừa đi chưa tới 1 phút, thì có hai khách hàng tiến tới gian hàng Anh Kiệt đang giữ, một nam một nữ, nhìn sơ qua thì còn ở tuổi học sinh, nhưng mà hai người họ nhìn Anh Kiệt với ánh mắt không có thân thiện, nhất là cô gái.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Đứng lại!

“Ừa? Đây không phải Anh Kiệt sao! Sao lại ra đây ngồi bán trứng rồi?”

Một nam một nữ tay trong tay đứng trước mặt Anh Kiệt, nam tướng mạo cũng bình thường, so với Anh Kiệt có khi còn kém hơn, mà nữ nhân kia thì có chút xinh đẹp, nhưng lại đối với Anh Kiệt có ý giễu cợt, hẳn sao lại nhìn không ra?

Trong trí nhớ kiếp trước người con gái này từng là bạn gái của hắn lúc còn học lớp 10, họ tên Nguyễn Lệ. Anh Kiệt vì muốn thể hiện trước mặt bạn gái mình mà dấn tội với người con trai trước mặt này, Hồ Đình.

Không những bị Hồ Đình đánh cho toi tã, còn bị cướp mất bạn gái. Nguyễn Lệ vì không cưỡng chế được sức hấp dẫn của trang sức thời trang mà tự ý chia tay Anh Kiệt để hẹn hò với Hồ Đình

Mặt đẹp mà không có tiền cũng khó có người yêu, chung quy vẫn là vậy!

Anh Kiệt lúc trước không khỏi thăm than, trách người không bằng trách bản thân vô dụng, người ta cũng không có ai dám nguyện ý đi chịu khổ

Nhưng mà Anh Kiệt bây giờ khác rồi, tiền trong mắt hắn chỉ là vật ngoài thân, thế nào thêm chú ý tới? Bất quá hắn cũng muốn thử xem hai người này muốn trêu hắn thế nào, bình thân đáp

“Rảnh rồi ra giúp mẹ một chút”

Nguyễn Lệ liếc nhìn Hồ Đình, hai mắt nhìn nhau sau đó khoé miệng cười khinh thường nói với Anh Kiệt

“Ừm, cũng đúng! Nghèo thì nên biết thân biết phận giúp ba mẹ, chứ không nên ăn trộm tiền để đi tán gái” Nguyễn Lệ nói ra, cố ý lớn tiếng cho người xung quanh nghe được, chính là muốn trêu chọc cho Anh Kiệt mất mặt

“Này, này. Nhìn kia! Hai đứa kia sao lại đối với thằng kia nói như vậy?” bà cô bán thịt gần đó chú ý tới, liền nổi máu nhiều chuyện

“Thằng ngồi cạnh hàng trứng là con trai của Bảo Nhi. Nhưng còn hai đứa kia thì tôi cũng không biết, chắc là cãi nhau” một bên cô bán cá giải thích

“Bọn trẻ bây giờ yêu đương quá sớm, nhìn tụi nó có mười mấy tuổi, chắc lại muốn đánh ghen đi” có người khinh bỉ nói

Tuổi trẻ yêu nhau thì sao? Ai biết được!

Điều hiển tại họ biết là Anh Kiệt gặp rắc rối.

Mà Anh Kiệt khi bị Nguyễn Lệ khinh miệt chính mình, lại ung dung đáp trả

“Phải! Lúc trước là do quá ngu, trộm tiền cho gái ăn, mà con nhỏ đó lại không hiểu chuyện. Thấy trai giàu hơn liền bỏ người ta, đúng là đào mỏ! Mà thằng kia có tiền mà ngu, loại con gái như thế cũng chịu nổi, khó trách chỉ mới tay cầm tay mà thôi!”

Anh Kiệt vừa nói vừa cười híp mắt, lúc nói còn mang theo vẻ mặt châm biếm nhìn tay trong tay hai người Nguyễn Lệ, Hồ Đình, làm cho bọn họ nhất thời ngu đực mặt ra.

Nó nói tụi mình hả? Sao nghe giống y chang vậy?

Hai người nhìn nhau, bất đắc dĩ có chút xấu hổ, Hồ Đình đã thả lỏng tay Nguyễn Lệ ra, cau mày nói với Anh Kiệt

“Không có tiền vẫn là không có tiền, lấy tư cách gì bình luận thiên hạ? Sao không thử xem lại bản thân mà xem, có gì đáng để cho cô gái kia ở lại? Hay là dùng trứng gà trứng vịt ăn sống qua ngày?”

Hồ Đình nói cô gái kia, giả vờ không hiểu Anh Kiệt nói đến bạn gái hắn, nếu như nói ra rồi khác nào tự nhận mình ngu, Anh Kiệt nói đúng?

“Hahaha... Chết, lỡ làm rơi rồi! Làm sao đây?”

Hồ Đình nói xong tùy tiện cầm lên tay một quả trứng tung hứng cố ý làm rơi vỡ, Nguyễn Lệ thì tay che miệng cười, ánh mắt càn lộ ra vẻ châm chọc

“Hai đứa kia tuổi còn nhỏ mà ăn nói cay nghiệt ghê”

“Phải, xem ra thằng kia thật sự bị bồi nhục rồi, còn không dám đáp trả!”

“Đối với tôi mà ăn nói kiểu đó tôi đánh chết” người trung niên ngồi uống cà phê cũng bắt bình

Đúng là cái chợ, bán thì không lo bán, bán mà sao cứ bần? Anh Kiệt cảm nhận được xung quanh bàn luận, biểu cảm bình thường, tình lạnh như mặt hồ

Thần phẫn hắn là cỡ nào? Làm sao phải cùng hạng người này sâu kiến so đo, nhưng mà có tội thì phải sửa, hôm nay hắn không chính hai người này thì không xưng là An Nam Lão Tổ.

“Làm rơi vỡ thì đền tiền” hắn nhàn nhạt đáp

“Haha! Được, 3 nghìn phải không? Tao đền cho luôn 10 nghìn này”

Hồ Đình móc ra trong bóp giơ tờ 10 nghìn trước mặt Anh Kiệt, tay cầm phẩy phẩy cổ tình trêu tức

“Được!” Nháy mắt tờ 10 nghìn trên tay Hồ Đình đột nhiên biến mất, hiện tại nó đang nằm trong tay Anh Kiệt, mà khi hắn hành động lại không ai hay biết, kể cả hai người trước mặt, hắn vẫn ngồi đó, tựa như chưa từng động.

“Hả?”

“Cái gì vừa xảy ra vậy?”

Nguyễn Lệ hoảng sợ ôm chặt lấy tay Hồ Đình hoang mang hỏi, Hồ Đình cũng khó hiểu nhưng vẫn an ủi nói

“Không có việc gì, giờ trò mà thôi”

“Vậy sao” thấy Hồ Đình gật đầu Nguyễn Lệ thờ phào ra một hơi, đối với Hồ Đình rất tin tưởng

Nhưng mà Hồ Đình hiểu rõ, vừa rồi hẳn không thấy được động tác của Anh Kiệt, trong lòng chợt có cảm giác bất an, hẳn cầm tay Nguyễn Lệ định rời đi, không muốn cùng Anh Kiệt dây dưa, dù sao cũng gặp nhau ngoài ý muốn, hẳn chỉ cần trêu đùa một tí mà thôi

“Anh thấy chán rồi, đối với mấy người nhu nhược trêu đùa không vui nổi, tụi mình về nhà chơi thôi!”

“Được!” Nguyễn Lệ mỉm cười ngọt ngào đẩy dụ dỗ Hồ Đình

Về nhà chơi tất nhiên cô biết chơi cái gì, một nam một nữ trong phòng còn không hiểu được sao!

Hai người làm ra bộ dáng âu yếm trước mặt Anh Kiệt, rõ ràng là cố ý, người lớn xung quanh thì liếc mắt khinh thường đôi nam nữ, chẳng buồn để ý nữa.

Vừa xoay người, hai người bỗng nhiên nghe thấy Anh Kiệt lên tiếng, âm thanh lạnh băng không khác nào ma quỷ vang lên.

“Đứng lại!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Nữ võ sư

Hồ Đình cùng Nguyễn Lệ nghe thấy liền khó chịu, xoay người lại quát:

“Cái gì?”

Anh Kiệt ung dung đi tới trước mặt hai người, hai tay bỏ túi. Ba người đứng cạnh nhau liền hiện ra sự khác biệt, Hồ Đình dù tướng mạo bình thường thì còn có ăn đẹp để bù đắp, Nguyễn Lệ thì dung mạo xinh đẹp, thời trang hợp mắt lại càng tăng thêm vẻ đẹp đó. Mà Anh Kiệt thì ngược lại, khuôn mặt bình thường cộng thêm quần áo học sinh, đối với họ như trời với đất.

Bất quá Anh Kiệt không có quan tâm, hẳn nhàn nhạt nói ra, ngữ khí tăng thêm vẻ lạnh lùng

“Đền tiền cũng đền rồi, nhưng vừa rồi mày si nhục tao trước bao nhiêu người, có phải nên xin lỗi tao hay không?”

Bất ngờ nghe Anh Kiệt nói thế, Nguyễn Lệ mặt ngẩn ra, Hồ Đình thì không khác nào vừa nghe chuyện lạ thế kỷ

Xin lỗi? Hẳn?

Buồn cười, dựa vào đâu hẳn phải xin lỗi Anh Kiệt, lúc này vênh váo nhếch mặt lên không khác gì con chó mực, hẳn kiêu ngạo đối với Anh Kiệt, tựa cười mà không phải cười

“Tại sao tao phải xin lỗi? Si nhục mày thì có sao?”

“Phải không?” Anh Kiệt mắt loé lên băng lãnh nhìn vào Nguyễn Lệ

Khiến cho cô rùng mình một cái, cái ánh mắt này như muốn giết người ngay tức khắc, quá đáng sợ. Bất đắc dĩ cô nín áo Hồ Đình đề đã động đến hẳn muốn giúp đỡ

Hồ Đình cũng cảm giác được Anh Kiệt có cái gì đó không đúng, quá khác với ngày thường, nhút nhát với kẻ mạnh nhưng lại thích bắt nạt kẻ yếu, bây giờ thì mạnh yếu không tha

Không lẽ nó có ai chống lưng?

Nhất thời nghĩ không ra, Hồ Đình cũng cảnh giác đề phòng, tuy hẳn bắt nạt người nhưng cũng phải lựa người mà trêu, mấy năm nay yên ổn cũng nhờ vào chút xú thông minh này.

“Mày không xin lỗi? Tốt!”

Thấy Hồ Đình im re, Nguyễn Lệ không đáp, chỉ chau mày nhìn mình, Anh Kiệt biết họ không muốn hạ thấp bản thân, cho nên hẳn cũng không cần khách khí, lập tức tạo ra bộ dáng chọc tức người

“Một tên chỉ biết sĩ vĩ kẻ khác mà không coi lại bản thân mình ngu như lợn, bầm riết một đứa chỉ biết đào mỏ, quả thật là một cặp đôi hoàn hảo, bông hoa tàn cắm bãi phân heo, ngưỡng mộ ngưỡng mộ!”

“Mày nói ai ngu?”

“Thằng chó! Tao không phải phân heo!”

“Vô sĩ” Nguyễn Lệ chửi ngay và luôn

Hồ Đình vừa nghe xong liền nổi giận như lời đinh, từ nhỏ tới giờ chưa có ai dám đối với hắn sĩ nhục như vậy, còn trước mặt bao nhiêu người, có cả bạn gái đây.

“Mày nghe tao nói đến mày sao? Hay bị chọc dạ liền tự nhận bản thân là phân?”

Hắn tỏ ra thái độ khinh thường với Hồ Đình, càng làm Hồ Đình sôi máu

“Mày...” giận! Hồ Đình thật sự giận điên rồi, không thốt lên lời

Rõ ràng ở đây chỉ có ba đứa nói chuyện, Anh Kiệt còn giả vờ biểu hiện ra thần thái vô tội như đúng rồi

Hắn muốn đánh chết Anh Kiệt, ngay bây giờ.

Anh Kiệt chính là chờ lúc này, hắn muốn lấy của người trả người. Nên cố tình trêu tức Hồ Đình để hắn động thủ, lấy lý do tự vệ sẽ không dính tội. Hơn nữa là Hồ Đình sẽ nhục hắn trước nên lợi thế đều thuộc về hắn.

Hồ Đình giận dữ hung hăng giơ tay lên thành nắm đấm, định đánh vào mặt của Anh Kiệt. Anh Kiệt cũng chờ sẵn đứng im như bất động, Nguyễn Lệ càng cười khinh xem ở Anh Kiệt sợ quá không dám tránh rồi, trong lòng liền vui vẻ

Nhưng mà đúng lúc này, đột nhiên nắm tay của Hồ Đình bị chặn lại, hắn bất ngờ ngừng cử động. Mà Nguyễn Lệ cũng nhìn theo cảnh này mà giật mình

Người chặn đòn tấn công của Hồ Đình là một cô gái trẻ, dáng người uyển chuyển như gọn sóng. Gương mặt kiều diễm cùng da vẻ hồng hào, rất xứng gọi là mỹ nhân, trên thân mặc một bộ võ phục màu trắng, càng thêm xinh đẹp và mạnh mẽ. Cảnh như ngọc lại chặn đứng được một đấm của đàn ông, giống như nữ hiệp, không biết từ đâu nhảy ra can thiệp.

Anh Kiệt cũng giật mình ngạc nhiên, hắn không ngờ trong lúc định ra tay dạy cho Hồ Đình một trận, lại có người tự tiện xen vào, còn tưởng rằng hắn bị bắt nạt mà ra tay cứu giúp

Cô gái võ sư quay ngoắt mặt lại hỏi Anh Kiệt:

“Không sao chứ?”

Vừa thấy cô gái này đột nhiên hỏi mình, Anh Kiệt định thần lại, hắn thân thể cơ nào cường đại, cho dù là súng máy hiện giờ cũng không làm gì được, bất quá cô gái này có lòng tốt, hắn không nỡ phá vỡ giây phút nữ hùng của cô nàng, nhẹ gật đầu đáp

“Không sao”

Thật ra Anh Kiệt muốn nói là

Rãnh vậy mà? Ta chuẩn bị đánh người mà bà ở đâu nhảy ra làm chi, thật là mất hứng!

Nhưng là hắn không dám nói sợ cô gái này tổn thương lòng tự trọng, hơn nữa hắn sợ nhất là nước mắt của nữ nhân lương thiện, họ mà khóc một cái hắn cũng muốn khóc theo, bởi vì cả đời hắn chưa có yêu ai làm quái gì biết cách an ủi?

Nhìn từ trên xuống dưới thân thể Anh Kiệt, cô gái khẽ gật đầu, nhưng lập tức nhận ra mình đối với con trai lại quan sát như thế thật kỳ cục, khẽ ho một tiếng cô nàng quay lại gắt gao nhìn Hồ Đình giận dữ quát:

“Đây là địa bàn làm ăn của cụ Hùng, từ khi nào lại có kẻ dám gây náo? Xem bọn tao chết hết rồi hả?”

Hồ Đình lúc này mới bất giác nhớ ra chợ này có người quản lý, mà người kia địa vị cao thượng, cho dù là cha hắn gặp cũng phải cúi đầu gọi một tiếng lão Hùng, hắn ở gần đây càng là nhận biết. Nếu không phải do Anh Kiệt thì hắn đâu có ngu mà làm loạn, bất quá hắn còn chưa kịp làm gì.

“Xin lỗi, là tôi quên mất! Không nên gây sự ở đây, mong chị Trúc Thy tha lỗi!”

Hồ Đình bây giờ với lúc này khác một trời một vực, so với vừa rồi hung hăng miệng cộc thì lúc này không khác gì con chó cụp đuôi, trán đầy mồ hôi khép nép đối với cô gái võ sư tên Trúc Thy này, bởi vì cô gái này cũng không dễ dàng trêu nổi, là võ sư có tiếng ở đây. Người không nể mặt cô đều phải nằm viện.

“Hừ! Cút đi, chuyện này tao không nhắc lại”

“Vâng, vâng!”

“Còn không mau đi! Đứng nhìn cái gì nữa?” Hồ Đình thấy Nguyễn Lệ còn thất thần mới lên tiếng quát

Hắn vội vàng nắm lấy tay Nguyễn Lệ lôi đi, không dám ở lại lâu sợ cô gái nhà võ này đổi ý, mà Nguyễn Lệ thì chẳng biết chuyện gì vừa xảy ra, ngu người suốt lúc rồi đi

Vậy là xong! Thế thôi à?

Anh Kiệt lúc này cũng mất hứng giữ lại, đột nhiên vừa nghĩ tới vị kia mà cô gái này nói, có chút tò mò hỏi

“Cái người mà cô gọi là cụ Hùng lợi hại lắm sao? Sao tên vừa rồi lại sợ như vậy?”

Trúc Thy ngạc nhiên nhìn Anh Kiệt, lại có người trong chợ không biết cụ Hùng? Cô quan sát mới nhận ra Anh Kiệt quá lạ, chắc là người mới đến thuê chỗ, bèn ân cần giải thích

“Phải, cụ Hùng chính là chủ ở chỗ này, ông ấy từng là đại tá trong quân đội phòng vệ, Đỗ Huy Hùng. Đến lúc về hưu vẫn rất có địa vị, là người mà cậu không chọc nổi, nhớ chú ý một chút”

Giải thích xong một chút, Trúc Thy nhẹ nhàng mỉm cười giới thiệu

“Tôi tên là Nguyễn Thị Trúc Thy, là người thay mặt cụ Hùng quản lý ở đây, gọi Trúc Thy là được rồi, như cậu thấy đó, tôi là một võ sư, ở gần đây có mở võ đường”

“Ừm, tôi họ Võ, tên Anh Kiệt. Còn là học sinh!”

Hắn đối với cô gái này có chút thiện cảm, nếu cùng cô gái này kéo quan hệ thì mẹ hắn sẽ đỡ vất vả hơn, có được chỗ tốt. Nhưng có điều nghĩ đây dựa lâu với những người này sẽ rắc rối, hắn bác bỏ suy nghĩ lúc đầu cười khò, từ lúc nào lão tổ ta lại muốn nhờ người ta chiếu cố?

Ta không muốn bị phiền phức tìm đến nhà!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Võ đạo giới, tông sư?

Trò chuyện một hồi, Trúc Thy bất ngờ biết được Anh Kiệt cũng là võ giả, nhưng kiến thức về võ đạo quá hạn hẹp, liền tốt bụng muốn giải thích cho hắn hiểu rõ, nhưng vì đây là bí mật cấp quốc gia cho nên cô muốn mời Anh Kiệt đến nhà.

Anh Kiệt cũng rất tò mò, chuyện có thể bí mật thì rất quan trọng, mà hắn cũng rất hứng thú để nghe, ở địa cầu còn có thứ mà nhiều người thể biết.

Anh Kiệt rời đi cùng Trúc Thy, nhờ cô bán thịt giúp canh gian hàng họ. Trúc Thy đưa cho bà ta một tờ 200 nghìn, không thể từ chối. Anh Kiệt nhìn cảnh này không khỏi đánh giá gia cảnh của cô ấy, thân nhiên móc ra 200 cho người ta thì tuyệt đối không bình thường.

Hai người ra khỏi đường lớn, băng qua đường rồi tiếp tục rẽ thêm một đoạn, tới nơi phía trước chính là một cái võ đường, trên võ đường có bảng hiệu đề ba chữ, Võ Đạo Quán.

Trúc Thy dẫn Anh Kiệt vào phòng khách, mang nước ra mời dùng như đãi nạn. Đợi Anh Kiệt uống xong một hơi, cô lập tức nghiêm túc giảng cho Anh Kiệt nghe

“Bởi vì cậu là người cùng giới, nếu đã bước chân vào thì cũng nên biết một chút, để sau này tránh gặp phiền phức”

Phiền phức? Hắn không ngại, nhưng mà cũng không muốn, Anh Kiệt nhẹ gật đầu

Trúc Thy nói tiếp:

“Ở đô thị hiện đại này xem như bình thường nhưng thật ra bên trong nó còn có bí mật khác, ở bên trên là cảnh sát, quân đội quản lý an ninh quốc phòng, thì bên dưới có một cái gọi là giới võ đạo, chuyên cai quản chuyện trong tối, mà những người trong đó toàn là người luyện võ”

“Chuyện trong tối?” Anh Kiệt không hiểu, có chút chau mày không ngờ còn có chuyện này

“Phải, chuyện trong tối chính là chinh đồn các thế gia giàu có, không để họ dùng tiền mua chuộc các quan chức nhà nước, làm càng làm bậy. Mà không chỉ có vậy, võ đạo giới còn là trụ cột của các quốc gia, nếu có xảy ra chiến tranh ngầm họ sẽ ra tay can thiệp, Cho nên chúng ta mới được sống trong hoà bình như thế”

“Thì ra là vậy. Không ngờ ở địa cầu lại tồn tại cái gọi là giới võ đạo, khó trách các nước khác không dám gây chiến tranh toàn diện, xung đột lẫn nhau. Cũng là do kiêng kỵ võ đạo giới”

Anh Kiệt cảm thán, đời trước hắn chưa từng biết qua cái này, bất quá hắn có điều còn chưa hiểu

“Tại sao quân đội lại sợ võ đạo giới vậy? Không phải họ có vũ khí sao?”

Đối với Anh Kiệt hỏi câu này, Trúc Thy bắt đầu cười khò nói

“Có vũ khí thì làm sao? Người trong võ đạo giới đối với súng đạn trong mắt chỉ là đồ chơi mà thôi, bởi vì những người đứng đầu trong đó chính là cao thủ”

“Ồ? Cao thủ thế nào?” Anh Kiệt cảm thấy thú vị với những người này, hẳn là tu chân giả có thể nói súng đạn không làm gì được là đương nhiên

Nhưng mà những người trong võ đạo giới này cũng có thể làm được, chẳng lẽ cũng có người tu chân?

Trúc Thy lúc này đột nhiên hít vào một ngụm khí lạnh, có chút ngượng mỗ lần sợ hãi nói

“Họ là tông sư, toàn địa cầu họ chính là bá chủ, mà ở một quốc gia có một vị tông sư sẽ rất được tôn sùng, địa vị vô cùng cao quý, về phần sức mạnh của họ, tôi đã từng thấy một vị tông sư động thủ, rất là khủng bố” cô không bao giờ quên cảnh tượng đó, một lần nhìn thấy liền nhớ mãi.

“Vị tông sư kia có thể dùng khí giết người trong phạm vi 10 mét, tay không bắt đạn, còn có thể quét cả 10 vị võ sư đại thành cùng lúc, những người này rất ít xuất hiện, nhưng một khi đã hiện thế thì liền có phong ba nổi lên, tôi không biết có bao nhiêu người tồn tại, nhưng ở Việt Nam có 7 vị, được xưng là Thất Đại Tông Sư”

Việt nam có 7 vị tông sư, cũng chính là trụ cột của quốc gia. Đây cũng chính là bí mật quân sự, hèn gì không thể để cho nhiều người biết, đây là sợ có gián điệp nước ngoài.

Hơn nữa thời đại bây giờ cũng không giống như về ngoài, bên trong nó xen lẫn nội chiến cùng ngoại chiến.

“Khoan đã, có chỗ không hợp lý, nếu như tông sư mà cô nói vô địch như thế, tại sao lại chịu yên thân tại chỗ?”

Trúc Thy hiểu Anh Kiệt muốn nói gì, lập tức cắt ngang giải thích:

“Đó là bởi vì họ vẫn ngại khoa học hiện đại, cho dù súng ống không làm gì được họ, thì vẫn còn hoà tiền, bom nguyên tử, hạt nhân, có sự uy hiếp lớn đối với họ. Bất quá một quả bom cũng không thể tùy tiện mang ra, nếu sử dụng có thể làm hại hàng trăm người vô tội, mà tông sư cũng không muốn chết như vậy, nên họ đã lập ra một khế ước, không quản chuyện của nhau, tông sư chỉ cai quản ở thế giới ngầm!”

Nhất thời cô nhớ tới một chuyện, ngày xưa cụ Hùng từng kể qua, cảm thán

“Nếu như có mấy vị trong truyền thuyết kia thì may ra ngoại trừ bom nguyên tử, thì không có phải sợ...”

Còn có người được gọi là truyền thuyết? Tông sư có thể không sợ súng đạn, xứng được so sánh với Luyện Khí của tu chân giả, nếu người trong truyền thuyết mà cô ấy nói có thể chống đỡ đạn đạo, vậy có khi nào là một vị cường giả tương đương Nguyên Anh? Vậy thì cũng thật sự khủng bố đối với họ. Một vị Nguyên Anh a, có thể ngự kiếm phi hành, một kiếm tách núi, nếu như xuất hiện ở địa cầu thì thật sự có thể đứng trên toàn bộ nhân loại.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Chữa trị kinh mạch

Thông qua sự giải thích của Trúc Thy thì Anh Kiệt còn biết thêm địa cầu võ giả cũng có chia cảnh giới.

Được võ đạo giới chia thành:

Ngoại Kinh, Nội Kinh, Tông Sư, Thánh Cảnh, Thần Cảnh, Địa Tiên, Tiên Thiên

Thánh cảnh xuất thế chỉ có ba vị, mà một vị trong truyền thuyết kia chính là thần cảnh, còn về địa tiên hay tiên thiên hầu như chưa từng có ai gặp qua.

Ngoài võ đạo giới ra còn có giới thuật pháp, chuyên tụ hợp các vị phong thủy, thuật sĩ hay pháp sư.

“Thật không ngờ, thế giới này lại có nhiều bí mật như thế, kiếp trước kiến thức của ta quá nông cạn rồi” Anh Kiệt bực tức dĩ than thở trong lòng

Cũng không phải mình hẳn không biết, mà tính cả toàn bộ nhân loại trên địa cầu cũng có vô số người như hắn, bất quá Anh Kiệt suy nghĩ

“Chỉ cần các người đừng chọc đến ta, nếu không ta mặc kệ là tông sư hay thần cảnh, giết không tha!”

Anh Kiệt lúc này đã hiểu mọi việc, võ đạo giới, pháp thuật giới, một vị cao thủ trong số họ có thể bằng 100 quân đặc chủng tinh nhuệ, thảo nào quốc gia lại muốn coi trọng họ, còn được miễn dính vào pháp luật.

Trúc Thy không biết cảnh giới của giới thuật pháp, nhưng có thể biết họ mạnh hơn một chút võ đạo giới, nhất là thân thể mạnh mẽ hơn, đây chính là nhờ pháp bảo, pháp khí, hơn nữa họ thông thạo pháp trận, cho nên rất có lợi khi đấu với võ giả.

Đêm đã muộn, Anh Kiệt cũng muốn rời đi, bất chợt lúc này bên ngoài có người chạy vào báo:

“Cô chủ, bên ngoài có Hồ lão tới báo cụ Hùng chuyển biến xấu, tình trạng rất không tốt, Trần lão muốn cô đến gặp ông cụ lần cuối”

Bang!

Trúc Thy nghe xong như tiếng sấm nổ, đứng dậy bị choáng váng, xem chút ngất xỉu.

Trong lòng cô đau nhức không chịu nổi, hai tay nắm chặt bị móng tay cắm vào rỉ máu, nhưng lại giống như không giác đau. Hai mắt khoé đỏ, có lẽ trước mặt Anh Kiệt cô đang cố kiềm nén không khóc, Anh Kiệt nhìn qua cảm thấy Trúc Thy đối với cụ Hùng kia tình thâm sâu nặng, đứng dậy ân cần hỏi

“Cụ Hùng của cô là bệnh gì? Có thể nói cho tôi nghe một chút, biết đâu tôi có thể chữa được”

Nghe Anh Kiệt hỏi, cô gạt mình, hai tay có chút thả lỏng. Nhưng mà ngạc nhiên nhìn Anh Kiệt, tuổi của hắn còn quá trẻ, cũng có thể chữa bệnh sao?

Thấy Trúc Thy không tin tưởng, Anh Kiệt nhàn nhạt giải thích

“Hiểu một chút y thuật”

Trúc Thy vẫn đối với Anh Kiệt nửa tin nửa không, cho dù nhìn thế nào Anh Kiệt so với tuổi cô không kém. Có điều bệnh của cụ Hùng đến cả bác sĩ cũng không trị được...

Biết đâu cậu ấy có thể?

Ý nghĩ vừa loé lên rồi vụt tắt, Trúc Thy lắc đầu, sau đó nhìn Anh Kiệt xấu hổ nói

“Chắc không được đâu, bệnh của cụ Hùng là ung thư phổi giai đoạn cuối rồi, cảm ơn cậu đã quan tâm” Trúc Thy mong Anh Kiệt nghe xong bỏ cuộc, nào ngờ ngược lại

“Tôi chữa được!” ba chữ vừa ra, Trúc Thy ngăn người

“Nếu cô không tin, tôi có thể trị kinh mạch bị tổn thương cho cô”

Hả?

Trúc Thy hết hồn, Anh Kiệt vậy mà nhìn ra kinh mạch của cô bị tổn thương? Từ khi nào?

Bất quá bây giờ đối với Anh Kiệt rất tò mò, cũng muốn cho hắn thử một chút. Nhưng hiện tại Trần lão đang đợi ở bên ngoài, không thể để ông ấy chờ lâu.

Hiểu ra ý tứ của Trúc Thy, Anh Kiệt nói

“Không sao, cũng không lâu, cô có muốn trị?”

Anh Kiệt nói rất nghiêm túc, khiến cho Trúc Thy băn khoăn, kinh mạch của cô chính xác tổn thương như Anh Kiệt nói, vận khí vô cùng khó khăn, mỗi khi cố gắng vận nội khí thì toàn thân đau nhức, thống khổ không chịu nổi, nếu gặp người bình thường cô vẫn còn dư sức đối phó, nhưng gặp phải võ giả nội kinh thì rất khó nói.

Bản thân cô là võ giả ngoại kinh đại thành, lúc trước vì muốn thăng cấp lên nội kinh sớm một chút nên mới bị tổn thương kinh mạch

Một phần là do cụ Hùng đang bệnh nặng không có người đứng ra đứng vác việc phía sau, Trúc Thy suy nghĩ một chút, dù sao kinh mạch cũng đã hư hại rồi, nếu được cứu chữa thì cô có thể tiếp tục thăng cấp lên nội kinh, còn nếu không thì trở thành phế vật.

Anh Kiệt cảm nhận được cô đang bị áp lực tứ phía, liền đảm bảo

“Yên tâm, cách của tôi chắc chắn chữa khỏi, nếu không trị hết cũng không có vấn đề gì”

“Thật sao?”

Trúc Thy có chút mừng rỡ, thế này còn không trị ư?

Thấy Anh Kiệt đã gạt đầu, cô cắn chặt môi hỏi

“Vậy cậu có cần được liệu gì không? Tôi lập tức vào kho lấy ra”

“Không cần! Một cái kinh mạch bị tổn thương mà thôi” Anh Kiệt phẩy tay xua, đối với hắn mà nói chữa trị kinh mạch không khó, bằng vào tu vi Luyện Khí trung kỳ thì dư sức cứu được rất nhiều người, hắn chưa học qua y thuật, như am hiểu pháp thuật.

Người tu đạo có rất nhiều cách chữa bệnh, mà bệnh ở địa cầu đối với họ chẳng là gì cả, bất quá Anh Kiệt cũng không có lòng tốt làm từ thiện, hắn chỉ muốn trả công cho cô nàng, xem như thù lao rảnh công giải thích về võ đạo, còn về cụ Hoàng thì coi như ông ta có duyên với hắn đi.

Trúc Thy cũng không biết ma xui quỷ khiến thế nào, cô đồng ý để cho Anh Kiệt trị thương, đưa ra cánh tay để Anh Kiệt bắt mạch

Hắn cảm nhận được Trúc Thy khí tức hiện tại rất yếu, chỉ hơn người bình thường một chút, hiểu ra nguyên nhân gây tổn thương kinh mạch, Anh Kiệt bắt đầu trị thương.

Hai ngón tay khép lại thành kiếm, Anh Kiệt truyền nguyên khí trong người chuyển vào cánh tay của Trúc Thy, chậm chậm để cho cô nàng có thể cảm nhận được, cô không biết đây là gì, chỉ cảm thấy một tràn sự mát mẻ để chịu thâm nhập toàn thân.

Anh Kiệt dùng chính là Bạch Hoả Kim Ly, kết hợp với nguyên khí có thể trị được bệnh, khoảng 5 phút sau, Anh Kiệt thu tay, nói

“Bây giờ cô thử vận công xem thế nào”

Trúc Thy ngạc nhiên mở mắt, nhanh như vậy?

Tuy trong đầu nghĩ như thế nhưng vẫn thử vận công, từ trong đan điền cô cảm thấy được tràn trề sức mạnh, kinh mạch cũng đã hết bị tổn thương, nói chính xác hơn là hoàn toàn trị khỏi

Có chút sợ hãi, cô nhìn Anh Kiệt, nhìn thế nào đi nữa cũng chỉ là một cậu học sinh, nhưng lại có thể dùng 5 phút chữa hết cho cô, có khi nào cậu ta là một vị lão yêu quái?

Lúc trước từng nghe cụ Hùng nói, tông sư có thể kéo dài tuổi thọ, dung mạo không bị lão hoá dần theo tuổi mà đổi lại rất chậm

Nhưng mà Trúc Thy vội lắc đầu, Anh Kiệt không thể nào là tông sư, tông sư ai mà không trên 50 tuổi? Làm sao một người chưa đầy 20 có thể là tông sư?

Đột nhiên bây giờ cô nghĩ lại, có thể Anh Kiệt cứu được cụ Hùng!

“Cậu thật sự có thể chữa được bệnh ung thư?” cô chỉ hỏi thêm cho an tâm, hiện giờ trong lòng cô có thể nói là tin tưởng Anh Kiệt rồi

“Không thành vấn đề!”

Anh Kiệt cười lên một cái, toà ra một cổ khí kỳ lạ, để cho Trúc Thy có chút mê mẩn, giật mình nhận ra cô nàng có chút đỏ mặt, ho một cái vội vàng nói

“Vậy được rồi, cậu đi theo tôi”

Hai người đi ra, chú tài xế lờ đờ theo sau, vừa rồi ông chỉ nhìn thấy hai người nói cái gì kinh mạch, rồi lại ngồi nhìn nhau, sau đó đối với nhau người cười người xấu hổ, mườì phần không hiểu được, nhưng là ông biết điều, chuyện không nên hỏi thì tốt nhất không hỏi, bất quá trong lòng thầm nhìn hai người, ông nghĩ

“Chẳng lẽ hai người này là đang hẹn hò?”

Không biết nếu Anh Kiệt cùng Trúc Thy nhìn ra suy nghĩ của chú tài xế thì phản ứng ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Thiếu niên thiên tài

Đi theo Trúc Thy ra ngoài cổng, Anh Kiệt thấy một ông cụ cũng rất già đang đứng đợi, đầu tóc bạc phơ cộng thêm trên người mặc bộ vest đen rất lịch sự.

“Trúc Thy, thời gian không còn nhiều chúng ta mau đi” ông cụ đang nói bất chợt nhìn thấy Anh Kiệt

“Đây là...?”

“Đây là Anh Kiệt, bạn cháu mới quen hôm nay”

“Tôi được cô ấy giúp đỡ lúc ở chợ” Anh Kiệt chỉ nói bấy nhiêu

“Ông ấy tên Hồ Bắc, là cánh tay phải đắc lực của cụ Hùng, rất đáng tin cậy” Trúc Thy vội vàng giới thiệu, sợ Anh Kiệt lại không biết

Chỉ thấy Anh Kiệt nhẹ gạt đầu đối với mình một cái sau khi biết tên, còn ăn nói như ngang hàng. Hồ Bắc có chút thất vọng, người này không có chút lễ phép nào, ít nhất phải cúi chào mới lịch sự. Khẽ rên một tiếng, Hồ Bắc lên xe

“Lên xe, còn cậu kia là người ngoài không thể theo được, cho dù là bạn của Trúc Thy cũng không được!” Hồ Bắc đối với Anh Kiệt có chút thành kiến, lạnh nhạt nói ra

Trúc Thy cũng hiểu vừa rồi Anh Kiệt không chào cụ Hồ nên ông ấy mới giận như thế, nhất thời bất đắc dĩ cứu nguy

“Cái này không được! Là cậu ấy đã chữa trị khỏi kinh mạch tổn thương của cháu, là ân nhân của cháu. . . Hơn nữa, cậu ấy nói có thể cứu được bệnh ung thư phổi cho cụ Hùng!”

Nghe Trúc Thy nói hết một đoạn, Hồ Bắc quay ngoắt qua tròn mắt nhìn Trúc Thy, hoàn toàn không tin nổi, gặng hỏi:

“Cháu nói cái gì? Cậu ta chữa khỏi kinh mạch cho cháu?”

“Là thật đó ạ, cháu đã thử vận công và cảm nhận được nội khí đã có thể tích tụ, hơn nữa cảm giác còn mạnh hơn lúc trước!” Trúc Thy cười tươi lên như hoa

Hồ Bắc nhìn thấy Trúc Thy nghiêm túc như thế, ông ta trầm ngâm một hồi, Trúc Thy từ bé đã được ông nội cho theo ông học võ, cô bé rất ngoan tuyệt đối chưa nói dối bao giờ. Hơn nữa còn là tuổi trẻ cao thủ ngoại kinh, đối với cô bé ông và lão Hùng cũng rất tin tưởng, chuyện được trị khỏi kinh mạch rất quan trọng. Trúc Thy không thể nào nói dối được.

Chẳng lẽ người thiếu niên này thật sự có thể cứu được ông bạn già của ta?

“Dù sao thời gian cũng không còn nhiều, hai đứa lên xe rồi kể ta nghe chuyện như thế nào!” Hồ Bắc trầm giọng chỉ nói một câu, ông đang suy nghĩ

...

Bệnh viện trắng bàng Kim Thành, 9 giờ tối

Phòng chăm sóc đặc biệt.

Bên ngoài hành lang lúc này có rất nhiều người, tụ tập thành hàng ngòai trên ghế chờ thăm bệnh. Nhìn mỗi một người ở đây toàn thân đều giống như đại gia, đàn ông hay phụ nữ đều có đeo trang sức hàng hiệu, trên tay lại cầm một hộp quà to bự.

Lúc này từ phía xa đột nhiên xuất hiện ba bóng người đi đến, có người trong đám đông bắt ngờ đứng lên hết lớn:

“Mọi người mau xem, người đó có phải Mạc Thanh Đăng không?”

Cùng lúc tất cả mọi người đều đứng lên ngó xem, người đến là một thiếu niên tầm 25 tuổi, trên thân mặc đồng phục bác sĩ, còn có hai phụ tá theo sau.

“Đúng là cậu ấy rồi, tôi có thấy cậu ta trên tv”

“Nghe nói cậu ta du học về kỹ thuật y học ở Mỹ, bây giờ về nước liền đến đây chắc là có thể cứu được cụ Hùng rồi!” người phụ nữ mặc váy đỏ bắt đầu cảm thán, bà ta là Luru Linh.

“Còn phải nói, cậu ấy vậy mà là tuổi trẻ thiên tài đó! Tôi nghe đồn lúc còn ở bên Mỹ cậu ta được thành tích rất cao, có bằng tiến sĩ cấp quốc gia, còn trị được một người mắc chứng sơ gan thời kỳ cuối nữa, người bệnh kia hiện giờ rất khỏe mạnh”

Mọi người nghe vậy liền giật mình, một người bị sơ gan giai đoạn cuối còn cứu sống được? Đây là khái niệm gì? Y học của Mỹ đã phát triển đến cỡ đó rồi sao?

“Lợi hại vậy sao?” có người còn không tin lên tiếng hỏi

“Tất nhiên lợi hại, tôi còn biết được ba mẹ cậu ta có bằng tiến sĩ y học, đứng hàng top của nước ta!” Luru Linh giải thích

“Không chỉ có vậy đâu, gia đình cậu ấy cũng rất giàu, nghe nói có tới mấy cái chi nhánh bệnh viện nằm khắp Sài Gòn, mỗi năm thu vào cả chục tỷ” một ông lão ở hàng ghế đột nhiên đứng dậy thờ dài nói, ông chính là lão Khâu cũng là viện trưởng ở bệnh viện Kim Thành, bất quá bệnh viện này là của ông ta tự xây dựng lên, cho nên ông rất ngưỡng mộ gia đình của Mạc Thanh Đăng

Xung quanh đây ai cũng là người có tiền, nhưng mà nói một năm thu vào chục tỷ, chỉ có thể hít vào một ngum khí lạnh, cao nhất ở đây chỉ có người một năm 2 đến 3 tỷ. Như có cùng suy nghĩ, họ chỉ biết nhìn nhau rồi lắc đầu cảm thán, so với họ cậu Đăng thiếu niên này gia cảnh quá cao, còn là thiếu niên thiên tài, thật sự đáng ngưỡng mộ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hết cách

Mạc Thanh Đăng hướng tới chỗ họ, để cho mọi người tất cả đều đứng lên, hết người này tới người nọ muốn bắt tay làm quen kết giao quan hệ

Mân chào hỏi vừa xong, Mạc Thanh Đăng mới nói

“Các cô chú đều có ý tốt với cụ Hùng, cứ việc yên tâm chờ tôi xem bệnh của ông ấy, chắc chắn là sẽ có cách trị”

Mọi người nghe xong ai cũng thở phào, đối với thiếu niên thiên tài này rất tin tưởng

“Nếu như cậu Thanh Đăng đã nói thế, người vô dụng trong tình thế này như chúng ta nên ngồi chờ thôi”

“Phải, phải!”

“Tất cả đều trong cậy vào cậu Thanh Đăng hết” viện trưởng Kim Thành cũng tương tự, mời được thiên tài đến chỗ nhỏ nhoi của ông cũng chính là vinh dự.

Mạc Thanh Đăng được nhiều người khen ngợi cùng trông cậy, lập tức tự tin bước vào phòng bệnh

“Nếu như cậu Thanh Đăng có cách cứu được lão Hùng, tôi nhất định phải bắt quan hệ!” một người đàn ông trung niên ra quyết định, ông là Bành Thắng, thân hình béo ú, nhà mở một tiệm vàng, nổi tiếng nhất huyện với giá cắt cổ

Những người khác tuy không có nói ra nhưng trong lòng đều có suy nghĩ giống thế, bất quá có hai người là không phải vậy, người phụ nữ Luru Linh và một ông lão ngồi ở cuối hàng ghế.

Thời gian chỉ mới vừa qua 10 phút mà lòng ai cũng cảm giác 1 giờ đã qua, sốt ruột nóng lòng họ muốn biết kết quả kiểm tra, thậm chí có người chịu không nổi muốn tìm khe hở trên cửa để nhìn lên, những người khác thấy hần như một tên hề, âm thầm khẽ cười

Lúc này cửa phòng đột nhiên mở ra, làm cho người nọ phản ứng không kịp xem chút nữa té nhào vào trong, cũng may người đi ra đỡ lấy hần, chính là Mạc Thanh Đăng.

Có chút xấu hổ nói cảm ơn, không đợi hần tránh ra những người khác cũng xúm lại hỏi

“Thế nào rồi? Tình trạng của lão Hùng cậu cứu được chứ?”

“Là ung thư phổi giai đoạn cuối phải không?”

“Có cách chữa được chứ?”

Người hỏi tấp nập khiến cho Mạc Thanh Đăng có chút khó chịu, hần đến đây chỉ là nghe lời bố mà thôi, thật chắc không muốn ở cái thành phố nhỏ bé này, bắt quả được những người này ngưỡng mộ, cũng như biết được sự lợi hại của hần, Mạc Thanh Đăng trong lòng dâng lên kiêu ngạo, nhưng không bộc lộ ra ngoài, chỉ là tình trạng của cụ Hùng này ngoài dự đoán của hần, Mạc Thanh Đăng cứ nghĩ là ông ta chỉ mới bước vào giai đoạn cuối, nếu là như vậy hần có thể tiến hành phẫu thuật cứu được, nhưng mà đáng tiếc, số của ông ta đã tận

Nhìn thấy mọi người chờ hần trả lời, Mạc Thanh Đăng biểu hiện ra sự thương tiếc, xấu hổ lắc đầu nói ra

“Bệnh của cụ Hùng đã đến giai đoạn không thể cứu chữa, bắt quả nếu như ông ấy chỉ vừa bước qua giai đoạn cuối thì còn có thể, nhưng do lâu ngày không có cách trị, phổi của ông ấy đã hoàn toàn không cứu được”

Mạc Thanh Đăng lại nói tiếp

“Người nhà nên chuẩn bị hậu sự cho ông ấy, chúng tôi đã cố gắng hết sức!”

Kinh ngạc, hoảng sợ cùng thất thần

Người vây quanh cũng không ngờ tới cả thiên tài cũng bó tay

“Hầy, cũng không thể trách cậu được, ung thư giai đoạn cuối mà” viện trưởng Kim Thành thở dài, mang theo vẻ tiếc nuối

“Đúng vậy, đây không phải do bác sĩ”

Bây giờ người thương tiếc thay cho cụ Hùng rất nhiều, một thời kiêu hùng anh dũng, lại sắp phải chết vì bệnh ung thư, ông rất được người ở huyện mến mộ, có thể một đời ông dành thời gian cứu trợ dân nghèo, hành hiệp trượng nghĩa.

“Mà phải rồi, sao tôi không thấy gia đình của ông ấy đến đây vậy?” đột nhiên có người nhận ra cất tiếng hỏi

“Ông ấy một đời đơn độc, không con không cái lấy đâu ra gia đình?” béo ú Bành Thắng giải thích

Bây giờ mọi người mới rõ, bắt quả có người tốt đứng ra

“Hiện tại cũng không cứu được cụ Hùng, hay là chúng ta giúp làm hậu sự cho ông ấy đi”

“Phải! Tôi nguyện ý bỏ tiền ra làm lễ tang cho ông ấy” Bành Thắng cũng đưa bụng phê ưỡn ra

Lập tức có người nói đuôi muốn đứng ra làm hậu sự, thể hiện chính mình mới là người tốt nhất, chỉ có riêng Mạc Thanh Đăng là nhếch mép cười, chuyện này hần không rảnh quan.

Hần đang định rời đi thì đột nhiên có tiếng vọng vang đến

“Người còn chưa chết, các người lo hậu sự cái gì?”

Theo hướng âm thanh phát ra, đồng loạt mọi người quay lại, thấy có ba bóng người đang đi đến phía này, người đi đầu là một ông lão tầm 70, phía sau là một chàng trai và cô gái đều khoảng 20, cùng là ba người giống như lúc Mạc Thanh Đăng đến, nhưng đối với người xung quanh thì ba người này lại có khí chất cùng khí thế khác biệt, kiêu ngạo, đáng sợ, và còn có cả áp lực.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Đến chữa bệnh?

Theo tiếng nói truyền tới, những người có mặt ở đây quay sang, người nói chính là lão Hồ, thần thái nghiêm trang tỏa ra một cỗ khí chất nặng nề, vẻ mặt nghiêm trọng.

Từ lúc gặp mặt Anh Kiệt đã hơi cảm nhận được ông lão này chính là võ giả, mà còn rất mạnh hơn Trúc Thy nhiều lần, nhưng đem so với hần thì yếu hơn rất nhiều, Anh Kiệt thầm chắc ông ta là võ giả nội kinh

Hồ Bắc vừa đến cao giọng nói, khiến cho mọi người hoảng sợ tách ra đứng hai bên, như các quan chức nhà nước nhường đường cho lãnh đạo. Bắt quả mỗi một mình Mạc Thanh Đăng là cau mày không biết, người này là ai mà làm cho những người ở đây kính trọng như thế?

Lúc này viện trưởng Kim Thành lại đứng ra đầu tiên giới thiệu lão Hồ cho Mạc Thanh Đăng biết:

“Lão Hồ, đây là cậu Mạc Thanh Đăng từ thành phố mới xuống, cậu ta vừa mới du học y học Mỹ trở về, có bằng tiến sĩ cấp quốc gia, nhà cậu ấy có vài cái chi nhánh bệnh viện ở thành phố, có thể nói là giàu nhất nhì thành thị, cậu ấy đến để cứu cụ Hùng” nói đến đây đột nhiên cảm thấy xấu hổ, vội vã quay sang Thanh Đăng nói tiếp

“Cậu Thanh Đăng, đây là lão Hồ cánh tay phải đắc lực của cụ Hùng. Ở toàn huyện trắng bành không ai là không nghe qua danh hào của ông ấy”

Mạc Thanh Đăng nghe xong gật đầu, nhàn nhạt cười đưa tay ra muốn bắt tay, nào ngờ lão Hồ nhìn thấy bèn liếc mắt khinh thường, hừ một tiếng rồi lướt luôn qua người hắn, để hắn ngáy ngốc đứng nơi đó cùng cánh tay đang đưa ra, quá xấu hổ

“Ông già thôi!” Mạc Thanh Đăng lăm bằm thắm máng chửi trong lòng

Lão Hồ rất ghét ai không hiểu lễ nghĩa, thấy tình hình không ổn, viện trưởng Kim Thành vội giới thiệu Trúc Thy cho Mạc Thanh Đăng:

“Còn đây là Trúc Thy, ở huyện mở ra một võ quán, cũng rất nổi tiếng. Hơn nữa còn xinh đẹp và độc thân” ông cố ý nói độc thân để cho Mạc Thanh Đăng động tâm, dù sao thì người trẻ tuổi mà, mà cả hai đều là trai tài gái sắc rất xứng đôi

Mà trong lòng lại thầm nghĩ nếu như có thể giới thiệu thành công thì Mạc Thanh Đăng sẽ chiếu cố ông một chút về sau, liền cười híp mắt

Mà Mạc Thanh Đăng thấy Trúc Thy quá trẻ, nhìn phát biết ngay còn tuổi học sinh. Có điều ngoại hình xinh đẹp, ở thành phố hắn từng gặp qua bao nhiêu người đẹp rồi, nào ngờ đến nơi xó xỉnh này cũng có mỹ nhân, thật sự muốn làm quen, hắn lại lần nữa đưa tay ra

“Không ngờ ở thôn quê cũng có cô gái xinh đẹp thế này, bây giờ nghĩ lại tầm nhìn của anh quá hẹp rồi, em gái hân hạnh được làm quen!” hắn vừa nói vừa nhìn gương mặt xinh đẹp của Trúc Thy, trong lòng dâng lên dục vọng muốn chiếm hữu

Nào ngờ đến lượt Trúc Thy cũng không khác gì lượt của lão Hồ, cô không định bắt tay với Mạc Thanh Đăng, bắt quá có trả lời một câu

“Cảm ơn!”

Ừ, cảm ơn, hai chữ vậy thôi!

Trúc Thy nói xong cũng bước qua luôn, thể hiện không muốn làm quen với Mạc Thanh Đăng, để cho mấy vị ở đây có một trận cười, nhưng mà không có để lộ ra. Hết lão Hồ tới Trúc Thy làm cho Mạc Thanh Đăng cực kỳ mất mặt, hai người bọn họ khiến hắn cực kỳ tức giận, hắn có làm gì sai sao? Hơn nữa hắn tự tin có thể dám tự khen mình đẹp trai, vậy mà con bé kia lại không thèm chú ý.

Hắn không hiểu là bởi vì lão Hồ ghét những người không biết lễ giáo, còn Trúc Thy thì lại không thích những kẻ hay nịnh nọt.

Bất quá hắn vẫn nhịn được, tuy bức bối nhưng bản thân hắn biết hai người kia địa vị không tầm thường, lúc này đột nhiên hắn nhìn thấy Anh Kiệt, trên thân mặc đồ học sinh dung mạo này bình thường, so với hắn kém xa vạn phần, cho nên liếc một cái rồi không thèm để ý đến nữa, không riêng gì Mạc Thanh Đăng mà còn có những người có địa vị ở đây, không ai thèm để ý đến Anh Kiệt.

Anh Kiệt giống như không khí lặng lẽ đi qua, nói theo đuôi hai người lão Hồ cùng Trúc Thy. Đột nhiên lúc này sau áo của hắn bị ai đó kéo lại, quay lại thì thấy viện trưởng Kim Thành

Anh Kiệt chau mày không vui nói: “Chuyện gì?”

Viện trưởng Kim Thành cũng không thân thiện với hắn, giọng điệu lạnh lùng xen vào khinh thường quát

“Có biết đây là chỗ nào không? Đây là nơi mà cậu có thể đến sao? Còn không mau đi ra ngoài!” hắn đối với Anh Kiệt không có nhận biết, rất là lạ lẫm

Nghe viện trưởng nói lên bất chợt mọi người xung quanh mới chú ý tới thiếu niên thân mặc đồ học sinh, nghị luận nổi lên

“Ai thế? Là người quen của cụ Hồ à?” đột nhiên có người hỏi thảng

“Không phải đâu, người này tôi chưa thấy bao giờ” béo ú Bành Thắng xác định tại chỗ

“Nếu không phải vậy không lẽ là đi lạc? Còn không mau đi ra” có cả người muốn đuổi Anh Kiệt đi

Bị mọi người hiểu lầm, Anh Kiệt không nao núng mà biểu cảm vô hi vô bi. Hắn đối với những người này không có hứng thú trả lời, cơ mà lúc này Trúc Thy xoay người lại nói:

“Cậu ấy là đến cứu cụ Hùng, các vị nên im lặng một chút” trong lời của cô có chút giận dữ, những người này là xem thường Anh Kiệt đây mà, cho dù là đi lạc cũng không cần gắt gỏng vậy đi.

“Cái gì? Đến cứu lão Hùng sao?” viện trưởng Kim Thành giật mình hoảng hốt kêu lên

“Hắn bắt quá chưa đầy 20 tuổi đi! Làm sao có thể chữa bệnh, ta nghi ngờ chắc chắn còn là học sinh!” béo ú Bành Thắng cũng hết hồn không tin

Mà ở một chỗ gần đó, ông lão ăn mặc bình thường khề híp mắt một cái quan sát Anh Kiệt, bất quá không nhận điều gì thảm tắc đầu, còn người phụ nữ Lưu Linh cũng không thèm để ý

Một học sinh chưa đầy 20 tuổi? Lấy cái gì đòi đi chữa bệnh? Hoang đường viễn vọng, đây chính là đem bản thân ra làm trò cười cho thiên hạ, đến cả Mạc Thanh Đăng cũng không chữa được, thiếu niên này càng không, vô số người chắc chắn rằng Anh Kiệt không thể chữa bệnh, không có kiến thức y học, chỉ là vọng tưởng ngông cuồng tuổi trẻ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 19: Thiên tài vô dụng?

Hầu như mọi người không ai dám tin vào Anh Kiệt, một học sinh cũng muốn đến chữa bệnh? Hoang đường.

Nhưng mà họ không tin là chuyện của họ, Anh Kiệt nào có quan tâm. Hắn cứu người được hay không tự bản thân biết rõ, mấy loại người vô dụng chỉ thích bói móc dùng mắt thường làm sao hiểu được

Thấy nghị luận không chấm dứt, mà càng tăng thêm nhiều người khinh thường Anh Kiệt, Trúc Thy lạnh rên một tiếng trong lòng tức giận, thật muốn giáo huấn họ một trận, nhưng mà cô

không dám làm thật vậy, ai ở đây mà không phải quý ông quý bà?

Hồ Bắc đứng một bên quan sát hết thấy, từ lúc trên xe đã nghe Trúc Thy giải thích về Anh Kiệt, có duyên cứu Anh Kiệt một lần liền được Anh Kiệt trị hết kinh mạch tổn thương, ai mà ngờ một học sinh lại có thể chữa thương cho võ giả, cả ông cũng không tin.

Bất quá Trúc Thy đã được chữa khỏi là sự thật, là võ giả nội kinh Hồ Bắc có thể cảm nhận thấy rõ điều đó, chỉ là đối với Anh Kiệt ông không cảm ứng được điều gì, chẳng qua là một người bình thường mà thôi, thứ khiến ông khó hiểu chính là Anh Kiệt tuổi trẻ có thể trị thương cho võ giả, cũng đáng được gọi là tuổi trẻ có tài, nhưng tại sao lại phải ra chợ bán trứng thì ông không hiểu được, người giỏi y thuật như thế chắc là phải có thầy dạy qua.

“Ừm”

Hồ Bắc lúc này lên tiếng, để mọi người nghe thấy im lặng, người nào không nghe thì có người khác nhắc nhở

Hành lang một mặt yên tĩnh, Hồ Bắc hai tay chấp sau lưng, về mặt nghiêm túc nói

“Cảm ơn các vị vì quan tâm lão Hùng mà từ xa xôi đến đây, Hồ Bắc tôi xin thay mặt ông ấy thật lòng cảm ơn”

Viện trưởng Kim Thành nắm bắt nhanh nhất, vội vàng xua tay tỏ ra chuyện này như con kiến

“Không sao, lão Hồ không cần khách sáo, dù sao cũng đều là người quen biết, hơn nữa mọi người ở đây đều được lão Hùng chiếu cố”

“Đúng vậy, nhờ có cụ Hùng bảo vệ huyện chúng ta mà bọn du côn trộm cướp không dám lộng hành, kinh doanh rất tốt” béo ú Bành Thẳng cười híp cả mắt nịnh hót khen hết lời

Bất đắc dĩ Trúc Thy bĩu môi, ông mập này lúc nào cũng biết nịnh nọt, lời nào ra khiến cô nghe đều thấy khó chịu

Mọi người mỗi người một câu, an ủi hay nịnh hót đều có, Hồ Bắc thấy biểu hiện của họ thì gật đầu, lại nói tiếp:

“Có điều hôm nay cậu ấy là khách của tôi, mong mọi người hãy nể mặt lão già này, nếu ai không lịch sự thì cũng đừng trách Hồ Bắc tôi nặng tay!” trong lời nói của ông hiện lên sự đe dọa trắng trợn

Nhưng không có ai dám phản đối hay ý kiến, gật đầu thể hiện như đã hiểu rồi, có mấy người lên nhìn Anh Kiệt phải đánh giá lại, thiếu niên này chắc là không tầm thường, phải để cho lão Hồ đứng ra nói như thế thì chắc là gia đình của cậu ta không đơn giản

Bất quá viện trưởng Kim Thành vẫn là nói chính sự

“Lão Hồ, vậy cậu ấy có thể chữa khỏi cho lão Hùng sao? Cậu ta từng học qua y thuật ư? Có bằng cấp tiến sĩ hay không?” tuy hỏi nhưng trong lòng nhiều phần lo sợ

“Phải đó! Chắc là có bằng đi, nếu không làm sao lão Hồ dám đưa đến đây” người ta khề bàn tán với nhau

Hồ Bắc không đáp, chỉ hít vào một hơi lạnh, ông biết được Anh Kiệt chỉ còn là học sinh, làm sao có nghề có bằng cấp tiến sĩ? Nhưng mà ông không nói ra, chỉ lấy một lí do khác

“Cậu ta là học trò của một người bạn tôi, y thuật cao siêu có thể chữa bệnh mà y học hiện đại không thể!”

Phốc!

Mọi người trợn mắt, cái này chẳng phải nói y học hiện đại còn thua cả một học sinh sao? Còn không phải xem cả giới y học toàn là vô dụng, lão Hồ mất trí rồi ư, cứ cho là học trò do bạn của ông ta cử đến đi nữa, cũng không nên đánh giá cao như thế.

Nhiều người trong lòng không tin, viện trưởng Kim Thành thì khó chịu, dù sao ông hành nghề cũng 50 năm, biết có vô số thiên tài tuổi trẻ, chẳng hạn như Mạc Thanh Đăng nổi tiếng trong giới y học hiện nay, cho dù đại biểu cho quốc gia là số một thiên tài cũng không dám đem ra so sánh với tất cả toàn bộ bác sĩ, càng là không thể xem thường kỹ thuật hiện đại

“Lão Hồ, ông không nên mù quáng a, mạng người quan trọng” viện trưởng Kim Thành vội vàng khuyên

Hồ Bắc lắc đầu, nghiêm túc giải thích:

“Chính cậu ta đã trị khỏi kinh mạch cho Trúc Thy, khoa học kỹ thuật hiện đại của các vị có chữa được sao?”

Lời vừa nói ra, toàn trường tĩnh mịch, cả viện trưởng Kim Thành cũng không dám nói gì, ông từng xem qua kinh mạch của Trúc Thy mười phần không hiểu là bệnh gì.

Lúc này đột nhiên Mạc Thanh Đăng lên tiếng, kiêu ngạo cùng khinh thường:

“Chỉ là một cái kinh mạch mà thôi, tôi cũng có thể chữa khỏi, nhưng mà bệnh ung thư giai đoạn cuối thì khác, kể cả tôi cũng không có cách, cậu ta có sao?”

Mọi người như vừa được nhắc nhở, đồng loạt gật đầu như già tôi. Cậu học sinh này so với thiên tài giỏi hơn chắc?

Anh Kiệt im lặng này giờ cũng đột nhiên nhàn nhạt cất tiếng nói

“Người vô dụng không phải ta cũng vô dụng, người không có cách chữa nhưng ta có!”

Vừa nói xong, Anh Kiệt tiến đến cửa phòng bệnh mở ra, không quan tâm ai đang nhìn đi thẳng vào trong, Trúc Thy gật đầu mỉm cười với Hồ Bắc rồi theo sau Anh Kiệt, để cho mọi người ngơ ngác, thiên tài bị nói là vô dụng?

Viện trưởng Kim Thành gật mình hét lên giận dữ

“Ngông cuồng trẻ con, thật cuồng vọng hết chỗ nói” ông xem Anh Kiệt chính là vô học không được dạy dỗ rồi

“Cái chó má, mày dám xem thường tao?” Mạc Thanh Đăng cũng quát lên, bị nói như thế bởi một thằng nhóc khiến hắn quá nhục, mặc kệ cái gì văn hoá lịch sự, bây giờ hắn chỉ muốn chửi

Viện trưởng Kim Thành gất gỏng kêu lên, muốn kêu người bắt Anh Kiệt quẫn ra ngoài

“Ai cho nó dám bước vào trong? Bảo vệ, bảo vệ đâu mau vào đây!”

Đột nhiên lúc này Hồ Bắc quát lớn, âm thanh đầy sự tức giận:

“Các vị còn không thấy ta ở đây sao? Là ta cho cậu ta vào trong, ai dám cùng ta động thủ?”

Viện trưởng Kim Thành giật mình, run rẩy nói với bảo vệ đang chạy tới hai người

“Không! Không! Là tôi gọi nhầm các anh mau quay về làm việc”

Hai người bảo vệ ngăn người, sau đó cúi chào rồi quay lại làm việc, mà chẳng hiểu cái quái gì đang xảy ra.

Mà Mạc Thanh Đăng như chưa hiểu, rống giận mắng

“Có gì mà phải sợ? Thằng kia thì là trẻ ranh xem thường tôi, còn ông thì chỉ là một lão già không biết phải trái, đứng cùng phe với nó, mặc nó si nhục tôi, quá đáng khinh!”

Bang!

Hết hồn, mọi người xung quanh giật mình, viện trưởng Kim Thành mắt chữ O mà miệng chữ A nhìn Mạc Thanh Đăng, sau đó là tất cả đều lui ra tránh xa Mạc Thanh Đăng vài mét, để lại cho hắn một mình tro trọi giữa đám đông cùng viện trưởng Kim Thành, làm cho Mạc Thanh Đăng khó hiểu nhìn quanh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Tà Ma Chú Pháp

Bị mọi người hoảng sợ xa lánh, trong lòng Mạc Thanh Đăng có cảm giác không ổn, tiềm thức liên nghĩ ông già này không đơn giản

Ngoại trừ Mạc Thanh Đăng thì tất cả những người có mặt ở đây đều biết Hồ Bắc là cựu binh trong quân đội, ngoài ra còn có quân hàm trung tá hiện tại chưa nghỉ hưu, địa vị cùng quân lệnh vẫn còn hiệu lực, ai dám đắc tội ngoại trừ Mạc Thanh Đăng mới đến

Cũng không trách Mạc Thanh Đăng được, khi bị bố đẩy đến đây thì chỉ dặn không nên đắc tội với cụ Hùng, ngoài ra không còn nhắc tới ai, cho nên hắn mới dám hỗn trưởng như vậy, bây giờ thấy tình hình không ổn thì mới nhận ra đã muộn

Chi thấy Hồ Bắc không nói gì, mà phát tay một cái xoay người bước vào phòng bệnh, nhưng để cho mọi người sợ hãi chính là tiếp theo đó có rất nhiều quân nhân tiến vào chặn hết lối ra, còn có mang trên người vũ khí, họ nhận ra hôm nay không ai có thể rời khỏi đây khi chưa có lệnh của Hồ Bắc, xung quanh mấy người nhìn nhau hít vào ngum khí lạnh, không dám thở mạnh

Mà Mạc Thanh Đăng thấy cảnh này cũng không biết nên làm thế nào, đi không được mà ở lại cũng không ổn, mồ hôi đổ đầm đìa.

Vừa rồi Hồ Bắc phát tay chính là có camera quan sát, bên ngoài bệnh viện có hai chiếc xe đặc chủng quân đội, chỉ huy nhìn thấy Hồ Bắc ra hiệu liền hiểu có chuyện mới dẫn người vào bao vây, cụ thể là chuyện gì chỉ cần đợi Hồ Bắc ra lệnh là được, không ai dám hỏi.

Cứ thể bên ngoài xảy ra chuyện nhưng bên trong phòng bệnh một mảnh yên ắng, Trúc Thy đứng một bên cạnh giường bệnh nắm lấy bàn tay cụ Hùng mà thút thít, khăn giọng nhìn Anh Kiệt mong chờ nói

“Cậu mau cứu lấy ông ấy, nhịp tim của ông ấy đang yếu dần rồi”

Máy đo hiển thị mạch đập của tim cụ Hùng đang dần mất đi sự sống, gần cái kết không xa, nếu như lúc này không bị quấy rầy bên ngoài thì Anh Kiệt đã vào sớm hơn một chút rồi, bắt quả bây giờ vẫn còn kịp, hắn có thể cứu được cụ Hùng

Trên giường bệnh một ông lão tuổi xấp xỉ Hồ Bắc đang nằm hôn mê, cơ thể bất động, bây giờ giống như nó mạnh hết đà không khác

Anh Kiệt dùng Bạch Hoà Kim Ly quan sát nội tạng bên trong cụ Hùng, hai mắt nhàn nhạt ánh lửa màu trắng, nhưng hiện tại có ai còn hơi để ý. Anh Kiệt sau khi quan sát chỉ thấy bên trong là phổi bên trái của cụ Hùng toàn là màu đen, giống như một miếng thịt bị cháy khét, đột nhiên Anh Kiệt cau mày khinh bỉ

“Hừ, một cái chú thuật nhỏ nhoi cũng dám dùng ám hại người, biến cho ta!” theo tiếng nói của Anh Kiệt vang lên, động tác tay của hắn lập tức kết thành ấn nện lên ngực của cụ Hùng, khiến cho Trúc Thy hoảng sợ, mà Hồ Bắc giật mình muốn tiến lên ngăn cản hoảng loạn kêu lên:

“Cậu đang làm cái gì? Mau thu tay!”

Anh Kiệt không đáp mà để một lát sau có đáp án, một luồng khói đen bay ra từ miệng của cụ Hùng hoá hình đầu lâu như đang rên rỉ, Hồ Bắc hết hồn kinh hãi, ông đã từng thấy thứ này qua các trận đánh, đây chính là yêu thuật dùng để ám sát

“Tà Ma Chú Pháp?” Hồ Bắc lập tức nhận ra ông kinh hãi kêu lên

Mà Anh Kiệt lúc này mới nói

“Cảm ứng của ta cho thấy người thi triển không ở quá xa nơi đây!”

Hồ Bắc nghe Anh Kiệt nói liền bình tĩnh, đúng vậy quân đội chính là đối phó với nước ngoài, nếu bị người bên ngoài ám toán thì khó mà điều tra ra thuộc hạ của quốc gia nào, ngoài ra nếu như là nội gián trong nước những kẻ có gan như thế chắc chắn là một tông môn thế gia nào đó, nghĩ xong ông lập tức bấm cái điện thoại cho người đi điều tra

“Mau tra cho tôi gần đây có một cái đại sư phong thủy không!”

Mà bây giờ Anh Kiệt mới xử lý luồng khói như ma quỷ vừa xong, hoàn toàn biến mất khỏi phòng, Anh Kiệt dùng Bạch Hoà Kim Ly hán vào ngực của cụ Hùng, vừa vào trong là phổi

Bạch Hoà Kim Ly bắt đầu cháy, không phải cháy phổi mà đang thiêu đốt những vết đen kia, hoàn toàn không tổn hại đến lục phủ ngũ tạng của cụ Hùng.

Trúc Thy cùng Hồ Bắc quan sát không hiểu, Anh Kiệt vừa rồi chỉ dùng một tay chạm, kết ấn rồi lại chạm hai ba lần trên ngực cụ Hùng, đây là chữa bệnh sao? Khác xa với tưởng tượng của họ, Trúc Thy còn tưởng rằng Anh Kiệt dùng dao kéo để phẫu thuật cơ, ai ngờ không cần chuyển đi đâu, cũng không dao kéo mà dùng tay trần mắt thịt chữa trị.

Bất quá dễ Trúc Thy sốc hơn là như vậy có hiệu quả, máy đo nhịp tim của cụ Hùng đã trở về bình thường, da mặt cũng trở nên hồng hào, Trúc Thy mừng rơi nước mắt, Hồ Bắc thì âm thầm gật đầu, lên nhìn Anh Kiệt một cái không khỏi kinh sợ, thiếu niên này không phải người bình thường, mà là thần y giáng thế

Nào ngờ đột nhiên Anh Kiệt xoay người lại, mắt chạm mắt Hồ Bắc có chút xấu hổ, cười cười hiền hoà khác hẳn lúc trước, chấp tay hơi khom người nói

“Cảm ơn thần y đã cứu khỏi bệnh của lão Hùng, lão Hồ tôi thật sự muốn cảm ơn!”

Anh Kiệt có hơi không ngờ đến, giả vờ cười kiêu hờ ly hỏi:

“Làm sao ông biết là tôi đã chữa được bệnh? Từ nãy đến giờ tôi có làm gì sao?”

Câu hỏi này làm cho Hồ Bắc sững sờ, đúng vậy, vừa rồi Anh Kiệt có làm gì sao? Ông biết được chắc, chỉ thấy có một luồng khói đen xuất hiện mà thôi, bắt quá là Anh Kiệt chỉ diệt bỏ tà thuật, bệnh nhưng có thể vẫn còn

Để cho Hồ Bắc cứng họng không nói lên lời, Anh Kiệt không muốn làm khó nữa bèn tự động giải thích

“Bệnh của ông ta tôi đã trị hết, tà thuật kia cũng đã tan biến, chỉ cần để cho ông ấy nghỉ ngơi vài hôm là khoẻ lại bình thường”

“Thật sự đã trị khỏi?” Trúc Thy mừng như điên

Hồ Bắc cũng lộ vẻ tươi cười nói

“Thần y đúng là thần y, bệnh của lão Hùng hai năm nay không có thuốc chữa, vậy mà ngài xuất hiện liền có thể”

Đối với Anh Kiệt xưng hô Hồ Bắc thay đổi liên tục, từ cậu tới thần y bây giờ là ngài, không thể không nói không được, Anh Kiệt thể hiện ra đúng là giống Hoa Đà giáng thế, Hồ Bắc vô cùng kính nể, hơn nữa là võ giả nội kinh ông cảm ứng được lão Hùng khí tức đã ổn định mới dám tin Anh Kiệt lời nói

“Được rồi, nhân tiện ông có thể giải thích cho tôi biết tà thuật mà ông gọi là Tà Ma Chú Pháp là gì đi” Anh Kiệt không phản đối Hồ Bắc đối với mình kính trọng, chuyện này là rất bình thường với hắn rồi

Im lặng một chút, Hồ Bắc trầm giọng

“Chuyện này nên qua phòng khác tôi có thể từ từ giải thích cho ngài nghe, ở đây có máy quay không tiện” ông chỉ lên trần nhà có camera.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Đi đấu giá hội

Về nhà đã là nửa đêm, đối với Anh Kiệt hôm nay có quá nhiều chuyện đã xảy ra, nghe cũng được nhiều thứ hữu dụng hơn.

“Theo như những gì Hồ Bắc nói thì đại sư phong thủy cũng thuộc về giới thuật pháp, hơn nữa được so sánh ngang hàng với võ đạo, chuyện của cường giả lâm thi quốc gia chỉ có thể mất nhắm mắt mờ, không dám đắc tội những cường giả này, thậm chí còn lấy lễ ra nịnh nọt” Anh Kiệt cảm thán

Lúc hắn ra khỏi phòng ở bệnh viện vô số người muốn nghe kết quả, Anh Kiệt chỉ giao việc này cho viện trưởng Kim Thành kiểm tra tình trạng của cụ Hùng. Sau khi kiểm tra xong các bác sĩ ai nấy đều kinh hãi, nhìn Anh Kiệt với ánh mắt đầy khiếp sợ và ngưỡng mộ

Khi thông báo ra cụ Hùng đã khỏi bệnh mọi người đều vui mừng lẫn hoảng sợ, đối với Anh Kiệt thay đổi thái độ từ khinh thường thành vô cùng kính trọng xem như thần y giáng thế, có nhiều người muốn cùng hắn kết giao quan hệ nhưng đa số đều bị Anh Kiệt từ chối

Con người là thế, nếu người vô dụng thì khó kết bạn, nhưng nếu người có tài thì lại là chuyện khác.

Sáng sớm ở tại nhà, Anh Kiệt ngồi xếp bằng trên giường đã suốt đêm, muốn tiếp tục hấp thu âm khí của ánh trăng hợp cùng ngọc thạch mà Hồ Bắc tặng cho, có tên Băng Phách tuổi thọ 200 trăm năm, dù linh khí trong nó không nhiều nhưng hiện giờ Anh Kiệt rất cần, có hơn là không

Anh Kiệt mở mắt thờ dài một hơi, suốt đêm hấp thụ Băng Phách không còn sót lại, chẳng có chút thu hoạch gì, dạ dày đột nhiên lúc này kêu lên, Anh Kiệt nhớ lại đêm qua về nhà hắn chưa ăn gì

Bây giờ hắn tuy không ăn là có thể chết đói, Bảo Nhi chỉ đi bán buổi tối ban ngày thì ở nhà dọn dẹp chuẩn bị cơm nước, thấy Anh Kiệt giặt mình hoảng hốt hỏi

“Đêm qua con đi đâu mà về lúc nào mẹ không biết? Có phải lại đi chơi khuỷa tụ tập bè phái?” giọng điệu đổi thành quở trách

Anh Kiệt hơi khó xử, giả vờ ngượng ngừng bịa chuyện nói

“Đâu có, đêm qua con là đi đến nhà bạn học nhóm”

Hắn đầu thế nói đêm qua đi cứu người, mẹ hắn tin mới là lạ.

Bảo Nhi nhìn Anh Kiệt chằm chằm thể hiện không tin, làm cho hắn hơi sợ, liền vội đổi chủ đề

“Bây giờ con phải đi học nữa, con đi trước!” nói xong hắn vội vàng chạy đi, nếu nán lại thêm một chút sợ là mẹ còn chất vấn tiếp

Bảo Nhi há miệng chưa kịp nói gì thì Anh Kiệt đã nhanh chân khuất mắt, bà chỉ đành hờn dỗi mắng, trên mặt hiện ra nụ cười trêu mếu

“Đồ quý nhỏ”

Đi đến một đoạn đường, Anh Kiệt rẽ vào một con hẻm. Hẻm vốn dĩ không muốn đến trường mà có tình vòng qua nơi ở của Hồ Bắc

Sự kiện đêm qua Mạc Thanh Đăng được tha tội nhục nhã quay về Sài Gòn, mà Anh Kiệt thì khiến Hồ Bắc có nhiều phần muốn cùng hắn kết giao, hắn cũng không từ chối. Lúc này cũng muốn dựa hơi vào mấy người họ tìm thông tin kỳ trân dị bảo giống Băng Phách.

Đột ngột lúc này điện thoại trong túi quần reo lên, Anh Kiệt cũng quên mất bản thân có một cái di động, móc ra bấm trả lời thì đầu dây bên kia phát ra đầy tiếng cười ha ha

“Võ thần y có muốn hôm nay theo tôi đi đến một cái đấu giá ngầm không?” tình cờ là giọng gia nua của Hồ Bắc, ông xem Anh Kiệt như thần y thật rồi, làm cho Anh Kiệt có một trận cười khò

Bất quá hắn bất ngờ về cái đấu giá, liền hỏi

“Đấu giá cái gì?”

Hôm qua hắn nghe nói người thi triển Tà Ma Chú Pháp này cao thâm khó lường đến cả quân đoàn của Hồ Bắc cũng không thể tra ra.

Trong lòng Anh Kiệt có chút không an tâm, cái chú thuật gọi là Tà Ma Chú Pháp kia tuy không đáng ngại với hắn nhưng người kia quá nguy hiểm, quốc gia tốt nhất là nên mau chóng giải quyết, hơn nữa làm cho Anh Kiệt lo ngại là địa cầu còn có nhiều người như vậy, hắn muốn mau nhanh chóng tăng tu vi của bản thân lên càng nhanh càng tốt.

Nghe Hồ Bắc nói có đấu giá hắn liền có hứng thú, đấu giá tất nhiên ở Tu Chân Giới cũng có, tất cả đều là kỳ trân dị bảo, bảo vật pháp khí, có cả binh khí thần cấp.

Hồ Bắc có chút hưng phấn đầu dây bên kia vội vã nói

“Là đấu giá được liệu trăm năm, còn có các bảo vật phong thủy, hơn nữa năm nay nghe nói có một cái pháp khí phẩm chất cao giai” trong giọng nói Hồ Bắc rất là phấn khích

Anh Kiệt nghe xong liền thật sự muốn đi, lập tức đáp lời. Hồ Bắc liền cho xe chạy qua đón Anh Kiệt, trên ô tô sang trọng hai người cùng tài xế là một người lính đặc chủng

Chạy ra đường lớn, trên xe Hồ Bắc có giải thích về pháp khí ở địa cầu cho Anh Kiệt hiểu

Pháp khí chia làm tam giai, sơ giai trung giai và cao giai, cường giả địa cầu gọi nó là pháp khí cao giai là thần khí, Hồ Bắc trên xe giải thích sơ qua

Anh Kiệt chỉ là khinh thường một cái cao giai pháp khí cũng dám gọi là thần khí? Trong mắt hắn chỉ là nhăm nhĩ phế vật pháp khí

Tu Chân Giới một cái thần khí đều có linh tính cùng chủ nhân nói chuyện, mà cấp độ thấp nhất là thần binh công lực của nó còn vượt qua cả một vị tông sư, tự chọn chủ nhân cho mình, bất quá Anh Kiệt không có đem ra nói

Hắn cũng muốn xem thử cái pháp khí cao giai này có công năng gì, hai người cứ thế dừng trước một toà nhà rộng lớn đầy sang trọng, trên cột có uốn éo quấn quanh hình con rồng mạ vàng, hai bên cửa chính bảo vệ canh giữ, bên trong sảnh có một cái bảng hiệu to dùng trên tường đề bạt ba chữ

Đấu Giá Hội, đã đến.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Oan gia ngõ hẹp

Cùng theo Hồ Bắc vào cửa hai bảo vệ cúi chào, dĩ nhiên họ cũng nhận biết Hồ Bắc, nhưng mà nhìn thấy Anh Kiệt cảm thấy xa lạ, nên nghĩ là người mới do lão Hồ đem tới mà thôi, cũng không dám ngăn cản.

Bên trong đại sảnh có mấy cái tiếp tân cùng nhân viên phục vụ nhiệt tình, mà người tiến vào đây cũng rất đông đa phần là người có tiền

“Xem ra đấu giá hội ở đây rất nổi tiếng” Anh Kiệt trong lòng chấn động cảm khái

Mà bước vào thang máy tiến vào tầng trên càng có thêm nhiều người ăn mặc sang trọng, so với họ Anh Kiệt thật sự nổi bật, chỉ có một bộ học sinh mà mặc cả tuần nay, nhưng nó không có bốc mùi bởi do Anh Kiệt tu luyện thân thể không thải ra chất bẩn như người thường, ngược lại bộ đồ trải qua tôi luyện trên thân thể Anh Kiệt bây giờ cũng trở thành một cái bảo vật.

Tiến vào gian phòng trưng bày, bên trong các tủ kính có vô số ngọc bội cùng ngọc thạch, được liệu trăm năm đều có, thậm chí có vài món đồ cổ thời nhà Lê, có đều những thứ này rơi vào mắt Anh Kiệt không có chút hấp dẫn

Đột ngột Hồ Bắc quay sang nói với Anh Kiệt

“Võ thần y cứ thông thả từ từ tham quan, tôi đi tìm quản lý ở đây có việc một chút”

Anh Kiệt gật đầu để Hồ Bắc rời đi, hắn cũng dạo quanh một vòng xem có thêm cái gì vừa mắt hay không, chẳng qua sau một lúc thì nhận ra không có thứ hắn dùng tu luyện được

“Toàn là rác rưởi, bất quá ở đây chỉ có được liệu trăm năm là có ích” Anh Kiệt thật sự thất vọng

Đột nhiên lúc này một trận âm thanh vang lên sau lưng

“Hả? Đây không phải Anh Kiệt sao! Sao lại gặp mày ở đây nữa?”

Anh Kiệt nghe giọng nói th8 cười nhạt, không cần quay lại hẳn cũng biết là Hồ Đình, đúng là oan gia ngõ hẹp, nhưng mà Anh Kiệt phớt lờ hẳn.

Thấy Anh Kiệt không thèm trả lời cùng đề ý, Hồ Đình có chút xấu hổ trước đám đông, hận nhìn Anh Kiệt móc ra cái suy nghĩ, thật sự đem thân phận Anh Kiệt nói ra ngoài

“Bảo vệ đâu mà để một người không có tiền tiến vào đấu giá hội? Đây không phải là sỉ nhục của các đại gia sao?” hẳn giọng điệu trào phúng vừa ra, gây chú ý đến những người xung quanh

Họ thấy xung đột giữa Anh Kiệt và Hồ Đình không khỏi xì xào

Mà Hồ Đình thấy mình trở thành tâm điểm thì trở nên đắc ý, muốn tăng giọng

“Mày có thấy không? Mọi người đang nhìn nếu biết xấu hổ thì tốt nhất nhanh lên mà ra khỏi đây, nếu không chờ quản lý ra đây thì mày càng thêm mất mặt” Hồ Đình cố ý mang theo nụ cười trào phúng

Hắn xuất thân cũng là con nhà giàu, cha hắn ở đấu giá hội cũng là hội viên tím, mặc dù không bằng hội viên vàng kim nhưng người được cấp hội viên thì gia sản phải có hơn 5 tỷ.

So với Anh Kiệt một đồng dính túi cũng không có thì hẳn chính là long phụng, mà ở đây hội viên tím cũng không nhiều hơn 10 cái, gia đình nào là thành viên hội viên thì phải có một cái huy hiệu trên ngực áo, phân chia cấp độ.

Mà trên bộ vest của Hồ Đình chính là cái huy hiệu hội viên tím, người nhìn liền nhận ra ngay

“Cái đó là hội viên tím, lại có chuyện gì?” vây quanh nghị luận có người không hiểu muốn hỏi

“Hình như hai người này có thù oán với nhau”

“Tôi xem thấy cậu trai trẻ kia hình như là con trai của Hồ Thanh?” một thân ông lão mặc vest chỉ chỉ vào Hồ Đình, lập tức có nhiều người kinh hô

Ở đây ai mà không biết gia cảnh của Hồ Thanh? Nổi tiếng với 5 cái khách sạn 4 sao

“Còn người trẻ tuổi kia cũng là con nhà giàu hả?”

“Cái đó tôi không biết, nhưng chắc có thể”

“Không phải đâu, con của Hồ Thanh vừa rồi nói thiếu niên kia không có tiền”

Nghị luận xung quanh trở nên sôi nổi, mà Hồ Đình giống như nam châm bám chặt lấy Anh Kiệt không rời, bị hai lần Anh Kiệt phớt lờ thật sự khó chịu

Hắn từ khi nào bị người ta coi thường như vậy? Không chịu nổi lúc này một nhân viên phục vụ tình cờ đi ngang qua, một nam nhân trẻ tuổi thân là đồng phục đấu giá hội cảm nhận không khí lạ lùng, thấy Hồ Đình thì nhận ra mặt, vội vàng chạy tới ân cần hỏi

“Không biết ở đây có chuyện gì ạ?”

Hắn gặp qua Hồ Đình vài lần nhìn phát biết ngay, đối với Hồ Đình cực kỳ lễ phép giống như học sinh gặp giáo viên

Hồ Đình nhận ra nhân viên này, lúc trước có cùng hắn giao lưu, tên là Văn Thái, như vừa nghĩ tới chuyện thú vị một bên mặt cười cười chỉ vào Anh Kiệt nói

“Tôi thấy người này lên vào đây, đang muốn thay mặt quản lý các cậu đuổi ra ngoài, nhưng mà nó không chịu đi”

Văn Thái theo hướng chỉ tay mà nhìn thấy Anh Kiệt, một học sinh còn trẻ tuổi, nhưng mà không có lập tức tiến Anh Kiệt đuổi ra ngoài, mà là thận trọng hỏi

“Không biết cậu đây là con cháu nhà ai?”

Tuy rằng Anh Kiệt mặc đồ học sinh nhưng Văn Thái kinh nghiệm làm việc lâu năm, đã từng gặp qua người già heo ăn thịt hổ không ít lần, cho nên mới thận trọng như vậy

“Một đứa nghèo rớt mùng tơi mà thôi, tôi biết rõ gia cảnh của nó mà” Hồ Đình thái độ càng lúc càng như thần mình, quang minh chính đại công bố bối cảnh người khác

Văn Thái nghe thấy vậy liền chau mày thay đổi thái độ

“Vậy sao? Ai cho cậu vào đây?”

Anh Kiệt lần này nhưng quay lưng lại trả lời

“Hồ Bắc đưa tôi vào!”

Nhất thời hội trường vây xem trở nên yên tĩnh, Hồ Bắc là ai càng không thể không biết, so với Hồ Thanh còn cao hơn nhiều phần, mà cái đáng nói chính là ông ta hội viên vàng kim

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Bằng vào bọn mày sao?

Anh Kiệt nói thật mà chẳng ai tin hẳn cũng lười đi giải thích, cứ đợi Hồ Bắc ra là được, nhưng mà Hồ Đình cứ như có thù với Anh Kiệt từ kiếp trước quyết không buông tha.

“Tôi nghĩ cậu nên đem mấy đứa nghèo mà còn nói láo ra ngoài, nếu không thì chắc là đấu giá hội ai cũng vào được đi” một bên hẳn xúi dục nam nhân viên, một bên công kích tâm lý, Hồ Đình bây giờ không khác gì một con sói muốn dồn con cừu vào chỗ chết, tiến thoái lưỡng nan

Mà nam nhân viên nghe Hồ Đình nói rất có lý, hấn sợ nếu như quản lý thấy Anh Kiệt ở đây sẽ trách mắng, đầu giá hội nào có dành cho người nghèo, ai ở đây mà không quyền không thể? Tất nhiên là ngoại trừ Anh Kiệt, cho nên nam nhân viên lập tức tiến lại gần Anh Kiệt hùng hồn nói:

“Cậu mau ra khỏi đây, ở đây không hoan nghênh cậu”

Hồ Đình chính là muốn thế này, làm cho Anh Kiệt mất mặt sẽ rất vui.

Nhưng mà Anh Kiệt không có đi, một mực đứng tại chỗ âm thanh đậm bật lên tiếng đáp

“Cậu đuổi tôi đi không sợ quản lý cậu trách phạt?”

Mà nam nhân viên nghe thấy vậy không có sợ, ngược lại khinh thường Anh Kiệt

“Hừ, cho dù quản lý có ở đây thì ngài ấy cũng đuổi cậu đi thôi, tốt nhất là cậu nên đi ra khỏi đây sớm một chút, bằng không chúng tôi sẽ sử dụng vũ lực, đừng trách là tôi chưa cảnh cáo!”

“Hừm, phải không?” Anh Kiệt cũng vẫn là thái độ cũ đứng bất động cười khẩy nhìn nam nhân viên, sau đó liếc một cái nhìn Hồ Đình

Anh Kiệt chỉ liếc nhìn mà tạo ra cảm giác khó thở trên hai người họ, nhưng mà lại không nhận ra trong đó hàm nghĩa, nam nhân viên thấy Anh Kiệt cố chấp đuổi không đi, nhin không nổi nữa trực tiếp quát:

“Bảo vệ đầu mau đem cái người không biết tốt xấu này ra ngoài cho tôi”

Theo tiếng quát vang vọng trong hội trường, mọi người nhìn thấy bên ngoài cửa đang đi vào bốn người bảo vệ, thân mang vũ khí còn cảnh sát

Nam nhân viên thấy bảo vệ vào liền chỉ đến một thiếu niên đang đứng giữa hội trường, tất nhiên là Anh Kiệt.

“Mau đem tên này ra ngoài!” hấn ra lệnh

Hai bảo vệ liền chấp hành tiến đến Anh Kiệt muốn đem hấn đuổi ra ngoài

Để cho mọi người nghĩ lần này Anh Kiệt khó thoát, Hồ Đình càng là cười toe toét

Anh Kiệt thấy hai tên bảo vệ thật sự muốn đem chính mình đuổi đi, vẻ mặt vô hi vô bi tĩnh lặng như mặt hồ, trong lòng không khỏi khinh thường, miệng cười trào phúng nói ra ngoài

“Bằng vào hai tên rác rưởi này sao?”

“Cái gì? Chẳng nhóc muốn chết!” hai tên bảo vệ nghe thấy bị sỉ nhục liền nổi trận lôi đình

Trực tiếp tăng tốc đến muốn nắm lấy tay Anh Kiệt lôi đi, người xem chỉ là lác đầu thờ dài tội nghiệp thay Anh Kiệt

“Tuổi còn trẻ mà ngông cuồng đáng bị như vậy”

“Để cho nó biết kinh nghiệm trải đời cũng tốt”

Ở lúc mọi người nghị luận xem Anh Kiệt gặp hoạ, hai người bảo vệ cũng là đưa tay ra định bắt lấy Anh Kiệt

Đột nhiên hai bảo vệ dừng lại, để cho mọi người ngây ngốc khó hiểu

Nam nhân viên thấy thế không vui quát lớn:

“Còn không mau đem nó quần ra ngoài? Hai người đứng ngây ra đó làm gì?”

Vừa nghe nhân viên nói thế hai bảo vệ muốn khóc ròng. Họ cũng muốn lắm chứ? Nhưng mà không hiểu tại sao họ không tiến lên được bước nào, cảm giác như phía trước là bức tường không thể xuyên qua.

“Không di chuyển được, cơ thể nặng trịch...” bảo vệ nói ra cực kỳ khổ sở, cảm giác như tim muốn ngừng đập, rất khó thở

Ở đây không ai biết là có chuyện gì, nhưng mà Anh Kiệt biết, chính hấn làm mà sao không biết được? Vừa rồi Anh Kiệt đã phóng thích nội kinh lên hai người bảo vệ này, nhưng không đem họ giết đi mà chỉ giam cầm, làm cho hai bảo vệ bất động như tượng ngoại trừ biểu cảm ra thì cả thân thể không nhúc nhích nổi dù chỉ 1cm

Nam nhân viên cũng không hiểu cho nên trực tiếp lệnh cho hai người bảo vệ còn lại lao lên, nhưng mà kết quả vẫn như cũ, từ hai biến thành bốn người đứng bất động

“Trình diễn nghệ thuật giả tượng à?” Hồ Đình tròn mắt ngây ngốc hỏi

“Đây là làm cái gì thế?” vô số người khó hiểu

Anh Kiệt vẫn như cũ, đứng tại chỗ nhovn miệng cười, sau đó giơ ngón giữa lên trước mặt Hồ Đình và nam nhân viên

“Bằng vào bọn mày sao? Cũng muốn quần tao ra ngoài?”

Đậu má! Nam nhân viên muốn chửi, nhưng mà hấn là thành viên của hội đấu giá, không thể ăn nói thiếu văn hoá cho nên hấn nhin, mà Hồ Đình thì khác, hấn không phải nhân viên nhân viết gì, tính tình hấn vốn nóng nảy cho nên mặc kệ cái méo gì văn hoá mà hùng hổ quát

“Con mẹ nó! Hôm qua mày sỉ nhục tao là do hên mới thoát được một lần, bây giờ đừng thì đừng hòng nghe con!”

Anh Kiệt nghe xong cười híp mắt, giơ thêm một tay đẩy ngón giữa, hai tay hấn đầy khiêu khích Hồ Đình

Hồ Đình thấy vậy giận tím mặt, lòng mày nhui lại không khác gì bao thanh thiên, lập tức quát lên lao đến chỗ Anh Kiệt

“Con mẹ mày tao muốn đánh chết mày!”

Trong mắt mọi người chỉ thấy Hồ Đình này vô giáo dục, mà Anh Kiệt cũng không kém, hai người họ trong mắt mọi người bây giờ chẳng khác gì trẻ trâu

Anh Kiệt là vậy, bản chất của hắn lúc chính lúc tà, lúc thì cứu người không cần báo đáp, lúc thì lạnh lùng giết người, lúc lại thích chế giễu chọc người tức chết.

Hồ Đình nắm đầm lao tới với vận tốc tối đa, có điều ở trong mắt Anh Kiệt không khác gì trẻ con chạy lon ton đâm tới, lần nữa phóng thích nội kinh giảm hãm, Hồ Đình chỉ cảm giác thân thể cứng đờ đờ người tại chỗ

Lần này chứng kiến một màn hội trường lại yên tĩnh không biết lần thứ bao nhiêu, ai cũng cạn lời chỉ thấy Hồ Đình giống như bốn tên bảo vệ lao lên rồi đứng bất động, mười phần ngờ ngạc

“Bộ đang diễn hài hả? Sao hết người này tới người khác cứ cạn nhau rồi lao lên đứng nhìn nhau đâm đuối thế?” có người ngu ngơ liền hỏi, nhất thời xung quanh quay sang nhìn người vừa hỏi, nhất thời cạn lời.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tao đánh mày, mày có phục không?

Anh Kiệt để mặc cho năm người đứng yên tại chỗ, bởi vì hắn đột nhiên thấy phía bên kia có bàn thức ăn, dạ dày bắt đầu kêu lên lần nữa, hắn lập tức lao như bay đến bàn ăn mặc kệ mấy người xung quanh, bất quá họ cũng không có ai ngăn cản mà tránh ra nhường đường chỉ Anh Kiệt.

Thấy năm người đờ người tại chỗ, nam nhân viên Văn Thái không biết nên làm gì, hắn thậm chí nghi ngờ đây là đang đóng phim hay sao? Minh cũng được một vai à? Hoang mang bối rối vô đối nhất thời Văn Thái ngờ người đứng tại chỗ, mặc dù Anh Kiệt chưa làm gì hắn nhưng không phải là không.

Lúc này hội trường chỉ có thì thầm chứ không xôn xao, họ không hiểu chuyện gì vừa rồi cho nên không dám lớn tiếng, đột nhiên lúc này nam nhân viên Văn Thái lấy lại tinh thần, dù sao hắn cũng là nhân viên ở đầu giá hội không thể cứ thế mất mặt, hắn dậm từng bước chân rất kiên định và đầy quyết tâm tiến đến bàn ăn của Anh Kiệt, cao giọng nói:

“Vừa rồi mày làm gì cậu Hồ Đình? Mày có biết ba của cậu ấy là ai không?”

Anh Kiệt không ngần đầu lên mà mồm cứ ăn liên tục, thản nhiên hỏi:

“Là ai?”

Nhận thấy Anh Kiệt không biết gia cảnh của Hồ Đình, xem chắc là Anh Kiệt nghèo nàn chưa có xã giao với xã hội thượng lưu, Văn Thái đột nhiên tăng thêm tự tin, mỉm cười ngược mặt cao thêm một tấc nói:

“Sợ nói ra mày sẽ sợ hết hồn, nhưng tao vẫn sẽ nói. Ba của cậu Hồ Đình chính là bác Hồ Thanh làm luật sư của tỉnh, nằm trong top 10 vị luật sư giỏi nhất tỉnh Tây Ninh, mà ông của cậu Hồ Đình chính là Hồ Hoàng Phúc từng là huấn luyện viên của nghĩa vụ quân sự cấp bậc trung úy, nhà của họ còn kinh doanh nhà hàng 5 sao”

Nói đến đây tự nhiên Văn Thái cảm thấy rất tự hào, hắn tự hào vì bản thân dám đứng ra giúp Hồ Đình, trong lòng nghĩ thậm chí có thể được Hồ Đình chiêu cố, không khỏi phát mừng.

Mà Anh Kiệt nghe xong đột ngột dừng đũa, hắn dừng là do nghe Văn Thái nói về gia cảnh của Hồ Đình? Không! Hắn dừng là lúc nghe tên ông của Hồ Đình, Hồ Hoàng Phúc.

Là trùng hợp ư? Anh Kiệt trong lòng không khỏi suy đoán.

Nếu như là vậy thì ta vẫn còn chuyện chưa xong với ông ta, tốt! Tiện thể giải quyết một lần cho gọn, Anh Kiệt nghĩ vậy trên khoé môi nhếch lên.

Mà Văn Thái thấy Anh Kiệt giống như nghe xong giật mình ngừng ăn, làm hắn thập phần vui sướng, muốn đùa cho Anh Kiệt một trận

Nhưng mà hắn sai rồi, Anh Kiệt ngược lên nhìn Văn Thái tựa như vừa thấy điều gì đó thú vị không khỏi nhin cười, làm cho Văn Thái dỗi thành khó chịu

“Haha”

“Mày cười cái gì?”

“Tao cười vì mày không nên nhiều chuyện, không nên đứng ra bảo vệ hắn, mày cũng không nên đe dọa tao, và mày càng không nên chọc đến tao!” Anh Kiệt cười mà như không cười nói ra

“Mày là cái thứ gì mà tao không thể chọc? Mày nghĩ mày là ai, quan huyện hay quan tỉnh?” Văn Thái chỉ lấy Anh Kiệt hét to trào phúng

Người xem thấy có trò vui lại tiếp tục hóng

Anh Kiệt vẫn như cũ nhìn Văn Thái cười, làm cho Văn Thái cảm thấy kỳ quái

Không lẽ nó bị hỏi cho ngu rồi?

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng nhìn Anh Kiệt biểu hiện hắn nổi hết da gà, không rõ vì sao khi thấy Anh Kiệt cười hắn cảm giác trước mặt mình là một con quái vật, nụ cười kia quá đáng sợ

Văn Thái không tự chủ được cơ thể lùi lại một bước, mà Anh Kiệt cũng đứng lên tiến lại gần hắn, trong lòng bất an nhưng Văn Thái vẫn gằn giọng nói:

“Mày muốn làm gì? Tao là nhân viên ở hội đấu giá, mày không nên làm vậy”

Cảm thấy người này có gì đó không đúng trong lòng dâng lên cảm giác nguy hiểm, Văn Thái chỉ chỉ tay vào Anh Kiệt mong đem thân phận mình là nhân viên ở đây ra dọa được Anh Kiệt, hắn tự tin trong đấu giá hội không ai là không dám nể mặt quân lý.

Nhưng mà hấn lại sai rồi, chỉ thấy Anh Kiệt giơ tay lên rồi tiếp theo là một tiếng

Bát!

Âm thanh giòn tan cùng khô rất vang ra khắp phòng, lọt vào tai tất cả những người ở đây, nhất thời ai cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn ở giữa hội trường, một nam nhân té ngồi xuống đất và một thiếu niên đứng ngao ngễ như thần mình.

Đúng là Anh Kiệt và Văn Thái, mà người té xuống đất chính là nhân viên Văn Thái kia, vừa rồi cũng chính là Anh Kiệt ra tay đánh hấn một cái tát

“Mày... Mày dám đánh tao? Tao nhưng là—”

Bát!

Lại một cái tát nữa nện trên mặt Văn Thái, hấn chỉ cảm giác được da mặt mình đau rất, thậm chí có chút vị máu chảy ra khoe miệng, lấy tay sờ sờ trên mặt, sau đó tức giận trừng mắt nhìn Anh Kiệt hét lên

“Tao là người của hội đấu giá, mày dám—”

Bát! Tất thứ ba vang lên.

Người xem hoảng sợ, Hồ Đình cùng các bảo vệ cũng kinh hãi, Anh Kiệt lại dám tát Văn Thái? Đây không phải ý dám đem mặt quản lý ra đánh sao?

Mà Văn Thái không nói lên lời, ba lần bị đánh cùng một bên mặt làm hấn tê dại, nước mắt có chút rứa ra

Đau, lần đầu tiên trong đời hấn bị đánh đau như thế, mặt bị đánh cho phù lên như một con sóc, hấn cắn hận nhìn Anh Kiệt định nói thêm điều gì, nhưng bị Anh Kiệt ngắt lời

“Nói thêm một câu nữa tao đánh tiếp”

Lời chưa kịp ra Văn Thái đã nuốt vào, hấn sợ. Hấn thật sự sợ mình nói thêm câu nào Anh Kiệt sẽ đem hấn đánh thành đầu heo.

“Vốn dĩ tao chưa gây sự gì ở đây mà vẫn bị bọn mày si nhục, mày vì xem bối cảnh mà đặt lên hàng đầu, mày cùng Hồ Đình hùa nhau muốn đem tao đánh đuổi ra ngoài, thậm chí là hung hăng đe dọa, phải trái không tra ngược lại sai càng thêm sai, cùng là người với nhau tại sao phải thiên vị? xem thường người khác là không được, mà si nhục người khác thì đáng đánh. Tao đánh mày, mày có phục không?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Quản lý đến rồi!

Toàn trường yên tĩnh, ở đây người người đều là có tiền, vừa nghe Anh Kiệt nói muốn đánh mấy kẻ thích xen thường người khác, trong lòng họ có chút chột dạ.

Cho dù không phải là tất cả thì ở đây cũng có người từng giống như Văn Thái, nhưng chưa hề bị đánh

Đột nhiên trong lòng họ dâng lên hận ý đối với Anh Kiệt, bọn họ là có tiền có thể sao phải sợ một cái côn đồ ranh con?

Đúng lúc này lại thêm một thiếu niên áo vest hàng hiệu cao ráo đẹp trai bước ra hàng ngũ hội người nhiều chuyện, hướng đến đối diện với Anh Kiệt, cao giọng chỉ Anh Kiệt mắng

"Dám đánh người của hội đấu giá, mày chết chắc rồi, bây giờ tốt nhất mày nên quỳ xuống xin lỗi cậu ấy bằng không sẽ có cảnh sát bắt mày nhốt vào nhà giam!"

Nam thiếu niên tràn ngập khí thế ra lệnh cho Anh Kiệt quỳ xuống, tựa như bao công xử án, lúc này trong đám đông có người nhận ra hấn, người giàu mà quan hệ rộng thôi.

"Đó là Minh Chung!"

"Là ai vậy?" cũng có người không biết hỏi

"Cậu ta là con trai thứ hai của Trần Đức Nguyên"

"Gia đình cũng nằm trong top 10 đại gia tỉnh, nghe nói năm nay làm ăn phát đạt có thể được xếp vào 3 hạng đầu, không ngờ lại xuất hiện ở đây" người kẻ cảm thán

"Mà nhà cậu ấy kinh doanh xe hơi, chất lượng xe nghe nói là cao cấp hiện đại nhất ngày nay"

"Thế chẳng phải thằng nhóc kia gặp phiền phức rồi sao?"

"Đúng vậy, gia đình Trần Đức Thắng không thể trêu chọc nổi, nghe đồn có người vì chỉ si nhục một câu đã bị phạt gần trăm triệu"

Mọi người nghe thấy liền ghen hòng, trăm triệu đối với họ không nhiều nhưng cũng không phải con số nhỏ, tuy tiện si nhục một câu đã mất bọn tiền, cái này đại biểu cho gia đình Trần Đức Thắng có quan hệ với quan chức nhà nước rất sâu, người nghe chỉ biết lắc đầu thờ dài mà thôi, lại cảm thấy Anh Kiệt gặp phải vận xui hôm nay rồi.

Anh Kiệt nghe Trần Minh Chí nói mà ngơ ngác, hấn không ngờ lại có người xen vào chuyện của mình, lạnh lùng hỏi:

"Mày là ai?"

Minh Chí ngây ngốc, hấn thân cậu chủ của tập đoàn xe hơi Đức Thắng, ở tỉnh rất nổi, ở huyện cũng có người biết không ít, nhưng mà Anh Kiệt không nhận ra làm cho Trần Minh Chí chắc chắn Anh Kiệt không phải người giàu có quan hệ, cũng lắm là một cái tiểu phú hào mà thôi

Minh Chí ghéech mặt cao lên nhìn Anh Kiệt kiêu ngạo giới thiệu bản thân

"Nếu mày chưa biết thì để tao nói cho mà nghe, tao là con trai của Trần Đức Thắng nhà kinh doanh xe hơi hiện đại cao cấp nhất tỉnh Tây Ninh, xếp vào hạng 3 của giới đại phú, cha tao có quan hệ với lãnh đạo nhà nước cấp cao"

Hắn kể ra gia đình mình đồng thời tự tin Anh Kiệt cho dù ngông cuồng cỡ nào cũng không dám đụng tới chính quyền, càng lộ ra ý cười xem thường

"Ồ, vậy thì sao?"

Vậy thì sao?

Chi thấy Anh Kiệt nhàn nhạt hỏi một câu, hắn sợ sao? Đếch có nhé! Gia thế quyền lực trong mắt hắn chẳng là gì cả. Có sức mạnh mới là chân chính quyền lực trong tay

Người xem người nghe lẫn Trần Minh Chí hay Hồ Đình đều đơ người, đem gia cảnh ra nói vậy mà Anh Kiệt vẫn ung dung không sợ sệt

"Thằng đó vậy mà không sợ? Phải biết Trần Minh Chí không phải Hồ Đình, không thể so sánh được"

Anh Kiệt lấy tay che miệng ngáp dài ngáp ngắn, tỏ ra ông đếch quan tâm nhà chú có bao nhiêu tiền có bao nhiêu lực, thì đã làm sao?

Trần Minh Chí thấy không đoạ được Anh Kiệt nhất thời không biết nói gì, không gian yên tĩnh một lúc thì đột nhiên từ bên ngoài truyền vào tiếng bước chân, tiếng cửa đại sảnh kèn kẹt mở ra xuất hiện hai bóng người, một người mặc áo quân phục mà người còn lại là sườn xám trắng cùng hoa văn rồng trên thân, cả hai đều là đàn ông cao tuổi

Người nhìn liền nhận ra cả hai nhất thời kinh hô, cảm thán, ngưỡng mộ thậm chí là nịnh trong lời nói

"Hồ Bắc đến rồi!"

"Quản lý đến rồi, là Chu Thái!"

"Lần này không biết sẽ thế nào"

Người người tò mò không nói lên lời chỉ chú ý quan sát diễn biến tiếp theo, giống như đang xem phim hành động.

Chi thấy một bên Chu Thái cùng Hồ Bắc đi đến về mặt nghiêm trọng không vui nhìn Anh Kiệt và Hồ Đình, Trần Minh Chí, mà Anh Kiệt đứng quay lưng lại cho nên Hồ Bắc không thấy được, mà lại Chu Thái đi đến hỏi

"Đang xảy ra chuyện gì?"

Hắn vừa bước vào hội trường lại thấy cảnh tượng kỳ lạ này, năm người Hồ Đình đứng tạo dáng kỳ cục, người xung quanh yên lặng đến lạ lùng, chỉ đứng xung quanh chú ý hai người ở giữa, cho nên Chu Thái nhìn ra chính hai người này là nguyên nhân.

Trần Minh Chí thấy quản lý Chu Thái đến lập tức vui vẻ, mà Hồ Đình thì mừng rỡ nhưng bất quá hắn đang bất động không xoay đầu lại được, trong lòng khóc không ra nước mắt thầm chửi Anh Kiệt chó chết.

"Chào quản lý Chu Thái, lâu quá không gặp!" Trần Minh Chí đối với quản lý Chu Thái chỉ hơi cuối đầu, so với địa vị của nhà hắn như thế đã là nể mặt vị quản lý này lắm rồi, trừ khi là ông chủ xuất hiện thì Trần Minh Chí mới chịu khom lưng.

Quản lý Chu Thái cũng nhận ra Trần Minh Chí, gật đầu một cái xong xoay qua nhìn Hồ Đình và mấy cái bảo vệ, xong thấy Anh Kiệt một thân học sinh đang đứng cầm đĩa thức ăn ung dung tự tại, Chu Thái không khỏi nhủ mảy.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Song thuậ được su

"Cậu ta là ai?" quản lý Chu Thái thắc mắc chỉ Anh Kiệt hỏi nam nhân viên Văn Thái.

Ông tuy là quản lý nhưng ở trong đấu giá hội địa vị chỉ dưới một người, ngoại trừ ông chủ của hội đấu giá ra thì ông chính là người có quyền hành cao nhất. Hiện giờ trong đấu giá có chuyện xảy ra ông không thể khoanh tay đứng nhìn, nếu không sẽ mất hết uy tín mấy chục năm nay.

Văn Thái lúc này thấy quản lý đến lật đặt đứng dậy mặc kệ má phải đang bị đau, hắn tiến đến quản lý như nhìn thấy vị cứu tinh trong lòng không khỏi uất ức mà chỉ đến Anh Kiệt mách lẻo:

"Hắn không phải là người trong giới chúng ta, chỉ là một đứa quê mùa rách nát lên vào đây. Hơn nữa còn dám đánh người của chúng ta, quản lý mau xử lý hắn a"

"Hửm?"

"Đám cá gan đánh người của đấu giá hội?" một bên ông hỏi, một bên liếc nhìn thấy năm người Hồ Đình đứng đơ như tượng.

"Làm gì đấy? Còn không mau đi đến đem nó lôi ra ngoài?"

"Không... Không thể..."

"Không thể cái gì? Một lũ vô dụng!" quản lý Chu Thái thấy mấy người Hồ Đình lấp bấp nói năn không trôi chảy, không có chút kiên nhẫn. Ông lập tức thẳng tiến đến Anh Kiệt

"Cậu có biết đây là nơi nào không? Còn dám đánh người, cậu có biết sẽ chịu hậu quả lớn như thế nào không?"

Anh Kiệt lúc này mới xoay người này, nhìn hấn cười mà như không cười, trong mắt lạnh băng như quý tử địa ngục.

"Ồ? Hậu quả thế nào?"

Chu Thái chưa nhận biết Anh Kiệt nên cảm thấy người trẻ tuổi này quá kiêu ngạo, trong lòng mủi phần khó chịu.

Mà không có ai để ý ở phía sau Chu Thái, khi Anh Kiệt quay người lại thì Hồ Bắc đã giật mình một cái, vừa rồi ông thấy bóng lưng Anh Kiệt tựa như giống ai đó, thân lại mặc đồng phục học sinh, ông nhớ lại chính là Anh Kiệt. Cơ mà ông định lên nhắc lấy Chu Thái một câu thì không ngờ quản lý này hấp tấp như thế, đã tiến đến bên cạnh Anh Kiệt, làm cho ông có chút khó xử.

Mà khi Anh Kiệt xoay người lại thì Hồ Bắc cảm thấy lạnh cả sống lưng, nhưng không rõ vì sao.

Chu Thái thấy được dung mạo của Anh Kiệt, cũng chỉ là một thiếu niên bình thường. Trên thân mặc lại không đáng giá một xu

"Cái này là do cậu làm?" Chu Thái nhìn ra năm người Hồ Đình đứng bất động không bình thường, nên hỏi ngay Anh Kiệt

"Phải!"

"Tốt! Có chút bản lĩnh, làm cho người ta đứng bất động tại chỗ thế này thì cậu chắc hẳn là một thuật sư đi!"

Thuật sư? Mọi người sốc.

"Cậu ấy vậy mà là thuật sư? Còn trẻ như vậy?" có người kinh hô thành tiếng

"Bắt quá cậu ta chỉ mới 17 18 mà thôi"

Toàn trường bây giờ nguyên não, đem Anh Kiệt làm tâm điểm chú ý lẫn nữa. Ở trong mắt mấy cái đại gia thì thuật sư hay võ giả đều là những người đáng tôn trọng, không dám làm nhục. Mà vừa rồi Trần Minh Chí cùng Hồ Đình đã nhục mạ Anh Kiệt, đây chẳng phải là đâm đầu vào chỗ chết sao?

Trần Minh Chí nghe thấy quản lý Văn Thái nói thế thì như sét đánh, sốc đến mức ngây ngốc. Hồ Đình thì mặc dù bất động nhưng không có bị điếc, đồng thời giống như Trần Minh Chí, thậm chí ngay cả nam nhân viên Văn Thái cũng thế.

Nhưng mà đối với Anh Kiệt quản lý Chu Thái không có để vào mắt, một cái thuật sư sơ kỳ mà thôi.

"Ừm... Thuật sư sơ kỳ, đúng là có chút bản lĩnh, ở tuổi này của cậu đạt được đến trình độ này cũng có thể nói là thiên tài trong giới thuật pháp rồi, nhưng mà...

Cậu không nên chọc đến đấu giá hội, cho dù là thuật sư trung kỳ có mặt ở đây cũng phải quỳ xuống xin lỗi, huống hồ chỉ là một cái sơ kỳ!"

Nghe Chu Thái nói xong, mọi người như bưng bình.

"Phải rồi, cho dù cậu ta là thuật sư thì sao? Ở đấu giá hội cũng có thuật sư, huống chi bản thân quản lý Chu Thái cũng là thuật sư trung kỳ đỉnh phong đây!" lập tức có người nhớ lại nói

"Xém chút nữa thì tôi quên mất"

"Nghe nói Chu Thái là thuật sư kiêm luyện được sư, song thuật được sư"

"Cái gì? Song thuật được sư? Đây là cỡ nào bản lĩnh nha, thẳng nhóc kia nhưng đụng trúng đá tảng rồi!"

Mà hội trường đang nguyên não xôn xao như cái chợ, Chu Thái cùng Anh Kiệt đứng mặt đối mặt. Trần Minh Chí cũng không dám chen vào lời nào nữa, bản thân hẳn là con trong gia tộc có tiền thì đương nhiên biết hai giới võ đạo và thuật pháp, còn biết những người này nghìn lần không nên trêu chọc, nếu không rước họa vào cả nhà thì nguy to, cho nên hấn lặng lẽ đứng qua một bên chỉ mong Chu Thái xử lý Anh Kiệt.

Chu Thái cũng lập tức giải trừ nội kinh của Anh Kiệt trên năm người Hồ Đình, bảo bọn họ lùi về phía sau.

Anh Kiệt cũng là không ngờ ở đấu giá hội gặp phải một thuật sư trung kỳ đỉnh phong, người ta bản tán làm sao hấn có thể không nghe?

Trung kỳ đỉnh phong sao? Còn là song thuật được sư, so với cảm nhận của Anh Kiệt thì người đàn ông quản lý này mạnh hơn Hồ Bắc một chút, Anh Kiệt có sự cảm thán dành cho Chu Thái, nhưng về mặt hấn vẫn bất động không chút gợn sóng, ngược lại tùy ý cười thâm nói:

"Có chút thú vị!"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Lôi Long Địa Chấn

Anh Kiệt nhìn Chu Thái giống như nhìn một người bình thường, như không có gì có thể làm hấn run sợ

Mà Chu Thái thấy Anh Kiệt chẳng sợ gì, trên mặt rất khó chịu ông thậm chí cảm nhận được cơ mặt mình như đau nhứt, từ khi nào ông bị người ta khinh thường như vậy? Người trẻ tuổi đúng là người trẻ tuổi, chưa trải qua đời.

"Xem ra ta đã ít xuất hiện quá lâu rồi, đến cả tiểu bối cũng chưa nghe qua danh của ta, nếu như để sau này không còn ai biết ta thì đấu giá hội còn gì là uy danh thiên hạ?" Chu Thái thở dài than thở nói

"Người trẻ tuổi, sư phụ của cậu là ai?" Chu Thái cũng không phải người ngu lập tức lao vào đánh, mà phải điều tra gia thế của người ta trước mới là an toàn hàng đầu, Anh Kiệt còn trẻ tất nhiên ông nghĩ hấn có chân nhân chỉ điểm

Cơ mà ông hỏi thừa rồi.

"Ta không có sư phụ!" Anh Kiệt lắc đầu đáp

"Vậy cậu trong môn phái nào?" Chu Thái vẫn chưa bỏ qua

"Ta cũng không có môn phái!"

Không sư không phái?

"Tán tu?" Chu Thái cau mày

Tán tu chính là những người không môn không phái, tiêu dao tự tại tùy ý luyện võ hoặc tu đạo, chính tà bất phân.

"Vậy sao, chỉ là tán tu mà cũng dám gây sự ở đây, cậu có biết hậu quả lớn thế nào không?"

"Lớn thế nào?" Anh Kiệt có chút buồn cười, hết tở tới chủ đều hỏi hần hậu quả ra sao, đây là trại huấn luyện sao?

"Đánh người phạt tù, giết người đền mạng!"

Chu Thái giọng nói mang theo khí thái kiêu hùng, hùng hậu dữ dội như thủy triều tràn đê

Làm cho các đại gia không khỏi run rẩy, chọc trúng một vị thuật sư đứng là đáng sợ, cho dù là Chu Thái hay Anh Kiệt họ cũng không dám tùy tiện gây chuyện.

Bất quá họ sợ Chu Thái hơn, ông ta đã nổi danh mấy chục năm, đánh người vô số, hơn nữa ông ấy còn mạnh hơn Anh Kiệt, sao lại không sợ?

"Chỉ nhờ vào người? Có thể làm gì ta?" Anh Kiệt thân nhiên thắc mắc hỏi

"Được, để xem ta có thể làm gì người!"

Chu Thái xem Anh Kiệt đã rất không thích, ngông cuồng tự đại không biết sống chết, Anh Kiệt là tán tu cho nên bây giờ ông không phải kiêng dè gì nữa

Tay phải chấp thành kiếm, tay trái cầm một tấm phù vàng, miệng niệm thuật pháp

"Ngự Lôi Thần Thuật!"

Chu Thái vừa dứt lời trong không gian đột nhiên rung động, từ trần nhà đến sàn nhà và cả nội thất bên trong, như đang hứng chịu một cơn động đất, lúc này trên cao xuất hiện đám mây đen kịt mang theo từng tia sấm sét, khí thế ngợp trời. Đến cả quần áo của Chu Thái bay phấp phật giống như tiên nhân vận công, người người sợ hãi.

"Đây chính là lôi đình?"

"Sấm sét lại có thể xuất hiện bên trong nhà, không hổ danh là thuật sư"

"Ngự Lôi Thần Thuật này còn to gấp ba lần năm xưa Chu Thái từng sử dụng... Xem ra ông ta mạnh lên không ít, liệu thần y có qua được kiếp nạn này không? Ta nên làm gì đây?" Hồ Bắc một bên cảm thán Chu Thái, một bên thì tiếc thương Anh Kiệt, nhất thời khó xử

Mặc dù Anh Kiệt từng cứu lão Hùng một mạng, nhưng đấu giá hội cũng không thể trừu chọc, thực lực của đấu giá hội bên trong nội tình quốc gia còn cường đại hơn bề ngoài, không tính đến Chu Thái, chỉ cần một vị đại sư xuất hiện cũng đủ nhảy lên sống gió

Thuật pháp đại sư, tương đương một vị tông sư!

Tông sư như long, đại sư như phụng. Làm sao có thể nhục?

Bất quá những vị cao nhân này ít khi xuất thế, nên hiếm ai có thể gặp được.

Anh Kiệt nhận thấy lôi đình dừng dừng kéo tới, uy năng khủng khiếp. Mà càng đáng sợ hơn chính là người có thể khống chế nó, Chu Thái.

"Ừm, không hổ là thuật sư trung kỳ đình phong, có thể khống chế được lôi đình cũng có chút bản lĩnh!" Anh Kiệt cũng không chê, ở nhân loại mà có người khống chế lôi thuật tốt như vậy cũng xem như kỳ tài.

"Nhưng mà dựa vào chút tiểu lôi này cũng muốn thu thập ta thì làm to rồi, để ta cho người xem thế nào mới là chân chính lôi thuật!" Anh Kiệt lạnh lùng một mảnh, tay phải chấp thành kiếm giờ lên cao, tay trái để sau lưng, tùy ý nói

"Lôi Long Địa Chấn!"

Khí thế hiên ngang, ngạo ngễ mà đứng

Xung quanh cũng bắt đầu chấn động, còn hơn cả lúc Chu Thái triệu hồi lôi đình, bàn ghế rạn nứt bay tứ tung theo cơn bão, cửa sổ vỡ thành từng mảnh. Mọi người chỉ thấy xung quanh Anh Kiệt có mây đen uốn lượn như rồng, trên thân có tia sét nhấp nháy khác nào thần linh?

"Cậu ta cũng có thể triệu hồi lôi đình?"

"Uy lực này... Còn đáng sợ hơn cả Chu Thái!"

Ai cũng kinh sợ nhìn Anh Kiệt.

"Thần y... Không lẽ nào là...?" Hồ Bắc môi run nhấp nháy không thốt lên lời tựa như nghĩ tới điều gì.

Mà Chu Thái sắc mặt lúc này tái nhợt, ông cũng nhận ra lôi đình thuật của Anh Kiệt rất mạnh, cảm giác nếu như bị nó nuốt trúng thì cả người sẽ tan thành tro bụi, trong lòng dâng lên sợ hãi

"Cái này... Là uy lực của thuật pháp đại sư? Không thể nào! Ta không tin!"

"Lôi Đình Nộ!" Chu Thái cứ như mất lí trí, nhất quyết chỉ tay thẳng đến Anh Kiệt điều khiển ngự lôi bắn tới, ngự lôi nhiều như vạn tiễn kèm theo tiếng gió rít gào như không khí bị xé rách, uy lực vô cùng

Ầm! Ầm! Ầm!

"Không biết lượng sức" Anh Kiệt nhàn nhạt nói một câu, liền vẫy tay khiến lôi long

Lôi Long Địa Chấn uốn lượn như rồng, tạo ra một cái đầu long thật sự. Trên thân toả ra sấm sét khắp trời chói sáng cả hội trường, nó tạo dáng thành hình chữ S, sau đó há mồm tạo ra một quả cầu sấm trước mặt, lôi đình của Chu Thái bay đến cũng bị hấp thu sạch sẽ, làm cho quả cầu càng lúc càng to thêm, giờ phút này Chu Thái mới cảm nhận được, bản thân ông vừa bắt đầu đã sai rồi

"Không ngờ thật sự là thuật pháp đại sư, ta nhìn lầm rồi!" Chu Thái thờ dài nhìn quả cầu sét của lôi long to dần, cảm nhận được bản thân bây giờ có chạy cũng không thoát

"Có lẽ hôm nay ta phải bỏ mạng ở đây...

Nhưng mà được chết trong tay của một vị đại sư, ta không còn gì hối tiếc!"

Chu Thái trong lời nói mang theo cảm giác vinh hạnh, mà cũng có chút bi thương.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Võ đại sư

Cảm nhận được cái chết đến gần, Chu Thái trong lòng rối bời, ông ta tu luyện mất 60 năm mới lên được thuật sư trung kỳ đỉnh phong, còn chưa đột phá lên hậu kỳ. Mục tiêu cả đời ông chính là muốn chạm đến một chút cảnh giới đại sư, bây giờ chỉ mới trung kỳ cứ chết như vậy...

"Thật không cam tâm..." trong lòng Chu Thái thở than đầy hối tiếc

Biết làm sao được, chộc trúng một vị đại sư, cỡ nào hậu quả?

Lôi long của Anh Kiệt khí thế ngập trời trên cao, lôi đình cùng long bay như thần long mang theo bão táp ập đến. Đến cả người đứng xa cũng cảm thấy lạnh rát cả da, mồ hôi đầm đìa. Bây giờ ai cũng biết được Anh Kiệt quá khủng bố, đến cả Chu Thái đối diện với lôi long cũng không ngừng thối lui, trong thâm tâm họ nghĩ ra một kết quả.

Chu Thái xong đời rồi!

Lôi long uy lực cường đại, tựa như không gì có thể cản nổi!

Nhưng mà bất ngờ thay, lôi long địa chấn của Anh Kiệt đâm thẳng tới Chu Thái đột ngột dừng lại, một khắc này để cho toàn trường ngây ngốc, lôi long tan biến tại chỗ chỉ để lại một vài tia sét nhấp nháy rồi cũng biết mất.

Đến cả Chu Thái cũng bất ngờ, Anh Kiệt thế mà không giết ông?

Đột nhiên lúc này Anh Kiệt nhàn nhạt lên tiếng:

"Hôm nay ta không muốn sát sinh, vốn dĩ ta đến đây giá hội để tìm và mua một số dược liệu chế tạo trận pháp!"

Anh Kiệt nói ra làm cho Chu Thái với mọi người ngây ngẩn

Lúc đầu người ta còn nghĩ rằng Anh Kiệt là một học sinh đi vào đây khám phá, mà còn rất nghèo. Bây giờ có ai dám nghĩ một thuật sư cường đại ngay cả Chu Thái cũng không phải là đối thủ là nghèo? Nên biết một vị thuật sư sơ kỳ cũng có thể giàu hơn một tiểu phú hào.

Chu Thái ngẩn một lúc thì hiểu ra ý của Anh Kiệt, lấy lại tinh thần hít một hơi thật sâu. Sau đó tiến đến bên cạnh Anh Kiệt mặc kệ lưng ông đang thấm ướt đầy mồ hôi.

Cứ nghĩ là Anh Kiệt sẽ giết ông, nhưng mà người ta đại nhân đại lượng không giết mà còn tha cho ông một mạng, đây là cơ hội tốt nên nắm chắc.

Người ta thấy Chu Thái tiến tới chỗ Anh Kiệt thì cho rằng ông ta muốn đánh tiếp, nhưng mà để một giây sau làm cho bọn họ bất ngờ là, Chu Thái không những không muốn động thủ nữa mà còn khom lưng cúi người vô cùng cung kính đối với Anh Kiệt

"Hậu bối bá kiến đại sư tiền bối, đa tạ tiền bối tha mạng! Dám hỏi không biết tiền bối tên là gì?"

Rầm!

Có người sốc tới mức đứng không vững mà loạng choạng ngã vào cái bàn bên cạnh, vô cùng xấu hổ.

Tiền bối? Một ông lão tuổi 70 gọi một thiếu niên 17 là tiền bối? Đây là khái niệm gì?

"Trời ơi, nhãn quan của tôi có vấn đề, tôi muốn đi khám mắt!" có người không tin vào mắt mình mà than luôn

"Tôi thấy thế giới này thật lạ lắm, loạn rồi, loạn hết rồi!"

"Đây là chuyện gì a!"

Vô số người than ôi, nhưng mà có mấy người Hồ Bắc, Chu Thái mới hiểu rõ. Người có thể đạt đến cảnh giới tương đương tông sư thì không thể nào là tiểu bối được, chắc chắn là một lão quái vật, cho nên Chu Thái mới cung kính như thế

Anh Kiệt cũng không giấu, thông thả trả lời:

"Ta họ Vô, tên Anh Kiệt!"

Hồ Bắc thấy tình cảnh này cũng thờ nhẹ một hơi sau đó tiến đến Anh Kiệt khom lưng

"Nguyễn Hồ Bắc bái kiến Vô đại sư, đại sư uy năng!" Bấy giờ ông đổi từ thân y sang đại sư luôn rồi.

Trong lòng không khỏi ngưỡng mộ

"Không ngờ thân y còn là thuật pháp đại sư, chuyện này mình nên nói với lão Hùng một tiếng..."

...

Phòng nghỉ của quản lý

Hiện giờ trên ghế ngồi của quản lý chính là Anh Kiệt, Hồ Bắc và Chu Thái chỉ đứng hai bên để lộ ra Anh Kiệt ở giữa, lộ ra địa vị cao cao tại thượng

Mà ở bên dưới đang có ba người quỳ gối không khỏi run rẩy, là Hồ Đình, Văn Thái cùng Trần Minh Chí. Họ đang chờ đợi sự phán xét của Anh Kiệt, trong lòng vô cùng sợ hãi

Nhất là Hồ Đình, lúc trước hắn từng si nhục Anh Kiệt rất nhiều chắc chắn Anh Kiệt sẽ không bỏ qua cho hắn, bây giờ hắn chỉ là đang chờ chết mà thôi.

Anh Kiệt quan sát hết thấy ba người, trong lòng vô cùng bình tĩnh, cho đến khi Anh Kiệt nhìn đến Hồ Đình lạnh lùng nói

"Cả đời ta ghét nhất là ai nói chuyện cứ chỉ tay vào mặt mình, lần một có thể tha thứ nhưng không thể có lần thứ hai, phé nó hai tay rồi đuổi đi, ta không bao giờ muốn thấy nó ở trong tỉnh Tây Ninh!"

Hồ Bắc và Chu Thái nhìn nhau, thầm lắc đầu thờ dài.

Lệnh của đại sư không thể cãi, đại sư càng không thể nhục. Mà Hồ Đình này đã nhiều lần si nhục Anh Kiệt, chưa bị giết chết là may

Hồ Đình thấy Anh Kiệt ra lệnh chặt hai tay mình, lập tức hoảng hốt đứng dưng lên hết lớn:

"Tại sao? Mày là cái gì mà dám chặt tay của tao? Cha tao và ông nội tao sẽ không bỏ qua cho mày đâu!"

Hồ Bắc đến gần Hồ Đình, vẻ mặt nghiêm túc cùng giọng nói lạnh băng

"Cho dù Hồ Hoàng Phúc đến đây thì cũng phải cho Vô đại sư một lời xin lỗi!"

Tiếp theo đó là Hồ Đình gơ tay lên, dùng lực lượng trong cơ thể mà tay không chém xuống

Rắc! Rắc!

"A! Tay của tôi, tay của tôi!" Hồ Đình đau đớn lăn lộn trong thống khổ

Trong phòng bây giờ chỉ nghe thấy tiếng gãy xương cùng với tiếng hét thất thanh cực kỳ thống khổ, Văn Thái cùng Trần Minh Chí mở mắt nhìn như muỗi nhìn thấy hai cánh tay của Hồ Đình vụn vụn, chắc chắn đã gãy đứt kinh mạch lẫn xương cốt, trong lòng không khỏi sợ hãi Anh Kiệt, nhìn Anh Kiệt giống như quỷ vương trong phim điện ảnh tồn tại ngoài đời thực. Họ sợ Anh Kiệt sẽ xử họ giống như Hồ Đình, trong lòng không khỏi tức giận giáng xuống đầu Hồ Đình

Cũng bởi vì hắn mà bọn họ mới ra nông nổi này, cũng bởi vì hắn mà bọn họ có thể mất mạng ngay tại đây, hai người trong lòng không khỏi nguyền rủa Hồ Đình.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Trung kỳ đỉnh phong

Anh Kiệt về phần của Trần Minh Chí cũng chỉ lấy 100 triệu thay cho trừng phạt, mà Văn Thái trực tiếp bị quản lý Chu Thái đuổi việc, Anh Kiệt đối với mấy kẻ mắt chó nhìn người cũng lười dè ý, cứ thế là xong.

Đến thời gian đấu giá Anh Kiệt lên tiếng đấu một vật phẩm nào thì không có người dám cạnh tranh, trong lòng họ chỉ cầu mong Anh Kiệt chừa lại một món thôi cũng được, đến cuối cùng vẫn là cái pháp khí Anh Kiệt xem ra đúng là rác rưởi, không tham gia đấu giá để cho các đại gia mừng như điên, pháp khí dormant này đối với Anh Kiệt không có tác dụng gì nhưng với mấy người bình thường cũng còn xài được, bất quá trong mắt Anh Kiệt cái pháp khí này không trụ nổi nửa năm.

Trước khi Anh Kiệt ra về quản lý Chu Thái còn tặng cho hắn một cái thẻ hội viên trắng, đây là lần đầu tiên có thẻ này, chính là khi Chu Thái kể sự tình của Anh Kiệt cho ông chủ nghe thì được nhận lệnh làm ngay thẻ trắng, đây chính là biểu thị Anh Kiệt được ưu đãi đặc biệt miễn phí mọi thứ khi vào đấu giá hội, thậm chí có thể miễn phí nhận 10 món vật phẩm đấu giá dưới 100 triệu, ưu đãi còn hơn hội viên hoàng kim, ngoài ra hôm nay Anh Kiệt còn được tặng một thùng dược liệu 200 năm, hắn thu hoạch quá nhiều ngoài dự đoán.

...

Tại nhà của lão Hùng

"Thật vậy?" lão Hùng hai mắt sáng rực đứng lên hỏi

"Tôi tận mắt chứng kiến, lão không tin sao? Mắt tôi còn rất sáng đây" dĩ nhiên người nói là Hồ Bắc

Vừa lúc chia tay Anh Kiệt, Hồ Bắc lập tức đến đây kể lại toàn bộ cho lão Hùng

"Người có thể điều khiển lõi đỉnh cường đại như vậy, sợ là thuật sư hậu kỳ đỉnh phong cũng không thể đi"

"Phải, thuật sư hậu kỳ chung quy vẫn là mạnh hơn trung kỳ một chút, nhưng mà trung kỳ đỉnh phong thì có thể sánh ngang hậu kỳ rồi, mà Chu Thái chính là trung kỳ đỉnh phong lại không thoát nổi Anh Kiệt một chiêu, nếu như không phải Anh Kiệt hạ thủ lưu tình thì lão ấy bây giờ đã nằm dưới mồ rồi" Hồ Bắc cảm khái nói

Lão Hùng trầm tư suy nghĩ một chút, sau đó đứng thẳng người tuyên bố với mọi người trong nhà

"Sau này tất cả người trong nhà ta, cả dòng họ con cháu gặp Võ đại sư phải tuyệt đối kính trọng, không được xúc phạm, nếu không nghe ta thì sau này đừng trách ta không nhận người, chết kệ các ngươi!"

"Vâng!" cả nhà đồng thanh, họ không dám cãi lời lão Hùng, nhưng họ cũng hiểu võ đạo thuật pháp hai giới đại năng

Lập tức người trong nhà gọi điện thoại dặn dò nhau tránh gây sự Anh Kiệt, còn gửi kèm theo một tấm ảnh của Anh Kiệt, ảnh này là do Trúc Thy lúc trước lên chụp Anh Kiệt, có lẽ đến cả Anh Kiệt cũng không biết.

Mà lão Hùng cùng Hồ Bắc nhìn nhau rồi gật đầu như hiểu rõ đối phương nghĩ giống mình, quen được một vị đại sư, nên nắm bắt thật chặt.

...

Anh Kiệt mở thùng quà chứa được liệu mà Chu Thái tặng, cảm thái vô cùng, trong đó toàn là được liệu 200 năm, thậm chí có một cái gần 300 năm, tổng lại cũng có 20 cái nguyên liệu, 10 cái được phẩm

"Đầu giá hội không hổ là kho chứa tài nguyên dồi dào, võ giả hay thuật sư đều muốn có a"

"Muốn lập pháp trận cần có Cổ Trùng, Lam Thạch, Tinh Thủy, Bạch Sắc và Thanh Long, hiện giờ ta chỉ thiếu một viên Thanh Long mà thôi..." Anh Kiệt cũng không có thoái chí, Thanh Long cũng không dễ tìm, ở đầu giá hội mà tìm được

bốn món vật phẩm cấp cao cũng là hiếm thấy rồi.

"Bất quá những thứ này không thể lập thành Thanh Long Đại Trận được, chỉ có thể làm một cái Hắc Xà Đại Trận, tuy là đại trận nhưng chung quy nó vẫn là xà trận, xà không thể bằng long, nhưng mà cũng đủ để làm thủ hộ"

Hắc Xà Đại Trận không phải trận pháp thu hút linh khí, mà là trận pháp phòng ngự, vốn dĩ Anh Kiệt muốn dựng trận pháp lên để bảo vệ cả nhà hần mà thôi.

"Thanh Long ngọc biết tìm ở đâu đây...?" Anh Kiệt thần thờ

"Thôi, trước hết ta nên dùng mấy cái nguyên liệu chứa linh khí này đi, Thanh Long ngọc để sau vậy"

Anh Kiệt ngồi xếp bằng, hai tay xếp chồng lên nhau, khởi động Đạo Tâm Pháp xoay chuyển hấp thụ linh khí trong được liệu, cơ thể Anh Kiệt cũng toả ra một mùi thơm, có đều được liệu cũng vì vậy mà héo tàn, khô quắc.

Anh Kiệt lúc đầu bởi vì đột phá Luyện Khí trung kỳ nhưng vẫn là chưa có tới đỉnh phong, bất quá so với Chu Thái thuật sư trung kỳ đỉnh phong thì mạnh hơn nhiều, cho dù hậu kỳ đỉnh phong xuất hiện trước mặt hần cũng không tiếp nổi một quyền

Bất quá lúc đánh với Chu Thái thì Anh Kiệt muốn thử uy lực của pháp thuật tiên nhân ở địa cầu phát huy đến cỡ nào, đồng thời lúc hần đột phá Luyện Khí trung kỳ cũng rảnh quá học đại một cái tiểu lõi thuật, ai ngờ nó cường đại như vậy, lúc đó Anh Kiệt ngoài mặt thần nhiên bất động nhưng trong lòng dâng lên sóng gió, quả nhiên pháp thuật địa cầu không thể sánh bằng tiên nhân.

Cho đến buổi trưa, Anh Kiệt hấp thụ sạch linh khí không còn giọt nào, hần thở ra một hơi nhàn nhạt hương thơm, vẻ mặt hài hoà vui mừng

"Hiện tại đến Luyện Khí trung kỳ đỉnh phong, bây giờ cho dù là tông sư hay đại sư trước mặt, ta cũng dám tự tin giết chết"

Anh Kiệt thăm ngưỡng mộ bản thân sao mà lợi hại, không khỏi mỉm cười.

Đột nhiên lúc này có điện thoại, Anh Kiệt mở máy liền thấy cái tên quen thuộc

Chị Hậu!

Anh Kiệt trong trí nhớ liền xuất hiện một cô gái mà hần từng gặp ở kiếp trước.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Trên xe đánh người

Chị Hậu là chị của Anh Kiệt, tên đầy đủ là Nguyễn Như Hậu, mặc dù không phải là chị em ruột nhưng rất là thân thiết. Nếu không phải ở kiếp trước lúc Anh Kiệt gặp nạn cũng không quen, chính là chị Hậu đã đích thân giúp đỡ.

Anh Kiệt gặp lại cô nhân trong lòng cũng vui sướng, hần bật máy nghe đầu dây bên kia cũng lập tức thấy được liền lên tiếng

"Anh Kiệt à? Chiều nay em có rảnh không đi với chị một chút"

"Được! Nhưng mà đi đâu thế?"

"Khoảng chiều nay bạn chị có tổ chức một bữa tiệc, tại nó kêu phải dắt bạn nam theo không có thì anh em trai cũng được. Mà bà bạn của chị có vài đứa ể muốn tìm người yêu ấy mà, bắt quá em có thể đến góp vui thôi cũng được, dù sao thì em cũng chỉ mới là học sinh trung học phổ thông! Không thể em lái máy bay được, em có phiền không?" Như Hậu nói thì cười thâm bên kia điện thoại

Anh Kiệt đối với bữa tiệc này không có hứng thú, nhưng mà chị Hậu đích thân mời thì khác

"Được, chị đưa em cái địa chỉ"

Địa chỉ lập tức được gửi qua tin nhắn trong điện thoại của Anh Kiệt, trong lòng có chút hưng phấn bởi vì 800 năm rồi mới gặp lại cố nhân, đây là người đầu tiên.

Đời trước hẳn cũng có bạn nhưng mà không nhiều, chẳng qua sau này có người vì gia đình mà chuyển đi, có người thì đột nhiên mất tích không có nói một lời, mà chị Hậu của Anh Kiệt chính là cái thứ hai, hẳn không biết tại sao lúc đó chị Hậu biến mất không có lý do, bắt quá đời này Anh Kiệt sẽ điều tra thật kỹ.

"Đời trước là ta vô năng, nhưng bây giờ thì năng lực đã có, muốn điều tra một gia thế nào đó cũng không quá khó khăn"

...

Như Hậu hẹn Anh Kiệt 5 giờ chiều, bữa tiệc bắt đầu 7 giờ tối ở quán Karaoke Bành Thắng.

Quán Karaoke có năm tầng, một tầng sảnh và bốn tầng để hát, bên trong nội thất sang trọng cùng nhân viên ăn mặc lễ phục tiếp tân chu đáo, thậm chí còn có đồ mạ vàng, có thể nói chủ của quán Karaoke này là người có tiền

Lúc này ở phía trước cửa có mấy chiếc xe moto đậu bên đường, nhìn sơ qua người có hiểu biết liền nhận ra là những loại xe phân khối lớn, rõ nhất trong hàng ngũ của nó cũng tầm 19 triệu

Bên cạnh còn có mấy người nam thanh niên và thiếu nữ, đang bàn tán chuyện gì đó

"Còn đợi đến bao giờ? Bạn của em có thật sự đến không thế?" một nam thiếu niên hỏi cô gái mặc váy đen đang cầm túi xách, nam nhân này là Chu Hào

Chu Hào nhà hẳn cũng tương đối có thể gọi là giàu trong đám bình dân, nếu xếp vào giới thượng lưu thì không bằng một tiểu phú hào, nhưng tính ở huyện thì ba mẹ hẳn cũng có chút tiếng tăm

Bên cô gái váy đen cũng bối rối đáp, cô là Như Hậu:

"Em ấy đã hứa rồi thì chắc chắn sẽ đến!" mặc dù nói vậy nhưng trong lòng không thể không sợ Anh Kiệt quên hẹn, điện thoại này giờ không gọi được, đành để lại tin nhắn chỉ mong Anh Kiệt nhìn thấy

Bỗng nhiên bên cạnh một cô gái khác đến gần, người phụ nữ này mặc váy trắng ngắn lộ ra một cặp chân thon dài, bắt quá gương mặt lại không đẹp như chiếc váy, nói ra thì là bình thường nữ nhân gọi là Ái Vy, bạn thân của Như Hậu tuy rằng không xinh đẹp nhưng tính tình rất lương thiện

"Bà gọi chưa? Hỏi xem tới đâu rồi?"

"Có gọi rồi mà hình như mấy bạn, tui đã gửi tin nhắn rồi mong là em ấy thấy"

Mà Chu Hào lúc này một bên nghe thấy liền than trách:

"Chảnh quá rồi, chúng ta mau vào trong khi nào nó đến thì nó vào sau!"

"Phải đó! Để chúng ta chờ lâu như vậy cũng là phúc đức lắm rồi, còn chờ nữa nếu nó không tới thì chẳng lẽ uống công à?" một nam thiếu niên khác lên tiếng, Trần Hải Bàn.

Như Hậu nghe mấy người con trai này nói về em trai của mình như vậy trong lòng bực tức, phản bác

"Em ấy hứa thì sẽ đến, các người không đợi được thì vào trước đi, tôi sẽ đợi!"

Trần Hải Bàn nghe Như Hậu nói vậy thì bĩu môi, dù sao cũng là sinh viên đại học cùng ngành, Như Hậu lại không nể mặt hẳn trước mặt đám đồng môn như vậy, trong lòng có chút khó chịu

Mà Chu Hào thì không biết Như Hậu, chỉ là do cùng trường chứ không cùng ngành, nhưng mà đối với Như Hậu có chút mê mẩn vì độ dễ thương của cô, nhìn thấy Trần Hải Bàn bị con gái chửi khiến cho hẳn buồn cười, Trần Hải Bàn dù sao cũng là bạn của hẳn cho nên đành phải ra tay đỡ một câu

"Thôi thì ráng chờ thêm một chút đi, nếu 3 phút nữa nó không đến thì chúng ta vào"

Mọi người cũng gật đầu đồng ý

Mà một bên khác Anh Kiệt lúc này đang đứng trên xe buýt, gặp chút phiền phức.

"Chỗ này từ lúc đầu là của tôi rồi, mấy người đi kiểm ghế khác đi" một tên mập mạp hai tay ôm toàn là bánh nước ngồi trên ghế

Đây là ghế của Anh Kiệt lúc này đã lên trước nhưng vì muốn nhường cho một bà cụ, đột nhiên thằng mập này ở đâu ra nhảy lên ngồi phịch xuống như đứng rồi

Anh Kiệt đang nói lý với hắn

"Đây chính là ghế của tao vừa định nhường bà cụ đây, mày dám nhảy vào dành?"

Tên mập kia nghe cũng không thèm nghe vừa ăn vừa cầm điện thoại cao giọng nói

"Tao thấy có ghế trống thì tao lên thôi, ai nhanh thì người đó được hưởng, ai bảo bà già này chậm chạp làm gì? Hơn nữa mày hỏi xem có ai thấy mày ngồi trên ghế này không? Há? Há?"

Người ngồi chật xe buýt cũng rõ ràng thấy tên mập này cướp ghế, nhưng mà tại sao không ai lên tiếng giúp Anh Kiệt?

Bà cụ đứng gần Anh Kiệt cũng là dưới quẻ lên tuổi trên 70 đi đứng khó khăn, lúc này nắm lấy tay áo Anh Kiệt nhẹ nhàng nói

"Thôi không sao đâu cháu, chỗ đó cứ để cho cậu ấy ngồi, bà ngồi dưới này cũng được"

Anh Kiệt thấy bà lão không muốn dây dưa nữa, trong lòng nổi cáu, hét lên với tên mập ngồi trên ghế

"Mau cút xuống cho tao!"

Nhưng mà tên mập giả vờ không nghe, cầm tai nghe cắm vào điện thoại như đang nghe nhạc, người trên xe buýt ai thấy cũng lắc đầu, họ sợ đi không giúp bởi vì họ cũng không muốn phiền phức, càng là có ghế làm sao ngu gì nhường người ta?

Anh Kiệt bây giờ mới hít một hơi, lạnh lùng mỉm cười nói:

"Được, thích ngồi phải không? Tao cho mày suốt đời chỉ có thể ngồi"

Anh Kiệt nói xong chỉ nghe tiếng răng rắc giòn tan vang lên

"A! Đau! Đau quá! Chân của tôi, chân của tôi!" tên mập la lên thất thanh, tay cầm điện thoại cũng rơi xuống cùng bánh nước, ôm chân khóc thét làm chấn động mọi người không hiểu chuyện gì ngược lên xem, thậm chí có người đứng dậy luôn

"Chuyện gì thế?"

"Thằng mập kia đột nhiên hét lên làm giật cả mình!"

"Hình như là chân nó bị đau?"

"Mau xem! Làm sao đột nhiên hai chân nó xụi lơ thế kia? còn bị vẹo qua hai bên!"

"Không lẽ bị gãy rồi? Nhưng mà làm sao vừa rồi còn bình thường cơ mà!"

"Gặp ma quỷ?"

Trong lòng mọi người sợ hãi

Chính là ở trong mắt họ vừa rồi không có ai làm gì tên mập kia, mà họ cũng không thấy Anh Kiệt động tác, rất kỳ quái hỏi nhau

Mà chính là Anh Kiệt vừa rồi ra chiều, một chân dậm gãy hai chân của tên mập đó, lực mạnh cỡ nào? Làm sao không gãy? Hắn vốn dĩ muốn cho tên mập này một lựa chọn rồi nhưng mà tên mập không biết giữ thì đành chịu, Anh Kiệt đứng là cho hắn ngồi suốt đời nhưng mà là ngồi trên xe lăn

5 giờ chiều 17 phút, trên xe buýt Anh Kiệt phẩy bỏ một người, không ai hay biết.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Dạy mày một chút phép tắc

Anh Kiệt khi đến nơi thì không còn bóng dáng mấy người Chu Hào, Trần Hải Bân bên ngoài cửa nữa. Mà chỉ có hai cô gái còn đang đứng đó, Anh Kiệt liếc mắt một phát liền nhận ra một trong hai người kia, dĩ nhiên là có Như Hậu

"Xin lỗi em tôi muộn, có một chút rắc rối trên đường đến đây" Anh Kiệt tỏ vẻ bối rối thành thật xin lỗi, nhưng trong lòng hắn chẳng có gì ngại khi xin lỗi người hắn thân thích.

Như Hậu nghe Anh Kiệt nói cũng không có nghi ngờ, gật đầu thân nhiên nói

"Tôi là được rồi, tội mình mau vào trong!"

"Xin chào, chị là Nguyễn Vy" Nguyễn Vy thấy Anh Kiệt cũng không có khinh thường hắn trên thân đồng phục học sinh, mà nở nụ cười thân thiện chào hỏi

Anh Kiệt cũng nhìn thấy cô gái này đối với hắn không có dị nghị, gật đầu chào lại

"Em họ Võ tên Anh Kiệt" ngắn gọn vậy thôi chứ còn muốn gì nữa?

Cứ thể ba người một nam hai nữ tiến vào đi lên lầu 2, phòng hát bọn họ đặc biệt ở tầng 2 này, cửa phòng vừa mở ra thì gây sự chú ý của mấy người bên trong

Chu Hào thấy Như Hậu vào thì lập tức đứng lên cười tươi hỏi

"Thế nào? Bạn của em không đến nên đợi hết nổi rồi sao?" có chút giễu cợt trong lời nói

"Em ấy đến rồi! không cần anh quan tâm nhiều như vậy" Như Hậu một mặt nghiêm túc không vui đối với Chu Hào trả lời, từ lúc này thì Như Hậu cảm nhận được người tên Chu Hào này không tốt tính nên gây cho cô phản cảm

Chu Hào nghe liền lập tức cau mày, hắn nhận thấy Như Hậu đối với mình không có cảm tình, trong lòng nóng rang lên

Bất quá hắn nhìn ra phía sau thấy Anh Kiệt đang đứng, một thân đồng phục học sinh thì ngắn người, sau đó dường như nghĩ tới điều gì thì lập tức lấy lại tinh thần, bỏ qua hai cô gái mà đến bên cạnh Anh Kiệt cười tinh quái

"Không biết nhóc học ở trường nào? Sao tới dự tiệc còn mặc đồng phục học sinh vậy? Nhà không có đồ thay hay sao?" Chu Hào hỏi nhưng mà mang theo giọng điệu trêu chọc Anh Kiệt, hẳn đang giận trong lòng nên tìm Anh Kiệt trút lên

Anh Kiệt một mặt thản nhiên nghe thấy Chu Hào hỏi, cũng không có tức giận mà thành thật trả lời

"Ừm, nhà không có nhiều quần áo"

Anh Kiệt lời vừa ra làm cho trong phòng trợn mắt nhìn, mà nhất là mấy đứa con gái càng là xem Anh Kiệt lắc đầu mấy cái, tỏ ra không có hứng thú

Lúc này có một cô gái đứng lên trong số những người ở đây, tiếp cận Như Hậu than thở nói

"Sao bà hết người rồi à? Mang một đứa nhóc còn học trung học đến đây làm gì?"

"Chẳng phải mấy bà kêu anh em trai đều được sao? Tui chỉ quen có một mình em ấy thôi" Như Hậu có chút uất ức trả lời, không phải mấy người đều nói như thế sao?

Cô gái kia không phản bác, nhưng là lắc đầu nói với Như Hậu rõ từng tiếng một có ý cho Anh Kiệt nghe thấy

"Nhưng mà phải có điều kiện một chút, học sinh làm sao đi làm quen với sinh viên được đây? Với lại bà nhìn xem cậu ta ăn mặc như thế thì không phải tự làm mình mất mặt sao?"

Nhất thời mọi người gật đầu tỏ ra đồng ý, mà Trần Hải Bân cũng đứng lên khoa trương cười haha nói

"Cũng không có vấn đề gì, bất quá anh đây dẫn cậu ấy đi mua một bộ quần áo, xem như cho cậu ấy một cái ân tình"

Anh Kiệt lúc này mới liếc một vòng xung quanh, hiểu ra vấn đề. Ngoại trừ Nguyễn Vy và chị Hậu ra thì mấy người ở đây xem hẳn chỉ là một học sinh nhà không tiền không quyền, nhưng như vậy thì đã sao? Hẳn quyền thế trong tay há có thể những người này hiểu được?

"Không cần, bộ đồ tôi đang mặc nhưng là giá trị trên trăm triệu cũng không mua nổi! Cần gì mấy bộ quần áo rẻ rách kia?"

Anh Kiệt nói xong, mọi người lặng ngắt như tờ, Như Hậu cũng lấy tay che cái miệng nhỏ, từ khi nào mà em trai kết nghĩa của mình lại ăn nói không lịch sự như thế? Phải biết Anh Kiệt ngày xưa có quấy nhưng mà đối với đàn anh đàn chị thì luôn khép nép lễ phép

So sánh với bây giờ sao mà thấy khác quá? Như Hậu trong lòng đầy nghi vấn, nhưng mà để cho cô nhận ra vừa rồi Anh Kiệt nói xong mọi người ở đây sắc mặt trầm xuống, rõ ràng là đang tức giận

Trần Hải Bân đúng là người đầu tiên không nhịn được, vừa rồi hẳn nói như thế là muốn cho Anh Kiệt một chút mặt mũi nhưng mà Anh Kiệt lại xem lời hẳn nói không ra gì, vốn dĩ Trần Hải Bân nói cho Anh Kiệt một bộ quần áo chính là hàng hiệu cao cấp, ai ngờ Anh Kiệt đem ra so sánh với đồng phục học sinh, còn chê là rác rưởi. Ở đây ai nghe mà không hiểu? Thì thôi đừng nhận là sinh viên đại học nữa đi.

"Dám nói chúng ta mặc đồ là rác rưởi? Thằng nhóc này mất lịch sự quá đi thôi!"

"Phải, nó chính là không có giáo dục tiểu tử, ngông cuồng tự đại phách lối!"

"Cái gì chó má đồng phục học sinh giá trị trăm triệu? Thôi thì tôi về nhà lấy đồ học sinh đem bán làm giàu được đi!"

Có người giận hét lên mắng, cũng có người đem ra làm trò vui. Xem Anh Kiệt như một thằng ngu si nói nhảm, trong lòng có gì đem ra nói hết

Mà họ không biết, Anh Kiệt bây giờ đối với bữa tiệc rất không vui, hẳn muốn rời đi ngay lập tức

"Em không thích mấy người này, xin phép đi trước!" Anh Kiệt xoay qua nói với Như Hậu, nếu như hẳn còn ở lại sợ là sẽ đem những người này đánh chết, Anh Kiệt vốn dĩ rất ghét mấy kẻ thích soi mói người khác

Như Hậu không biết nói gì vào lúc này, trong lòng ngũ vị khó tả

Nhưng mà Anh Kiệt định rời đi thì bị Chu Hào ngăn cản lại, Anh Kiệt khó chịu hỏi

"Chuyện gì?"

"Chuyện gì sao? Vừa rồi mày mang bọn anh ra so sánh với rác rưởi, anh chị đây muốn dạy cho mày một chút phép tắc thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 32: Anh Kiệt thất vọng

Trong quán Karaoke bây giờ mấy người sinh viên đều đem Anh Kiệt làm tâm điểm tiêu khiển, vừa rồi cũng chính do Anh Kiệt si nhục bọn họ mặc đồ rác rưởi, đó cũng là lỗi của họ

Vừa lúc Anh Kiệt bước vào thì đã bị coi thường, cho dù hẳn thân mặc đồng phục học sinh thì làm sao? Có cần phải hỏi nhà không có tiền ư? Là chính bọn người này kiêu căng gây sự trước.

Mà bây giờ Anh Kiệt hẳn muốn rời khỏi đây chính là muốn tốt cho bọn chúng, nào ngờ bọn chúng không biết điều ngang nhiên chặn đường không cho Anh Kiệt rời đi

"Muốn dạy tao? Mày đủ tư cách ư?" Anh Kiệt nghe xong cũng bất ngờ, một tên phạm nhân như Chu Hào cũng muốn dạy một vị 800 tuổi phép tắc

Phải biết nếu như Anh Kiệt còn ở Tiên giới thì Chu Hào bây giờ đã là cô thi thê rồi, nhưng mà hiện tại đang ở địa cầu Anh Kiệt cho dù giết được Chu Hào cũng sẽ dính rắc rối với nhà nước, hẳn chỉ là đang muốn xem mấy đứa trẻ con muốn dạy một vị lão tổ như thế nào mà thôi, giết Chu Hào dễ như trở bàn tay, thậm chí hẳn bây giờ có giết chết Chu Hào thì có rất

nhiều cách

Chính là năm xưa hần học qua một vị cao nhân Nguyễn Anh chỉ cho hần vài thuật pháp đồ sát thần không biết quý không hay, bắt quả năm đó vị cao nhân kia đột phá Đế Cảnh thất bại, thân xác bị hủy mà thần hồn thì bị kẻ địch rình rập tranh thủ thời cơ nắm giữ đem đi luyện chế thành quý hồn, Nguyễn Anh cứ thế thành nô bộc

Anh Kiệt nhớ tới đây thì lắc đầu, chuyện này sau này hần sẽ thay đổi. Bây giờ chính là muốn xem mấy tên hề này nhảy nhót

Mà Chu Hào nghe Anh Kiệt nói không đủ tư cách, giật mình xong cười to

"Haha! Tao không đủ tư cách? Một thằng trẻ ranh nói tao không đủ tư cách! Bọn bây có thấy chưa?"

Chu Hào muốn tìm người hòa theo cười Anh Kiệt, nào ngờ lúc này mọi người nhìn hần phũ phàng nói

"Nó nói đúng mà, mày học hành có ra quái gì đâu mà đòi dạy nó phép tắc?" Trần Hải Bán khoái chí cười nói

Làm cho Chu Hào mặt tối sầm lại, trong lòng nghĩ bạn bè cái đêch gì?

Nhưng mà tiếp theo đó Trần Hải Bán ho một cái, nhìn Anh Kiệt nhếch mặt lên nói

"Chu Hào nói không sai, mày quá mất lịch sự cho nên bọn tao cần thay cha mẹ mày dạy dỗ lại, vừa rồi mày vừa sĩ nhục bọn tao thì lập tức quý xuống xin lỗi, nếu không hôm nay mày không ra được khỏi đây!" Trần Hải Bán nói ra khí thái hào hùng, soái ca tuấn kiệt làm cho các nàng ngồi đằng kia mê mẩn

"Trần Hải Bán không hổ danh là con của thầy hiệu phó ở trường THPT Nguyễn Trãi, cho dù là đang học ở Sài Gòn nhưng khi về đây chính là con ông cháu cha, nhà anh ta rất có thế lực trong sở giáo dục. Nếu như đã đắc tội thì rất khó mà thoát được, xem ra thằng nhóc kia khổ thân rồi!" một cô gái cầm đũa gấp thịt nướng vừa ăn vừa lắc đầu bình luận

"Ừm, tui cũng có nghe qua, năm trước ở Sài Gòn có một đàn anh lỡ tay dành bạn gái với Trần Hải Bán thì bị cha của Trần Hải Bán đem phanh phui gia thế của anh ta ra, nói cái gì mà vô giáo dục không có đạo đức, đem luôn cha mẹ đàn anh kia ra mắng như tát nước, ngược lại họ không dám nói lại câu nào, ngày hôm sau thì nghe đồn đàn anh đó bị gia đình chuyển trường!"

"Haha, vậy thì xem thằng nhóc này chính là nạn nhân thứ hai đi" một người khác cười lạnh nhìn Anh Kiệt sắp xảy ra chuyện, rất hưng phấn

Mà Trần Hải Bán nói xong ưỡn ngực thêm một chút, làm ra vẻ cao cao tại thượng không ai dám đụng, cho dù là Chu Hào bối cảnh khá một chút cũng không dám động chạm đến Trần Hải Bán, hai nhà có vẻ tương đương về tiền bạc nhưng mà thế lực thì Trần Hải Bán nhìn hơn

Chu Hào nghe Trần Hải Bán nói cũng lập tức vui mừng, hần cũng muốn Anh Kiệt quý xuống xin lỗi. Nhưng mà nếu như Anh Kiệt càng làm tới không muốn hối lỗi thì hần càng mừng, bởi vì hần biết nếu hần không xử Anh Kiệt thì Trần Hải Bán cũng sẽ xử

"Ha?"

Anh Kiệt lắc đầu thờ dài, hần tưởng mấy tên này muốn trị hần như thế nào, hóa ra là muốn hần quý xin lỗi, Anh Kiệt trong lòng cảm thấy thất vọng, quá nhạt nhẽo

"Mày thờ dài cái gì?" Chu Hào thấy Anh Kiệt thờ dài, không hiểu liền hỏi

"Tao thờ dài chính là bọn mày nào quá bé, chỉ là quý xuống xin lỗi thôi sao? Quá thất vọng, nếu là tao thì tao sẽ đánh cho tất cả bọn mày không đứng lên nổi, tốt nhất là đem hai chân đập gãy đi về sau khỏi ra ngoài sủa bậy bạ!"

Anh Kiệt thần nhiên nói, vẻ mặt lạnh nhạt như đang nói một chuyện quá bình thường, không có gì quá đáng! Nhưng hần lời vừa nói xong, trong phòng một mảnh yên lặng.

Chu Hào nóng cả mặt, hần không ngờ Anh Kiệt lại dã mạn như thế. Mà Trần Hải Bán hết hồn luôn, hần như bị sét đánh đứng đơ người tại chỗ trợn mắt nhìn Anh Kiệt, không chỉ hần. Còn có mấy cô gái cùng Như Hậu và Nguyễn Vy cũng trợn mắt ngóac mồm lấy tay che miệng nhỏ, nhất là cô gái vừa rồi ăn uống ngon lành làm rơi miếng thịt thứ ba lúc nào không hay biết

"Cái này... Cũng quá bạo lực đi!" mấy người nữ than thở, nhìn Anh Kiệt khinh miệt, trong lòng không khỏi nghĩ Anh Kiệt lòng dạ đã thú

Người này còn trẻ mà lòng dạ quá ác! Không thể để tồn tại được

Lập tức bọn họ hướng ánh mắt về phía Trần Hải Bán, mong cho hần đem cái tiểu ác ma này đánh đổ. Đúng như họ nghĩ, Trần Hải Bán khẽ nhích chân một cái hướng đến gần Anh Kiệt, đứng sát bên nhau hiện ra một thanh niên cao ráo soái ca và một thằng nhóc học sinh thấp hơn một chút, Trần Hải Bán ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống Anh Kiệt, còn Anh Kiệt tựa như không thấy Trần Hải Bán đang chắn trước người hần, ngược nhìn cũng không thèm, ánh mắt vô hi vô bi sâu không thấy đáy.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Đe dọa ta cố nhân, chết!

Trần Hải Bán và Anh Kiệt đứng song song với nhau, một bên giận dữ như lòi đình, bên còn lại lạnh lùng như tảng băng. Tạo ra một bầu không khí nặng nề trong phòng

Như Hậu cảm thấy Anh Kiệt hôm nay quá xa lạ, trong lòng có chút hoảng sợ, vội vã đi tới bên cạnh chen vào giữa hai người đang tay ra bảo vệ Anh Kiệt, một mặt khác tức giận mắng Trần Hải Bán

"Tui không cho phép anh làm hại tiểu Kiệt, anh mà dám làm gì nó tui liều mạng với anh, Đồ khốn!"

Anh Kiệt giật mình, hần đâu có ngờ chị của mình lúc này nhảy ra che chắn cho hần? Trong lòng đủ vị khó tả, cảm kích, kính trọng cũng có chút buồn cười. Hần chính là tu vi hiện tại đủ để đánh bại Chu Thái, người ta xưng đại sư địa vị cao thượng người người kính nể. Vậy mà vị đại sư này đang được một nữ nhân yếu đuối thể chất bảo vệ, nếu như có mấy người đại gia từng thấy Anh Kiệt thể hiện ra thấy cảnh này chắc sẽ tức cười đến chết

"Em tránh ra một bên, nếu không đừng trách anh không khách khí. Cho dù em là sinh viên vinh dự của trường thì có sao? Gia đình anh có thể đuổi học em đấy biết không?"

Trần Hải Bản vừa không vui vừa đe dọa, hần vốn dĩ thấy Như Hậu là sinh viên cùng ngành, lại là cô gái dễ thương. Hần vốn dĩ muốn mời đến đây mấy đứa bạn nữa tụ họp thỏa thích đêm nay, nào ngờ Như Hậu lòi ra một thằng nhóc hi mũi chưa sạch, ăn nói hết sức phách lối, bây giờ đối mặt với Như Hậu hần cũng có chút phản cảm

Như Hậu nghe Trần Hải Bản nói thì khẽ run, Anh Kiệt cũng có thể thấy một tit tất đó. Hần liền hiểu Trần Hải Bản đe dọa có tác dụng lên chị mình

"Hừ, dám đe dọa ta cô nhân! Nhất định phải chết! Không chết không thôi!" Anh Kiệt khẽ rên lên nói, giọng nói như từ cõi âm ty vang lên

Mọi người ngo ngác âm thanh vừa rồi phát ra từ đâu không biết, chỉ biết nó vang vọng khắp trong phòng. Nghe cũng đủ lạnh run cả xương sống, nhất là mấy cô gái càng là ngồi xích lại gần nhau hơn tìm chỗ an toàn.

Tất nhiên không ai biết vừa rồi là Anh Kiệt nói, hần dùng chính là U Hồn Đoạt Mạng thay đổi giọng nói giết người giấu tay, đây chính là một chiêu của vị cao nhân Nguyên Anh kia chỉ dạy

U Hồn Đoạt Mạng vừa thi triển ra chỉ có người bị dính thuật này mới thấy được quang cảnh xung quanh thay đổi, mà U Hồn Đoạt Mạng chỉ cần một niệm là có thể đoạt mạng, Anh Kiệt vừa rồi dùng giọng của ma quỷ ở địa ngục kích thích tâm trí của Trần Hải Bản

Đúng là Trần Hải Bản đột nhiên hoảng sợ, hai mắt tròn tròn nhìn trần nhà. Mồ hôi bắt đầu chảy từ trên trán xuống, hai chân cũng lập tức run lẩy bẩy, khiến cho mấy người bạn hần không hiểu chuyện gì mà Trần Hải Bản cứ nhìn trần nhà suốt, bộ trên đó có gì sao?

Họ cũng lập tức ngược nhìn, nhưng đáng tiếc là Anh Kiệt không có thi triển lên bọn họ, bằng vào năng lực của Anh Kiệt bây giờ ít nhất chỉ có thể khuấy động tâm trí hai người, mà Trần Hải Bản chính là kẻ đầu tiên hần muốn diệt.

Tất nhiên người thứ hai Anh Kiệt dự định chính là Chu Hào, lúc này bỗng nhiên Trần Hải Bản hét lớn lên làm cho mọi người giật mình

"A! A! Đừng có đến đây, đừng có đến đây! Cứu với, có quý! Có quý!"

Hả? Mọi người ngây ngốc, tưởng rằng Trần Hải Bản bị chập mạch dây thần kinh nào rồi. Đột nhiên hét lên như thế có khác nào tên khùng không?

"Mày làm sao thế? Có chuyện gì? Quý ở đâu ra?" Chu Hào cũng giật mình lo lắng, hần ngó đảo dác xung quanh nhưng mà không có thấy gì. Trần Hải Bản đột nhiên loạn lên như tên điên làm cho hần hoảng sợ tưởng rằng có quý thật

"Làm gì có quý nào? Trần Hải Bản mày đừng hù dọa bạn bè!" hần hét lên trong sự bức tức, vừa rồi tâm trạng nặng nề cùng tức giận vì bị Anh Kiệt làm loạn, bây giờ tới tên bạn của mình loạn làm cho hần thay đổi tâm trạng 360 độ, trong lòng hết sức bức bối

"Quý! A...! Cứu...!" Trần Hải Bản hét lên trong vô vọng, không ai biết hần đang làm cái gì

Chỉ có Anh Kiệt biết, vừa rồi thi triển ra U Hồn Đoạt Mạng hần dùng thần niệm kích thích tâm trí của Trần Hải Bản, để cho hần thấy cảnh tượng của cõi u minh địa ngục, mà Trần Hải Bản vừa bị kích thích tâm trí xong đột nhiên giật mình thấy bản thân ở một nơi toàn là màu đỏ, có nhám thạch chảy hai bên dòng sông. Mà trong dòng sông đó có vô số đầu lâu trôi dạt đến tận nơi nào không biết, thậm chí mấy cái đầu lâu phát ra âm thanh đòi mạng.

Trần Hải Bản đứng ngây ngốc hoang mang thì đột nhiên có một ma nữ xuất hiện trước mặt hần, tóc rối xù che gần hết cái mặt trắng bệch, máu chảy dọc từ trên trán xuống mũi, há ra một cái miệng đen ồm như hổ đen muốn hút lấy Trần Hải Bản

Ma nữ kia chính là U Hồn Đoạt Mạng, người bình thường không thấy được. Anh Kiệt muốn nó giết chết Trần Hải Bản từ bên trong, làm cho hần điên loạn sống không được, chỉ có chết.

Đúng như dự đoán, Trần Hải Bản dường như quá sợ hãi mà quên mất phương hướng, vừa chạy vừa la hét kêu cứu. Nhưng mà hướng hần chạy chính là ban công tầng hai của quán Karaoke, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Trần Hải Bản chạy đến lang thang thì nhảy lên như thật, lập tức biến mất.

Mọi người ngây ngốc, lập tức hoảng hốt kéo nhau ra xem. Vừa rồi Trần Hải Bản nhảy lên lang thang chính là bị rơi xuống bên dưới, đợi mấy người Chu Hào chạy ra ban công nhìn xuống xem thì có người chịu không được mà nôn ngay tại chỗ

Như Hậu không biết, vì cô đứng sát bên bảo vệ Anh Kiệt, vừa rồi xảy ra chuyện gì cũng khiến cô ngo ngác không hiểu. Ngược lại là Anh Kiệt thân nhiên như không có chuyện gì, như vừa rồi không phải hần ra tay

Nguyễn Vy cũng len lên ra xem, nhưng khi nhìn xuống cô chỉ thấy kính hãi. Trần Hải Bản nằm dưới đường máu chảy bê bết, đầu bị dính sát trên đường dường như bị nát hết, đây chắc chắn là lúc rơi đầu hần bị hướng xuống, làm cho cô cũng lạnh run

Lúc này phía dưới có người nghe thấy động tĩnh chạy ra xem, cũng hoảng hốt kèm theo âm thanh mà người mỗi lúc càng đông

Ai cũng hoang mang hoảng loạn, chỉ có một thiếu niên trong phòng đứng chấp tay sau lưng bề ngẽ, tựa như thiên thần.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Bị cảnh sát bao vây

Trần Hải Bản chết rồi!

Mọi người trong phòng ngo ngác chẳng hiểu gì, Trần Hải Bản tự nhiên nhảy lầu tự tử? Thần kinh hần có vấn đề sao? Vô số người trong lòng nghĩ

Cứ nghĩ Trần Hải Bản sắp sửa dạy cho Anh Kiệt một bài học làm cho bọn họ vui mừng như đám cưới, bây giờ đột nhiên thành đám tang!

"Cái này... Tại sao?" Chu Hào môi run run rặng cá lên từ chữ muốn hỏi, nhưng mà quá yếu ớt chẳng ai nghe thấy

Vừa rồi chứng kiến cảnh có người tự tử ai mà chẳng sợ, người đang sống sờ sờ mới 1 phút trước bây giờ đã là cái xác, nhưng mà cái họ đang lo chuyện khác

"Làm sao bây giờ? Trần... Trần Hải Bản chết rồi! Chúng ta chắc chắn sẽ bị thành tình nghi!" một cô gái sợ hãi run rẩy nói

"Tui chưa muốn đi tù, tui đâu phải thủ phạm!"

"Tui cũng thế!"

"Mọi người bình tĩnh, chúng ta chờ công an đến điều tra sẽ rõ!" Chu Hào cố gắng trấn áp lòng người

Nhưng mà ở đây ai cũng hoang mang sợ hãi, họ chỉ mới là sinh viên làm sao không sợ? Bất quá chỗ này vẫn còn có một người bình tĩnh đến lạ thường, cũng chính là Anh Kiệt

Bởi vì này giờ hần im hơi lặng tiếng không có ai chú ý, nhưng mà lúc này bị Chu Hào nhìn thấy. Lập tức biến thành đối tượng tình nghi trong mắt hần

"Mày! Thằng nhóc mày đã làm gì bạn của tao? Mày có biết nó là ai không?"

Chu Hào lấy lại tinh thần nhanh chóng dùng tất cả khí thế gào hét hỏi Anh Kiệt, làm cho mọi người cũng bình tĩnh trở lại

"A đúng rồi! Vừa này Trần Hải Bản đứng gần nó nhất, chắc chắn là nó đã làm gì đó!"

"Không phải! Vừa rồi người đứng gần Trần Hải Bản nhất chính là cô ấy!"

"Có khi nào là cả hai cùng làm không? Nhưng mà bằng cách nào có thể làm cho Trần Hải Bản tự tử chứ?"

Mấy người bắt đầu đem Anh Kiệt và Như Hậu ra làm kẻ chủ mưu, Nguyễn Vy cũng ở một bên hết sức giải thích nhưng chẳng ai muốn nghe

Mà Chu Hào nghe mọi người nói cũng cảm thấy có lý, mặt bắt đầu căng lên muốn đem Anh Kiệt bắt giữ

"Gọi bảo vệ, nhất định phải bắt hai người này lại! Họ chính là thủ phạm!" hần vội vàng kết luận

"Vu khống! Hai người họ chưa có làm gì tôi có thể tận mắt nhìn thấy, anh đừng có ngấm máu phun người!" Nguyễn Vy dùng hết sức hét lên phản đối

Vừa rồi cô cũng quan sát ba người họ đứng nhìn nhau đối thoại, nhưng mà cô không có thấy ba người chạm vào nhau chút nào, bây giờ bị người ta đem ra làm hung thủ, Như Hậu là bạn thân nhất của cô nên cô không thể bỏ mặc, mà Anh Kiệt là em của Như Hậu thì cũng là em của cô, cô không thể khoanh tay đứng nhìn bạn mình bị oan được.

"Hừ, cô cũng là đồng bọn của họ, ba người chính là cùng một giuộc! Tốt nhất đem cả ba bắt lại!" một cô gái khác lên tiếng nói, chính là cô nàng vừa ăn vừa xem chuyện vui vừa rồi, tên là Lê Mị.

Lê Mị tuy rằng không biết quan hệ của ba người nhưng mà vừa rồi cô thấy Nguyễn Vy cứ ra sức bao che cho hai người kia nên mới chú ý chi tiết này, lập tức phán luôn như đúng rồi

"Phải! Mau bắt lại kéo tội nó hại tội mình!"

Tranh cãi không ngớt, nhưng mà phe của đối phương đông hơn Anh Kiệt. Nhất thời hai cô chị bảo vệ hần không đủ sức mà một thờ hỗn hển

Anh Kiệt nhìn hai người cười khò, chuyện hần làm chính hần nên đứng ra. Chi là giết một người mà bây giờ lại có rắc rối lên đầu, hần thờ dài một hơi

Anh Kiệt ngầm quyết định tiến lên một bước đem hết mấy người này giết sạch, nào ngờ lúc này bên ngoài hành lang có tiếng chân dồn dập xông vào

"Rầm!"

"Tất cả giờ tay lên! Không được chống cự! Nếu không chúng tôi sẽ nổ súng!"

Cảnh sát cơ động! Cảnh sát đã bắt đầu vào việc, tất nhiên đã có người gọi điện thoại. Nhưng mà do cảnh sát đột kích nên không có hú còi, làm cho mấy người trong phòng hết hồn sợ hãi, ai nấy đều giờ tay lên ôm đầu ngồi thấp xuống

Bất quá Anh Kiệt hần từ lúc này thần thức đã phát hiện mấy người cảnh sát bao vây rồi, nhưng mà không có trốn đi. Hần muốn đường đường chính chính giải quyết vụ này

Có một binh sĩ trẻ nhìn thấy Anh Kiệt còn chưa giờ tay đầu hàng, hần quát lớn:

"Còn không mau giờ tay đầu hàng?"

Nhưng mà Anh Kiệt giống như không nghe, vẫn đứng đó liếc một cái nhìn cậu binh sĩ trẻ tuổi kia, làm cho cậu ta có cảm giác lạnh hết cả da thịt

"Nhìn... Nhìn cái gì? Mau... Mau giờ tay chịu trời nếu không sẽ bị trừng phạt!" hần muốn đe dọa Anh Kiệt

Anh Kiệt lúc này mới mỉm cười lắc đầu, nhìn hai chị em mình một cái rồi xoay người lại, phía sau lưng có năm sáu tên cảnh sát đang chia súng vào hần, Anh Kiệt lúc này đột nhiên giờ tay lên nhắm mắt cười nói

"Tôi chính là hung thủ! Mấy người này không có liên quan, cứ việc bắt tôi!"

Anh Kiệt vừa thốt lời, Như Hậu cùng Nguyễn Vy xanh mặt hoảng sợ, mà mấy người Chu Hào cũng hết sức kinh ngạc nhìn Anh Kiệt, vừa rồi họ kết án lên ba người tuy không biết đúng hay sai, cãi nhau chỉ chốc suốt nửa buổi không có kết cục, nhưng mà bây giờ Anh Kiệt đột ngột tự thú làm cho bọn họ bị sốc.

"Thế mà... Là nó làm thật?" trong lòng mấy người Chu Hào nhất thời có cùng dấu chấm hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Đem bắt giữ lại

Anh Kiệt tuy rằng nói nhận hết trách nhiệm và giờ tay đầu hàng, nhưng mà trong lòng hắn thầm khinh mấy tên cảnh sát này. Hắn muốn xem họ có thể đối với mình làm ra được chuyện gì.

Bây giờ bên ngoài lẫn bên trong đều có cảnh sát bao vây, mà bạn bè của Chu Hào một mặt hoảng sợ ôm đầu ngồi bên dưới sàn nhà, có người thậm chí sợ quá nằm sát xuống mà khóc lóc

Lúc này có một vị sĩ quan bước vào, thân mặc quân phục đeo quân hàm thiếu úy, dung mạo vẫn còn rất trẻ có thể 25 đến 30 tuổi, nghiêm trang và đầy uy phong tiến vào gian phòng, binh sĩ bình thường cũng kính trọng tách ra thành hai phía nhường đường, bên trong hàng ngũ đột nhiên bước ra một binh sĩ đứng nghiêm chỉnh báo cáo

"Báo cáo sếp! Đã bắt được hung thủ giết chết Trần Hải Bán!"

"Ừm?"

Vị cảnh sát có quân hàm thiếu úy này chính là Hồ Phong Kiến, con trai thứ tư của Hồ Hoàng Phúc, chính là cậu của Anh Kiệt. Bất quá lúc này họ chưa nhận biết nhau, mà Hồ Phong Kiến bây giờ nhìn thiếu niên đứng ở giữa bị còng tay, hơi giật mình một cái kinh ngạc hỏi

"Còn trẻ như vậy?"

"Vâng, qua điều tra sơ yếu lý lịch thì nghi phạm còn là học sinh trung học, nhà không có điều kiện gì. Chiều theo lời khai của mấy người ở đây thì cậu ta có cùng Trần Hải Bán xảy ra xung đột!"

"Vậy nên cậu mới giết người?" đứng một bên nghe cấp dưới mình kể, thì Hồ Phong Kiến cũng hỏi Anh Kiệt giống như không tin

Anh Kiệt thần nhiên mỉm cười rất thân thiện trả lời:

"Hắn dám đe dọa người thân của ta, tất nhiên phải chết!"

Hồ Phong Kiến nghe Anh Kiệt nói đầu tiên là giật mình, thiếu niên này mới có bao nhiêu tuổi mà ác độc như thế? Tiếp sau đó thì hắn chau mày tức giận

"Nói như vậy bất cứ ai đe dọa người thân của cậu thì cậu sẽ giết sao?"

"Phải!" Anh Kiệt vẫn ung dung trả lời

"Được, mới có bao lớn đã độc ác như vậy thì đừng trách luật pháp tàn nhẫn! Mang cậu ta đến phòng giam tạm thời chờ cấp trên xử lý!" Hồ Phong Kiến hạ lệnh cho cấp dưới mang Anh Kiệt rời đi

Anh Kiệt vừa đi thì trong phòng còn lại mấy người Như Hậu, Nguyễn Vy cùng Chu Hào. Những người khác không liên quan đều được đưa đi làm nhân chứng, Hồ Phong Kiến cố ý giữ lại ba người chính là muốn hỏi rõ về chuyện đã xảy ra

Như Hậu thấy em trai mình bị bắt đi trước mắt, trong lòng mủi phần đau xót, dù sao cũng là chị em kết nghĩa, có duyên gặp nhau. Bây giờ em trai vì sợ mình liên lụy mà nhận hết trách nhiệm lên người, làm sao cô không thương cảm? Nhất thời ánh mắt căm hận của cô dán lên người Chu Hào, Nguyễn Vy cũng nhìn Chu Hào với ánh mắt căm ghét

Chu Hào nhận thấy hai người phụ nữ nhìn mình với vẻ mặt căm thù thì trong lòng khẽ khinh thường, hắn đâu có thêm quan tâm Anh Kiệt có ra làm sao. Bây giờ hai nữ nhân này vì Anh Kiệt mà xem mình là kẻ địch, hắn cũng có nhiều phần căm ghét họ có khác gì

Hồ Phong Kiến quan sát ba người liên thờ dài, đi đến một băng ghế ngồi xuống bắt chéo chân, hai tay chấp lại để trên gối nói

"Kể rõ đầu đuôi sự việc đã xảy ra ở đây, các cô cậu liền có thể đi!"

Như Hậu cùng Nguyễn Vy nghe xong chưa hiểu, mà Chu Hào thì trong lòng mừng rỡ, lập tức đứng dậy vội vàng kể lại tất cả, hắn muốn rời khỏi đây càng sớm càng tốt, dính dáng tới luật pháp làm cho hắn thật sự rất áp lực, nhưng mà trong lời nói của hắn còn có thêm mắm dặm muối, chuyện ít kể nhiều, làm cho Như Hậu không nhìn được đứng lên mắng

"Nói láo, tiểu Kiệt không có làm gì hết, mày đừng có vu khống!" bây giờ cô không cần lịch sự với loại người này nữa

Vừa rồi Chu Hào kể Anh Kiệt ra tay sát hại Trần Hải Bán, hai người xảy ra xung đột thì đánh nhau tới lang cang, Trần Hải Bán bị Anh Kiệt thuận tay xô rớt xuống mà chết. Hắn kể ra chính xác là Anh Kiệt đã giết Trần Hải Bán, nhưng mà cách thực hiện lại khác một đẳng. Như Hậu và Nguyễn Vy không khỏi trong lòng mắng Chu Hào là đồ đầu cang, thậm chí là khôn nạn

Hồ Phong Kiến một bên ngồi nghe, cũng quan sát cử chỉ của mấy người, trong lòng đã hiểu được phần nào, lúc này hắn đứng lên chấp tay sau lưng nhàn nhạt nói

"Đem người này bắt giữ lại"

Chu Hào lẫn Như Hậu vừa nghe liền hoảng, không biết vừa rồi Hồ Phong Kiến nói muốn bắt ai, thì lúc này hai vị binh sĩ đi tới nắm lấy tay giữ chặt

Trong ánh mắt kinh ngạc của Chu Hào lẫn Như Hậu, người bị còng tay đột nhiên lại là Chu Hào? Tại sao? Họ không hiểu!

Hồ Phong Kiến mới lạnh lùng nói

"Trong những chuyện vừa rồi mấy cô cậu thuật lại thì cậu cũng có liên quan, mà theo lời của cô gái này nói thì cậu cố ý xúc phạm người ta, cho nên mới xảy xung đột! Cậu chính là nguyên nhân gián tiếp gây ra án mạng này, tôi không quan tâm cậu có tội hay vô tội, đem về điều tra sẽ rõ!"

Hồ Phong Kiến uy nghiêm nói ra từ chữ, hắn một đời làm cảnh sát rất minh bạch, chuyện nhỏ nhất cũng sẽ cho người điều tra, tuyệt đối không để cho có người bị oan, trong giới cảnh sát cũng nổi tiếng là anh minh.

Chu Hào một mặt trắng bệch, hắn không hiểu tại sao mình bị bắt, trong lòng vô cùng hoảng sợ, nhưng mà không dám nói câu nào. Đối mặt với cảnh sát hắn rất nhút nhát, mà Như Hậu đứng một bên cũng thể hiện ra bộ mặt ngây ngốc, Nguyễn Vy càng là trợn mắt to

Nhưng Hồ Phong Kiến thăm than, nếu chuyện này rơi vào mấy gia thế có bối cảnh thì hẳn cũng phải bó tay, người ta có tiền đến chính phủ cũng phải bỏ mặt ra!

Trong lòng không khỏi thờ dài, Hồ Phong Kiến lúc này đột nhiên nghĩ

"Phải chi ta có thực lực của tông sư thì mấy cái gia thế kia thì có là gì?"

Người nhìn không biết, nhưng thực ra Hồ Phong Kiến chính là võ giả, còn là nội kinh hậu kỳ đỉnh phong, bất quá hắn tu luyện là bí mật, cho dù trong ngành cũng chưa có ai biết, cho dù là gia đình người thân nhất như vợ hắn cũng không. Có ai mà ngờ rằng một vị võ giả mới 30 đã là nội kinh hậu kỳ đỉnh phong? Nếu như được truyền ra sợ sẽ chấn động cả ngành cảnh sát ở đây mất.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Nội kinh ngoại phóng, võ đạo tông sư?

Trụ sở huyện Trảng Bàng

Anh Kiệt đang bị giam trong phòng tạm thời, hai tay tuy bị còng nhưng hắn đang ngồi nhắm mắt quét thần thức xung quanh, thoát ra chỗ này đối với hắn là chuyện dễ dàng, thật ra nếu như lúc ở hiện trường Anh Kiệt thể hiện ra năng lực đại sư thì có lẽ Hồ Phong Kiến không dám bắt hắn đi rồi

Một vị đại sư, quốc gia cũng không dám tùy ý trêu chọc, huống hồ một cái huyện nhỏ nhoi, làm sao dám?

Chẳng qua trong lòng Anh Kiệt có tính toán, hắn muốn dùng cơ hội này xem bên trong cơ quan công an có bao nhiêu vị võ giả, vừa rồi hắn cũng nhận thấy Hồ Phong Kiến có thực lực không thua kém Hồ Bắc, cho nên có hơi giật mình trong lòng.

Để cho Anh Kiệt có hứng thú, hắn chủ động đầu thú để tiến vào cơ quan nhà nước dễ dàng, nếu như bình thường hắn đi vào chỉ sợ rắc rối, phải đánh vài hiệp thể hiện ra uy năng họ mới đồng ý cho vào, hắn hơi bị lười.

Về phần người dân có thể vào là chuyện khác, họ có lí do. Anh Kiệt lí do lại khác, hắn muốn hỏi nhà nước có bao nhiêu võ giả, thế nào cũng bị nghi ngờ là gián điệp nước ngoài. Cho nên mới âm thầm lặng lẽ dùng thần thức dò xét, với tu vi luyện khí trung kỳ thì khoảng cách quan sát của Anh Kiệt đã tăng lên 3km, bao quát xung quanh cơ quan huyện này.

"Thế mà chỉ toàn là võ giả ngoại kinh? Chẳng lẽ tên kia là ngoại lệ?" Anh Kiệt đang nhắc tới Hồ Phong Kiến, ý hắn là chỉ có Hồ Phong Kiến là võ giả nội kinh

"Xem ra ta đi chuyến này thật thất vọng, có lẽ nên rời khỏi đây thôi"

Anh Kiệt đứng lên, tay dùng một chút sức làm vỡ còng tay, hắn vốn dĩ không tỏa ra một chút nội khí nào, đơn giản là sức người bình thường

Cửa bên ngoài bị khóa, Anh Kiệt biết cho nên khẽ mỉm cười, lúc này chân trái đưa lên đá nhẹ một phát

"Rầm!"

Theo âm thanh lớn vang lên cánh cửa lập tức văng ra ngoài hành lang, sứt cả đỉnh óc có lẽ hông luôn rồi, mà cánh cửa cũng bị móp méo cong lại hiện lên một dấu chân không to không nhỏ

Công an canh phòng gần đó đột nhiên giật mình, nghe thấy âm thanh xuất phát từ phòng giam kế bên thì lật đật chạy ra xem, trong ánh mắt kinh ngạc của hắn chỉ thấy phòng giam trống rỗng, cửa phòng bị giẫm nát. Làm sao không sợ? Hắn được giao nhiệm vụ canh giữ nghi phạm không cho trốn thoát, mặc dù hắn biết cũng không có ai có thể thoát được nhưng là lệnh thì phải nghe

Nhưng mà bây giờ người ta thoát rồi, hắn có rất nhiều trách nhiệm, lúc này hoảng hốt báo động lấy bộ đàm kêu lên

"Báo động cấp 1, Có nghi phạm vượt nhà giam! Yêu cầu chặn lại tất cả cửa ra vào"

Mấy người bảo vệ gác cổng cũng đồng dạng hết hồn, nghe có người vượt ngục lần đầu tiên trong đời, không khỏi kinh ngạc

"Vậy mà có người dám trốn khỏi đây?"

"Thế thì thế nào? Cũng sẽ bị chúng ta bắt nhốt lại!"

Hai tên bảo vệ ở cổng chính đóng cửa lại, đứng ngó xem là kẻ nào to gan như thế

Lúc này xung quanh trong cơ quan người dân đã được sơ tán đến phòng an toàn, có công an bảo vệ bên ngoài

"Vừa rồi là có người vượt ngục, không ngờ hôm nay tôi có thể chứng kiến tận mắt" có một ông cụ cười sáng khoái chờ mong

"Trời ạ, lỡ là kẻ giết người thì hẳn bắt chúng ta làm con tin thì sao?"

"Có công an bảo vệ bên ngoài, hẳn chạy còn không kịp làm gì còn thời gian bắt con tin!"

Người dân không lo, nhưng cơ quan cấp cao lo, họ dễ xổng nghi phạm giết người chính là nỗi nhục, trong 40 năm trở lại đây chưa từng có tình trạng này

Công an được điều động mang gậy côn, táp nập lưng xục khắp nơi trong cơ quan, mà lúc này ở giữa sân chỉ thấy toàn là công an cảnh sát

Đột nhiên từ bên trong đi ra một thiếu niên, tuổi nhìn qua thoát 18. Hắn bình tĩnh đi từ từ tới phía cổng chính, hai tay bỏ túi như đang đi tham quan

Một binh sĩ nhận ra dung mạo Anh Kiệt, quát lên:

"Hắn chính là nghi phạm vượt ngục!"

Những người khác nghe vậy cũng lập tức bao vây nhào lên muốn tóm lấy Anh Kiệt

"Mau bắt lại! Mau bắt lại!"

Theo tiếng hô náo nhiệt thì có khoảng 5,6 tên binh sĩ nhào lên tranh giành lập công, mà lúc này bên ngoài cổng có một chiếc xe của trụ sở, trên xe bước xuống một người trung niên mặc quân phục, Hồ Phong Kiến trở về.

"Dừng! Rầm! Bang!"

Hắn vừa xuống xe liền nghe thấy âm thanh chấn động phát ra từ bên trong, quay ngoắt nhìn vào, lập tức kinh ngạc đến trợn mắt

Bên trong 5,6 tên binh sĩ đồng loại bao vây Anh Kiệt bị bắn bay ra ngoài 6 7m và đập đủ thứ trên đường bay tạo ra âm thanh khủng khiếp, những người khác còn lại đứng nhìn mà hoảng hốt, họ chỉ thấy đồng nghiệp của mình lao tới bắt lấy Anh Kiệt, nhưng khoảng cách còn khá xa lại đột nhiên bay ngược về. Đây là chuyện quái quỷ gì? Trong lòng họ nghi ngờ

"Vừa rồi là sao? Đột nhiên té lăn ra hết thế?" có người thắc mắc hỏi

"Dám động thủ với cảnh sát, tội càng thêm nặng!"

"Hừ, ta mặt kệ là chuyện gì, mau bắt nó lại!"

Mấy binh sĩ vẫn rất nhiều dừng khi khi chứng kiến cảnh tượng vừa rồi, mà Hồ Phong Kiến bây giờ im lặng đứng bên ngoài quan sát, trong mắt hắn hiện tại các binh sĩ mười mấy tên lao lên vây lấy Anh Kiệt

Anh Kiệt nhìn thấy thì nhếch mép khẽ cười, một lần nữa hắn vận động chân nguyên xuất ra nội kinh ngoại phóng, lần này Hồ Phong Kiến hoàn toàn giật mình hoảng sợ, trước mặt hắn mười mấy người binh sĩ đều bị bay ngược ra ngoài, đủ mọi phương hướng và đập liên tục, người sau đè người trước, cũng có người va đập mạnh vào tường, cây hay cột nhà. Tất cả đồng loạt tê dại, gần như bất tỉnh không rên nổi câu nào

Hồ Phong Kiến kinh hãi, khẽ run môi lắp bắp nói

"Đây là... Nội kinh ngoại phóng! Võ... Võ đạo tông sư?"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Ta muốn về với mẹ

Hồ Phong Kiến tận mắt chứng kiến không thể nào làm được, nhưng mà trong lòng hắn hiện giờ mười phần rối tung. Một thiếu niên 17 đã là tông sư? Đây là khái niệm gì? Phải biết bản thân hắn 30 tuổi đã là nội kinh hậu kỳ đỉnh phong, chỉ cách tông sư một bước, đủ để đem ra nói là thiên tài

Nhưng mà bây giờ trước mặt hắn xuất hiện một người trẻ tuổi, tu vi lại cao thâm, nếu hắn là thiên tài, vậy chàng trai trẻ kia chính là thiên tài yêu nghiệt

"Quá khó tin! Không có khả năng!" Hồ Phong Kiến muốn trấn áp bản thân, nhắc nhở chính mình vừa rồi chỉ là ảo giác

"Có lẽ mình làm nhiều việc quá rồi, cho dù là võ giả cũng không thể chịu nổi áp lực, ngày mai mình nên xin phép nghỉ ngơi vài hôm" Hồ Phong Kiến tự than thở

Sau đó trước mặt cấp dưới đang ngồi làm tài xế trong xe riêng cho hắn, trong ánh mắt kinh ngạc của chàng binh sĩ trẻ, Hồ Phong Kiến phi thẳng nhảy lên cổng lớn, phiêu dật như cao thủ trong phim kiếm hiệp, rồi lại đáp đất rất nhẹ nhàng tựa như vừa rồi chỉ nhún nhẹ chân một cái

Có điều ở phía sau hắn chàng binh sĩ không khỏi kinh hãi, chỗ Hồ Phong Kiến vừa đứng rồi nhảy lên đã xuất hiện một vết lõm to như cái chậu, rõ ràng đã bị sụp xuống mười mấy xăng ti

Hồ Phong Kiến cũng chỉ là dùng một chút nội lực trong cơ thể mà thôi, không mất quá nhiều sức. Lúc này hắn mặt đầy nghiêm nghị bước từng bước đến trước mặt Anh Kiệt, khi thể hiện ngang để cho người ngoài xem cũng thấy được áp lực

Mà Anh Kiệt cũng một mặt quan sát Hồ Phong Kiến không khỏi cười cười, làm cho Hồ Phong Kiến hoài nghi hỏi

"Cậu là võ giả?"

Anh Kiệt ung dung thản nhiên gật đầu nhẹ

Hồ Phong Kiến cũng đã rõ, liền nói tiếp

"Nếu đã cùng là bạn luyện võ vậy thì cậu nên biết luật của giới võ đạo, võ đạo ở Việt Nam chúng ta chính là dân chủ cộng hòa, không gây chiến tranh, nếu không phải tông sư thì không cho giết người vô pháp vô thiên, càng không được phép xung đột với nhà nước, cậu không biết?"

Hồ Phong Kiến hỏi chính là đang chán vấn Anh Kiệt, hắn vẫn không tin vừa rồi là thật, có lẽ Anh Kiệt dùng kỹ năng võ học nào đó giống như nội kinh ngoại phóng làm cho hắn nhìn lầm mà thôi.

Hồ Phong Kiến trong lòng đồng ý với suy nghĩ đó, cho nên muốn cùng Anh Kiệt thăm dò, không thấy Anh Kiệt trả lời thì hắn cho là Anh Kiệt không biết thật, liền nói tiếp:

"Chỉ cần cậu bỏ ra 500 triệu bồi thường cho gia đình của Trần Hải Bân, và chịu ngồi tù 10 năm thì đủ rồi, bởi vì cậu là võ giả cho nên đây chính là ưu đãi đặc biệt trong nhà giam, hơn nữa nếu cậu có sự phụ thì nên khai ra, để tránh hậu quả đáng tiếc!"

Hồ Phong Kiến cũng thật tốt bụng, hắn đang muốn chỉ cách cho Anh Kiệt có thể giảm án phạt

"Humm? Nhưng ta không có sự phụ!"

Anh Kiệt có chút bất đắc dĩ thờ dài lắc đầu nói

Hồ Phong Kiến cũng giống vậy lắc đầu thờ dài, xem ra hắn cũng chỉ có thể giúp Anh Kiệt cách thứ nhất mà thôi. Dù sao người này tuổi cũng còn quá trẻ đã là thiên tài, nên để cho quốc gia bồi dưỡng

Trong lòng hiểu rõ điều này, Hồ Phong Kiến muốn xác nhận năng lực của Anh Kiệt

"Hiện tại cậu có lẽ là nội kinh hậu kỳ đi, nhưng mà vừa rồi cậu ra chiêu rất giống nội kinh ngoại phóng? Đây là võ học của cậu sao?"

Anh Kiệt ngạc nhiên, hắn vừa vượt ngục bị người bao vây, đều là những kẻ cấp dưới của Hồ Phong Kiến, vậy mà bị Anh Kiệt đánh cho toi bời, Hồ Phong Kiến vẫn ung dung tự tại nói chuyện với Anh Kiệt rất điềm tĩnh

"Người không muốn bắt ta sao? Hỏi nhiều thế làm gì?"

Hồ Phong Kiến lúc này mới ngậy người, hắn tại sao lại muốn biết thực lực của Anh Kiệt? Chính hắn bây giờ cũng không biết, vừa rồi nhìn Anh Kiệt ra tay trong lòng hắn đã thật sự chấn động, đang nghĩ ngờ Anh Kiệt có thể là nội kinh hậu kỳ đỉnh phong, nên muốn xem tuyệt chiêu kia gọi là gì mà quá giống nội kinh ngoại phóng của tông sư

Nếu có thể trao đổi võ học hắn sẽ sẵn sàng chấp nhận, dù sao hai vẫn hơn một mà!

"Hãy, ta vốn có một bộ võ học tên là Nhất Dương Chưởng, ta được một cao nhân tông sư sống ẩn truyền lại. Ta từng nghĩ nó ảo diệu và rất tinh tế, nhưng vừa rồi chứng kiến cậu xuất thủ, nói thật rất giống tông sư, cách không đánh người võ cùng ảo diệu"

"Vậy nên người muốn hỏi ta có phải tông sư hay không?"

"Phải!"

Hai người đối thoại, binh sĩ xung quanh cũng dần tĩnh lại trong hôn mê, vừa rồi bị Anh Kiệt dùng nội kinh hất văng vẫn còn choáng váng, bây giờ tĩnh lại nhìn thấy sắp giống như thấy cứu tinh, hốt hải đứng lên chạy tới chỗ Hồ Phong Kiến

"Sếp!"

"Chào sếp!"

"Chào chỉ huy!"

Mấy tên binh sĩ mặc kệ Anh Kiệt đứng đó, lập tức đứng thành hàng trước mặt Hồ Phong Kiến nghiêm chỉnh chào, thế này càng làm cho Hồ Phong Kiến càng thêm uy nghiêm, danh chấn trụ sở được lòng binh sĩ.

Nhưng để cho họ bất ngờ là Hồ Phong Kiến nghe xong phát tay, ý kêu họ tránh ra một bên, làm cho mấy tên binh sĩ trẻ ừ ừ tránh sang trái phải, tách ra hai hàng để lộ ra Anh Kiệt đối diện Hồ Phong Kiến

Anh Kiệt lúc này buồn chán, hắn mệt rồi hắn muốn đi về, giờ đã khuya hắn hiện tại là con người chứ không phải thần tiên, thật sự buồn ngủ ngập dài nói ra

"Người đánh với ta một chiêu liền hiểu có phải tông sư hay là do võ học, nhanh lên để ta đi về, ta muốn về với mẹ!"

Anh Kiệt nói ra, Hồ Phong Kiến, toàn bộ binh sĩ đơ người, toàn trường đêm tối trở nên thật yên lặng, chỉ còn nghe tiếng còi xe bên ngoài, nhất thời không ai biết nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Một chiêu bại!

Trong đêm tối tại trụ sở Tráng Bàng, hai người đối mặt với nhau, Anh Kiệt dám thách thức Hồ Phong Kiến tỷ thí, trừ Hồ Phong Kiến ra thì còn lại binh sĩ ngây dại, cảm giác nóng ran hết cả da đầu, tức giận mắng

"Thằng này không biết xấu hổ, vượt ngục còn dám thách đấu với sếp? Thật sự quá ngu ngốc!"

"Ý vào bản thân có chút bản lĩnh thì nghĩ có thể đánh thắng sếp sao? Hoang đường!"

"Haha, tao thật sự muốn xem nó bị sếp đánh cho sấp mặt, đến lúc đó chúng ta sẽ có cơ hội sỉ nhục nó"

Người giận mắng cùng người giễu cợt, vừa rồi rõ ràng bọn họ bị Anh Kiệt hành cho toi bời vậy mà chưa biết sợ, ngu muội khinh địch. Chỉ có Hồ Phong Kiến là vẻ mặt nghiêm nghị, dường như đang suy nghĩ tính toán năng lực của Anh Kiệt, tỉ lệ thắng thua. Nếu biết đánh không lại mà vẫn muốn, đây không phải kiêu hùng mà là thắng ngốc, quân tử biết thời cơ rút lui sợ gì núi xanh không có củi đốt?

Nhưng mà, hắn tính toán có lẽ hai người chênh lệch một xú, đó là do trong lòng không tin tưởng Anh Kiệt có thể là tông sư, cho nên gạt đầu đồng ý luận võ

"Được, nếu cậu có thể đỡ được ta ba chiêu, liền có thể đi. Còn nếu không, thì chuẩn bị ở lại chờ tòa tuyên án!"

"Không cần, chỉ cần người đỡ được ta một chiêu, thì ta tùy ý cho người xử lý!" Anh Kiệt cười nhẹ

Binh sĩ xung quanh nghe thấy liền quát tháo

"Tự cao tự đại, không biết sống chết!"

"Thật ngu xuẩn!"

"Trên đời này sao lại có loại người như thế?"

"Sếp! Đừng nương tay với nó, đánh mạnh vào!"

Hồ Phong Kiến nghe cấp dưới mình ngu ngốc nói, lập tức lạnh lùng giận quát

"Tất cả im lặng, võ giả có thể tùy tiện để cho các cậu si nhục sao? Còn nói câu nào nữa thì chuẩn bị nhận hình phạt!"

Mấy binh sĩ trẻ vừa nghe nhận hình phạt lập tức ngây dại, tỏ ra sợ sệt không dám nói nữa, nhưng có điều trong lòng họ thầm mắng Anh Kiệt, nguyên rủa Anh Kiệt.

Anh Kiệt vẫn như cũ, đứng ngáp dài ngáp ngắn, Hồ Phong Kiến mặc quân phục bước lên một bước, sắp chuẩn bị ra tay

"Đây là Nhất Dương Chương của ta tu luyện, với thực lực hiện tại nội kinh hậu kỳ đỉnh phong trừ tông sư ra thì không có đối thủ, cho dù gặp một vị nội kinh hậu kỳ như cậu ta cũng có tự tin chiến thắng, nếu như cậu biết không thắng nổi, ta cho cậu cơ hội đầu hàng ngay bây giờ!"

"Nói nhảm nhiều quá!" Anh Kiệt thờ ơ đáp

Hồ Phong Kiến lạnh lùng, hẳn đã nói những gì cần nói, vốn dĩ muốn giúp Anh Kiệt hiểu chuyện, nhưng mà Anh Kiệt quá cứng đầu

"Hừ, tuổi trẻ đúng là tuổi trẻ!" hẳn thầm than

Hồ Phong Kiến vận dụng nội lực từ đan điền, hẳn muốn dùng toàn lực trong chiêu này, để cho Anh Kiệt biết núi cao còn có núi cao hơn, tâm phục khẩu phục

Theo lòng bàn tay đẩy về phía trước, thân thể Hồ Phong Kiến bay lên trong tiếng gió, khoảng chừng 3 đến 4 mét, Hồ Phong Kiến co cánh tay lại, xong rồi đẩy mạnh ra, chương lực cực kỳ mạnh mẽ

Trên đường hướng tới Anh Kiệt, Nhất Dương Chương của Hồ Phong Kiến như xé rách không khí, cát bụi bị chẻ thành hai đoạn, chỉ còn nội lực kinh khủng tiến đến Anh Kiệt

Trong ánh mắt chờ mong của các binh sĩ, trong sự vui mừng đoán trước kết quả của họ, Anh Kiệt cũng tung ra một chương nhân nhật nói

"Ta cũng có một chương! Bát Liên Chương, chương thứ nhất, Bạch Liên Hoa!"

Anh Kiệt hai chân đứng vững, một tay tụ khí nhẹ nhàng tung ra đón lấy Nhất Dương Chương, hai bàn tay va chạm dường như tiếng sấm vang

"Ừnh!"

Âm thanh chói tai khó nghe để cho những người xung quanh phải bịt tai lại, cùng với tiếng chấn động mà kinh động bên trong cao tầng quan chức, lúc này tất cả đều chạy ra ngoài xem có chuyện gì. Chỉ thấy ở giữa quảng trường khói bụi mù mịt, gió mạnh rít gào lá cây bay toán loạn.

"Có lốc xoáy ư?" có người nghi hoặc hỏi

"Không! Là bên kia có đánh nhau!"

"Là ai mà to gan lớn mật? Dám ờ trự sờ gây sự?"

Quan chức cao tầng ai cũng tức giận, trong sự tò mò của họ thì trong đám bụi mù mịt có hai bóng đen đang giao chiến, đột nhiên một bóng người từ bên trong bay ra ngoài

"Rầm!"

"Cạch!"

Người này văng ra lăn lông lốc cho đến trước một cửa văn phòng và chạm mạnh vào cánh cửa, để cho cánh cửa chịu không nổi mà gãy làm đôi vỡ vụn, người kia vẫn tiếp tục văng va thẳng vào tường thì mới dừng hẳn, phía sau lưng hắn vết nứt hiện ra rõ rệt

Người đứng xem sững sờ, binh sĩ thì thắc mắc không biết ai thắng, quan chức cao tầng cũng một vẻ nghi hoặc, chờ cho khói bụi tan dần hiện ra bóng người còn lại, thì để cho bọn họ kinh hãi, cùng với nghi ngờ

"Hả? Vừa rồi là... Chẳng lẽ người bay ra chính là... Sếp?"

"Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào!"

Binh sĩ hét lên trong hoảng sợ, có mấy người lập tức chạy vào trong văn phòng vừa rồi nhìn xem kết quả, rồi để bọn họ ngây ngốc hóa đá tại chỗ

Người bay chính là Hồ Phong Kiến, quần áo có chút vết rách nhưng thân thể không có bị thương nặng, hắn ngồi dựa lưng vào tường

Hồ Phong Kiến nội kinh hậu kỳ đỉnh phong, một chiêu bại!

Có chút mệt mỏi, tay móc trong túi ra một bao thuốc lá, bắt đầu châm lửa cảm hít một hơi, Hồ Phong Kiến nhìn cấp dưới mình thờ ra nói

"Hoảng cái gì? Ta còn chưa có chết đâu!"

Mấy binh sĩ nhìn thấy sếp mình không có bị gì nghiêm trọng, trong lòng vui vẻ muốn tiến lên đỡ, Hồ Phong Kiến từ chối phẩy tay

"Không cần, ta có thể tự đi được!"

Võ giả chính là thế, sức phòng ngự có thể hơn người bình thường, trừ khi họ gặp cao thủ hơn hẳn trình độ

Hồ Phong Kiến lau sạch bụi bẩn trên người từ từ đi ra, binh sĩ đồng loạt mấy người nối đuôi theo sau, quan chức cấp cao từ xa tiến lại gần, người dân bên trong nhìn ra cửa sổ ngơ ngác

Anh Kiệt giữa sân đứng nghiêm chỉnh, hai tay bỏ túi, vẻ mặt đạm bạc vô hi vô bi, tựa như vừa rồi không phí chút sức nào, ung dung thoải mái

Lúc này một vị cán bộ xã đi tới hỏi tình hình với Hồ Phong Kiến

"Có chuyện gì? Chẳng phải có thông báo có người vượt nhà giam tiến hành vây bắt sao?"

Hồ Phong Kiến cười khỏ trả lời

"Không thể bắt, người này chúng ta không thể bắt được!"

Vừa rồi hắn cùng Anh Kiệt luận võ, thật sự dùng gần hết nội lực cho chiêu vừa rồi, nhưng hắn thua, thua đến triệt để. Nội kinh hậu kỳ đỉnh phong thua, vậy chàng thiếu niên trẻ trước mắt này chính là tông sư, tuyệt đối là tông sư

Giờ phút này Hồ Phong Kiến thật sự đã tin, Anh Kiệt chính là thiên tài yêu nghiệt, hắn muốn kể cho cấp trên

Vị cán bộ kia nghe xong không hiểu, hắn là Nguyễn Trình Chiêu, liền hỏi

"Không bắt được? Không phải cậu là võ giả sao?"

Ai ở trụ sở cũng biết Hồ Phong Kiến là võ giả, nhưng không biết hắn ở cảnh giới nào

Hồ Phong Kiến thờ dài, có chút bất đắc dĩ nói ra

"Cậu ta là tông sư, võ đạo tông sư!"

Lời vừa ra, có người không hiểu, có người giật mình, cũng có người ngơ ngác

"Tông sư là cái gì?"

"Một cái danh hiệu cho võ giả há?"

Người không hiểu liền hỏi, người ngơ ngác vẫn là ngu ngốc, người biết chỉ có số ít, nhưng lúc này tất cả đều xanh mặt tái mét

Nhất là vị cán bộ Nguyễn Trình Chiêu, phó chủ tịch huyện, cùng đứng một bên chủ tịch Trần Thanh An, trợn mắt to như quả trứng. Bọn họ chính là số ít hiểu tông sư có ý vị như thế nào, tuy không phải võ giả nhưng họ từng tiếp xúc qua giới võ đạo

Đột nhiên xung quanh sôi nổi, nghị luận bốn phía, thì lúc này bên ngoài xuất hiện một chiếc xe ô tô đen, trên xe bước xuống hai ông lão, một người thân mặc vest khoác áo ngoài, tay chống gậy vẻ mặt nghiêm nghị, kế bên là một ông lão mặc quân trang, huy chương chiến công đều có, cấp bậc thượng tá

Hai người vừa xuất hiện lập tức gây kinh động đến mấy vị cán bộ bên trong, Nguyễn Trình Chiêu cũng nhận ra người chống gậy và vị mặc quân phục, hoảng hồn tỉnh lại, bỏ lại Anh Kiệt mà vội vã tiến ra đón, vẻ mặt tươi cười hỏi

"Cụ Hùng, ngài Hồ Bắc! hôm nay rảnh rồi tới chơi sao?"

Người đến lại là cụ Hùng, Lê Dương Hùng. Người được Anh Kiệt chữa khỏi thương tích! Còn có Nguyễn Hồ Bắc đi theo, đồng loạt xuất hiện, nhưng không ai để ý bên trong xe ở phía sau, còn một ông lão mặc đồ đen đang ngồi, nếu như Anh Kiệt đứng ở đây, liền có thể nhận ra người này, lúc hắn ở bệnh viện Kim Thành từng liếc qua ông ta, có hơi kinh ngạc một chút, ông cụ này chính là người ngồi ở một góc im lặng lúc ở bệnh viện Kim Thành.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Thiếu tướng đặc ân

Nguyễn Trình Chiêu vội vàng đi tới trước mặt Lê Dương Hùng bắt tay, Trần Thanh An cũng đi tới bắt tay với Hồ Bắc

Bốn ông lão xé chiều vui vẻ trò chuyện hỏi thăm sức khỏe, là bạn bè lâu ngày gặp lại cũng thành hội bỏ lão, bất quá trong bốn người thì Nguyễn Trình Chiêu có thể nói là trẻ nhất

"Lâu ngày không gặp, bây giờ cậu đã là phó chủ tịch huyện rồi sao? Không tồi nha!" Lê Dương Hùng nhìn thấy huy hiệu trên ngực áo của Nguyễn Trình Chiêu, lập tức khen ngợi

Mà Nguyễn Trình Chiêu được khen vẻ mặt có chút ửng hồng, ông cười thẹn thùng khiêm tốn đáp

"Nếu không nhờ có ông đề cử thì tôi không được như bây giờ, đều nhờ ông cả"

"Haha, không cần khách sáo. Lão già tôi chỉ đề cử mà thôi, còn lên được chức vụ như bây giờ chính là nỗ lực của cậu!" Lê Dương Hùng cười sáng khoái phát tay

Hai người Trần Thanh An với Hồ Bắc cũng nhìn nhau cười, ở đây Nguyễn Trình Chiêu chính là đàn em của họ, có thể nói 40 năm về trước chính là như vậy, và hiện tại vẫn là vậy, mãi không thay đổi.

Binh sĩ nhìn thấy vị phó chủ tịch vậy mà đối với hai người mới tới lễ phép, có chút nghi ngờ không hiểu

"Hai người kia là ai thế? Tại sao phó chủ tịch lại khép nép như học sinh gặp thầy cô?" liền có một người mới hỏi

"Là do mày mới vào không biết, người chống gậy là Lê Dương Hùng đại tá về hưu, còn ông lão mặc quân phục cũng là Hồ Bắc thượng tá trong quân đội, họ đều là những người có

công với nhà nước, còn uy chấn cả thành phố Tây Ninh, không thể đắc tội!"

Người mới hỏi thì có người cũ giải thích, bất quá bây giờ không ai còn để ý đến hai người Anh Kiệt và Hồ Phong Kiến, tất cả ánh mắt đều rơi vào bốn ông cụ

Lê Dương Hùng chào hỏi xong, đột nhiên sắc mặt nghiêm nghị rồi thờ dài

Trần Thanh An nắm bắt nhanh nhất, cũng làm ra vẻ mặt nghiêm túc hỏi

"Bộ có chuyện gì sao? Hôm nay lão đến đây chắc không mang đến tin tốt lành gì đâu nhỉ?"

Trần Thanh An và Lê Dương Hùng ngày xưa là bạn học, tuổi bằng nhau bất quá họ khi trưởng thành mỗi người tách ra hai hướng khác nhau, một người gia nhập quân đội theo truyền thống gia đình, người còn lại là Trần Thanh An tự nỗ lực tiến vào nhà nước, từng bước thăng lên thành lãnh đạo như bây giờ

Có điều họ là bạn, không cần phải khách sáo với nhau cho nên Trần Thanh An mới dám nói như thế, mà Lê Dương Hùng chỉ cười khổ, sau đó hít một hơi nói

"Có chuyện nhờ ông đề ý, chuyện này nếu ông không quan tâm thì sau này có rắc rối thì cả tôi cũng không cứu được!"

"Nghiêm trọng như vậy?" Trần Thanh An sắc mặt có chút tái

Nguy cơ đến bản thân mà cả người trong quân đội cũng không giúp được, đây là tình huống gì? Trần Thanh An lập tức hiểu, nhất định là liên quan đến chuyện quốc gia

"Haha, không chỉ nghiêm trọng, mà còn có nguy hiểm" Hồ Bắc cũng cười lên nói, bất quá trong lời nói của ông có sự cảnh báo, Trần Thanh An cùng Nguyễn Trình Chiêu nhìn nhau, rõ ràng đã biết chuyện không thể đùa

Lê Dương Hùng lúc này bỗng nhiên gõ gậy xuống đất một tiếng

"Cộp!"

"Nói thẳng, gần đây ở huyện chúng ta xuất hiện một vị thuật pháp đại sư, tuổi còn trẻ, theo tôi điều tra được biết cậu ta vẫn là học sinh phổ thông của trường Nguyễn Trãi!"

"Một vị đại sư? Cái này đúng là không thể đùa được, bất quá ở đây không phải có hai người khác sao? Sư phụ của Chu Thái cùng một người khác, họ cũng là đại sư nhưng không dám gây sự chẳng phải vì kiêng kị chúng ta sao?" Nguyễn Trình Chiêu có chút khó hiểu liền hỏi

Mà lúc này đột nhiên Trần Thanh An cười ha hả lên nói

"Cậu không nghe lão Hùng nói sao? Tuổi còn trẻ a..."

"Hà?"

Nguyễn Trình Chiêu có chút ngốc, nhưng sau đó dường như nhận ra sự khác biệt, lập tức ngạc nhiên gần như hoảng lên

"Chẳng lẽ là thiên tài kiệt xuất!"

"Phải, tôi vừa đem chuyện này cấp lên cấp trên, cấp trên đưa lệnh xuống, cậu có muốn biết là lệnh gì không?"

Hồ Bắc hơi đùa hỏi Nguyễn Trình Chiêu, Nguyễn Trình Chiêu cũng gật đầu

"Lệnh của cấp trên nói, từ nay trở đi Võ đại sư sẽ được chính phủ bảo vệ, ai cũng không được phép xúc phạm, còn được ban quân hàm thiếu tướng đặc ân, kẻ nào chống đối chính là mang tội phản quốc, phản tù!"

Trần Thanh An và Nguyễn Trình Chiêu nghe xong tròn mắt há hốc mồm, các binh sĩ đứng nghe gần đó thì không hiểu, chỉ có Hồ Phong Kiến có chút kiến thức, cũng lập tức kinh hãi

Thiếu tướng đặc ân! Đây là chuyện gì?

Hồ Phong Kiến từng nghe nói, thiếu tướng đặc ân chính là so với thiếu tướng bình thường hơn bậc, hơn nữa còn được quốc gia ưu đãi bảo vệ, được xem như là thiên tài báu vật của đất nước

Bất quá từ 100 năm trước vị thiên tài thiếu tướng đặc ân kia ngã xuống, đến nay chưa có ai nhận được chức vụ này

"Đây là chuyện gì a?" Hồ Phong Kiến trong lòng mơ hồ

Mà Trần Thanh An thì nhận ra mình có vẻ lố, thu mất lại than thở nói

"Thì ra là vậy, hèn chi lão nói tôi không thể chọc nổi, haha! Thiếu tướng đặc ân nha!"

Nguyễn Trình Chiêu cũng xấu hổ thu liễm vẻ mặt trước đó, liền muốn hỏi tên

"Vậy thiếu tướng ông gọi là Võ đại sư, cậu ta họ Võ sao? Hình như trước nay tôi chưa từng nghe nói có vị đại sư nào họ Võ, chẳng lẽ từ thuở đó đến?"

Lê Dương Hùng phát tay, Hồ Bắc tiếp theo nói

"Không phải người ở Hà Nội, là ở huyện chúng ta, tỉnh chúng ta. Cậu ta vừa xuất thế gần đây, chữa trị hết Tà Ma Chu Pháp cho lão Hùng, còn kết nối lại kinh mạch cho cháu của lão. Hơn nữa, một niệm đánh bại Chu Thái thuật sư trung kỳ đỉnh phong!"

Nguyễn Trình Chiêu nghe nói thì lần nữa ngây ngốc, bất quá ông có chút khó hiểu

"Chu Thái cũng chỉ là trung kỳ đỉnh phong, chẳng phải họ Võ kia đánh bại nên nói hậu kỳ sao? Tại sao lại có thể là đại sư?"

Hồ Bắc cũng biết, Nguyễn Trình Chiêu đang không tin, ông cũng chỉ biết thờ dài thuật lại mọi chuyện

"Cậu nghĩ một vị thuật sư trung kỳ dễ bị đánh bại một chiêu vậy ư? Cho dù thuật sư hậu kỳ đỉnh phong cũng khó, khó lắm. Bất quá Võ đại sư có lực lượng của đại sư cho nên có thể

một niệm bại Chu Thái, tôi tận mắt nhìn thấy cậu ta triệu hoán lôi đình, cực kỳ khủng bố, so với lôi đình của Chu Thái thì giống như thần lôi nhìn xuống một đứa trẻ, đến cả tôi đứng xa xa cũng đau rát cả da thịt, cậu nghĩ thuật sư hậu kỳ có thể uy năng vậy sao?"

Hồ Bắc nói mà vẻ mặt vô cùng ngượng mọ cùng với kinh hãi

Trần Thanh An cũng gật đầu nói

"Lão Bắc tuy là võ giả, nhưng so với Chu Thái còn mạnh hơn, bản thân lão là võ giả hậu kỳ đỉnh phong cách tông sư chỉ một bước, mà còn cảm nhận được áp lực như vậy. Chắc chắn Võ đại sư đứng là đại sư rồi!"

Nguyễn Trình Chiêu lúc này đã hiểu, đại sư tương đương tông sư, không thể nhục. Mà vị đại sư này còn quá trẻ được quốc gia bảo vệ, ai có thể trêu nổi? Quốc gia còn phải nâng người ta như nâng trứng, người có thể làm gì?

Nguyễn Trình Chiêu lúc này cũng cười khổ, bốn ông cụ nhìn nhau cười cười, trong lòng có chung suy nghĩ

Thiếu tướng đặc ân a, yêu nghiệt thiên tài là đây chứ đâu?

Bất quá hiện tại họ không để ý, bản thân đang đứng gần vị thiếu tướng đặc ân yêu nghiệt kia, mà vị yêu nghiệt đó vừa bị cấp dưới của họ bắt đem về thẩm tra, hơn nữa đang được xem là nghi phạm vượt ngục, nếu như mấy người Lê Dương Hùng nhìn thấy, sẽ cho mọi người nhìn phản ứng của mấy lão như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Cậu ta chính là tông sư!

Trong lúc bốn người đang nói chuyện, tình cờ ánh mắt Hồ Bắc nhìn vào bên trong sân rộng, hắn thấy một gương mặt cực kỳ quen thuộc, hai mắt đột nhiên sáng lên liền lập tức đi vào

"Không ngờ lại gặp cậu ở đây!"

Hồ Bắc chào hỏi liền gây chú ý của người khác, tất cả mọi người đều chuyển ánh mắt sang bên này

Mà người kia cũng lên tiếng chào lại

"Lâu quá không gặp, ngài vẫn khỏe chứ?"

Người trả lời chính là Hồ Phong Kiến, hắn xưng hô gọi ngài với Hồ Bắc rất kính trọng

"Haha! Lão già ta sống còn lâu lắm, hơn nữa cậu nhìn ta có chút yếu đuối nào sao?"

Hồ Bắc vừa cười vừa nói, hai tay chấp sau lưng ngạo nghễ đùa giỡn

"A! Là do tôi nghĩ sai, dù sao ngài cũng là võ giả"

Hồ Phong Kiến hơi cuối đầu đưa tay lên gỡ gỡ xấu hổ

"Ừm" Hồ Bắc nhìn Hồ Phong Kiến có chút thương thức, đột nhiên lại nói

"Cậu vậy mà đã là nội kinh hậu kỳ đỉnh phong?"

Hồ Bắc vừa rồi quan sát cảm nhận được khí tức của Hồ Phong Kiến không thua kém gì mình, có chút ngạc nhiên

Mà ở gần đó Lê Dương Hùng cùng hai vị chủ tịch, phó chủ tịch huyện đồng dạng nghe thấy không khỏi ngạc nhiên

Nhất là Trần Thanh An vị này lão già gần đất xa trời bỗng dưng giống như trẻ con vội vàng chạy tới xem cái gì thú vị, hấp tấp hỏi Hồ Phong Kiến

"Thật sao?"

Hồ Phong Kiến bị bốn ông cụ vây quanh hỏi làm cho xấu hổ, cười cười gật đầu trả lời

"Là thật!"

Hồ Phong Kiến vừa đáp xong, Trần Thanh An đột nhiên cười to

"Tốt tốt, đây là chuyện vui. Chúng ta nên đem báo với cấp trên của cậu để ông ta thăng chức cho cậu đi, cao thủ nào lại là thiếu úy chứ?"

Nguyễn Trình Chiêu cũng là một mặt tươi rói

"Huyện chúng ta bây giờ cũng có cao thủ, để xem mấy lão trên tỉnh còn dám xem thường nữa không?"

Lê Dương Hùng cũng tiến lên vỗ vai Hồ Phong Kiến chúc mừng nói, bất quá lại thở dài

"Ôi, đến cậu cũng bằng lão Bắc đây rồi, không biết đến bao giờ ta mới được a!"

Lê Dương Hùng ở đây trong đám võ giả thì ông là thấp nhất, trong lòng có chút ngượng mọ Hồ Phong Kiến

Hồ Bắc cũng không có nói gì thêm, sợ làm cho ông bạn già của mình lại buồn rầu, bất quá đợi mọi người ngừng chúc mừng, Hồ Phong Kiến sắc mặt quay về vẻ nghiêm túc

Mấy ông lão tinh mắt cũng nhìn ra, ngừng cười tỏ ra hiếu kỳ hỏi

"Có chuyện gì sao?"

Trần Thanh An lên tiếng đầu tiên

Ba người còn lại im lặng chú ý lắng nghe

Hồ Phong Kiến lúc này thấy bốn người chú ý, liền hít một hơi sâu nói ra

"Bất quá tôi cũng không ở đây dám xưng là cao thủ, còn có người mạnh hơn tôi!"

Lời vừa nói ra thì làm cho mấy ông cụ ngạc nhiên, lần này tới lượt Lê Dương Hùng nhận ra cười nói

"Không sao, cậu và lão Bắc cùng cảnh giới, cả hai đều là cao thủ rồi có gì mà không dám nhận?"

Lê Dương Hùng tưởng nhầm Hồ Phong Kiến ám chỉ cậu ta và Hồ Bắc nên mới an ủi như vậy, bất quá Hồ Phong Kiến lại lắc đầu nói không phải ngài Bắc

"Không phải, là người khác, chân chính cao thủ!"

Bốn ông lão hoài nghi, Nguyễn Trình Chiêu khó hiểu nghiêm túc hỏi:

"Ồ? Là ai? Ở đây còn có người để cho cậu không dám nhận cao thủ? Cậu là nội kinh cao thủ rồi còn đánh không lại ai sao?"

Lúc này ngoại trừ ba ông bạn già ra thì Hồ Bắc cũng chợt có cảm giác, hình như đúng là ở đây còn có một vị cao thủ

Mà đề Hồ Phong Kiến cất lời đánh tan cảm giác của Hồ Bắc, hắn nói ra để cho bốn người cùng nghe rõ ràng

"Là tông sư, vô đạo tông sư, chân chính cao thủ!"

Một khoảng thời gian trở nên yên tĩnh, bốn ông cụ trợn mắt khó tin nhìn Hồ Phong Kiến, nhưng Hồ Phong Kiến thần thái như cũ, cực kỳ nghiêm túc

Lấy Trần Thanh An đi đầu, thờ dài cười khổ nói

"Không có khả năng, làm sao có thể chứ! Ta cũng biết tông sư như rồng, đi tới đâu kinh phong gào thét tới đó, uy phong bốn phía, người nào mà chẳng uy chấn một phương nắm giữ thiên hạ? Há có thể xuất hiện ở tiểu địa phương của chúng ta sao?"

Lê Dương Hùng, Nguyễn Trình Chiêu cũng đồng thời gật đầu với Trần Thanh An, riêng chỉ có Hồ Bắc có chút chần chừ như đang bận nghĩ gì

Mà Hồ Phong Kiến lắc đầu lần nữa, quay người lại nhìn một cậu thiếu niên còn đứng ở đó, để cho mấy người Trần Thanh An cũng chú ý theo hướng kia, lập tức Lê Dương Hùng và Hồ Bắc giật mình nhận ra, định mở miệng thì bị Hồ Phong Kiến ngắt lời, giọng hắn tỏ ra vô cùng kính trọng tuôn ra

"Cậu ta chính là tông sư!"

Lúc này toàn sân yên ắng, Trần Thanh An hay Nguyễn Trình Chiêu, Lê Dương Hùng hay Hồ Bắc, bốn người đều đồng dạng trừng hai mắt như sắp rơi ra ngoài, tỏ ra không thể tin nổi. Mà ngạc nhiên nhất chính là Hồ Bắc và Lê Dương Hùng hai người

Hồ Bắc lúc này không biết là vô ý hay cố ý cất giọng nói ra nhìn Anh Kiệt để cho tất cả mọi người nghe thấy

"Đây không phải là Vô đạo sư sao? Ngài ấy là thuật pháp đại sư sao lại là tông sư được chứ?"

Lúc này không chỉ Hồ Bắc, mà kể cả bốn người Hồ Phong Kiến, Lê Dương Hùng và Trần Thanh An lẫn Nguyễn Trình Chiêu đều cực kỳ ngạc nhiên, ai cũng giật mình dơ người như vừa nghe được tin tức sốc.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Trần Hải Trình

Lê Dương Hùng vẫn là Hồ Bắc, hai người nhanh trí tâm tính ổn định, cùng lúc bước tới trước mặt Anh Kiệt khẽ khom người cúi chào

"Vô đạo sư"

"Vô đạo sư!"

Hai người đồng thời kêu ra tên Anh Kiệt để cho những người khác ngỡ ngàng, Trần Thanh An hay Nguyễn Trình Chiêu cũng có chút sốc, nhưng do vừa rồi hai ông bạn già của họ có giới thiệu qua Vô đạo sư chưa 20 tuổi, nếu đem ra so sánh thì Anh Kiệt hiện giờ rất giống. Bất quá chỉ có Hồ Phong Kiến là bình tĩnh nhìn một màn này khẽ thở dài, sau đó cũng miễn cưỡng đi tới cúi chào Anh Kiệt

Nhưng mà hắn lại chào kiểu khác

"Gặp được tông sư!"

Giờ khác này, Lê Dương Hùng lẫn Hồ Bắc mới thật sự rõ ràng, Hồ Phong Kiến thật sự xem Anh Kiệt là tông sư, họ có chút nghi ngờ

Trần Thanh An cùng Nguyễn Trình Chiểu cũng đi tới hơi cúi người, không nói gì bởi vì trong lòng họ còn nghi hoặc

Mà Anh Kiệt nhìn cũng không nhìn mấy người, ngược đầu lên nhìn sao trời nhàn nhạt chấp tay sau lưng, mở miệng nói

"Được rồi!"

Hắn vừa nói xong ba người kia mới dám đứng thẳng lên, Hồ Phong Kiến thờ phào giống như vừa vứt đi một tảng đá trong lòng. Hắn vừa rồi xúc phạm tông sư, nên nói nếu như Anh Kiệt truy cứu thì hắn hiện giờ không còn sống rồi

Tông sư tuyệt đối không thể bị xúc phạm!

Cái ý nghĩ này chợt nhoáng qua đầu Hồ Phong Kiến, mà lúc này Hồ Bắc đánh tan bầu không khí căng thẳng, có chút khó hiểu hỏi

"Võ đại sư sao lại ở đây vậy? Hơn nữa vì sao Phong Kiến nói ngài là tông sư?"

Không chỉ Hồ Bắc mà cả Lê Dương Hùng, Trần Thanh An mấy người cũng đồng dạng không hiểu, chưa 20 tuổi là thuật pháp đại sư đã đủ kinh thiên động địa

Anh Kiệt nghe hỏi cũng thành thật mỉm cười trả lời, đối với câu hỏi này cũng không có gì khó nói, hắn cũng không cần phải giấu

"Ta là bị bắt đến đây, vừa rồi muốn đi về thì bị mấy người này vây lại, ta cũng chỉ bất đắc dĩ đấu cùng hắn một trận"

Anh Kiệt vừa nói vừa nhìn một chút Hồ Phong Kiến, nhưng cái nhìn này của hắn không tránh được ánh mắt của mấy lão già, họ lập tức liền hiểu

Hồ Phong Kiến vị này uy nghiêm hiên hách trong cơ sở vậy mà lúc này đối với một thiếu niên hơi cúi đầu gãi gãi, đầy xấu hổ.

"Bên kia là chuyện gì?"

"Chẳng lẽ tên tội phạm đó là con ông cháu cha sao?"

Mấy cái binh sĩ thì thâm to nhỏ, họ chỉ thấy mấy vị lãnh đạo đối với Anh Kiệt kính trọng làm cho hoang mang

Lúc này Hồ Phong Kiến cười khổ nói

"Không dám, là do tôi không biết ngài là tông sư, nếu biết dù cho 10 lá gan cũng không dám!"

Hồ Bắc lúc này là người nắm bắt trọng điểm nhanh nhất, cho nên hỏi

"Vậy là cậu đã động thủ với Võ đại sư?"

"Phải, thật đáng xấu hổ dù là tôi ra tay trước nhưng vẫn không chịu nổi một kích của ngài ấy, nếu như không phải tông sư hạ thủ lưu tình thì bây giờ nói không chừng tôi đã chết rồi"

Hồ Phong Kiến một bên nói một mặt hơi cúi xuống vô cùng xấu hổ, mà Hồ Bắc nghe xong chợt kinh ngạc, Lê Dương Hùng cũng giống như thế, không tin nhìn Anh Kiệt

Chỉ thấy Anh Kiệt nhẹ gật đầu, trong lòng họ dâng lên một cảm xúc khó tả, Trần Thanh An thì triệt để giống như nghe chuyện cổ tích, trong suy nghĩ của ông một cái đại sư đã khùng bố, bây giờ còn là tông sư thì thế nào?

Chỉ có Nguyễn Trình Chiểu ít hiểu biết mấy cái này nên ngây ngốc

Trong chốc lát không gian trở nên yên tĩnh, đột nhiên lúc này bên ngoài có ánh đèn xe chiếu rọi sáng chói vào bên trong, đem mấy người thấp sáng như bóng đèn di động

Cổng chính từ từ mở ra như vừa gặp chủ nhân mà biết tránh đường, chiếc xe có màu đen bóng bắt đầu chậm rãi đi vào đến trước mặt mấy người Anh Kiệt thì dừng lại

Cạch! Cửa xe lúc này mở ra, hai bóng người bước ra bên ngoài, một người mặc vest đen trung niên cả vạt thắt thẳng tắp, người còn lại đầu tóc bạc phơ râu dài tới ngực đồng dạng trắng xoá, nhìn rõ ràng là một ông lão. Nhưng khác ở người trung niên vest đen toà ra khí chất lịch lãm thì ông lão này có chút quý dị, giống như trên thân lão có tà khí

Hồ Bắc nhìn thấy ông lão kia nhất thời vẻ mặt nghiêm trọng, cau mày khó chịu, mà Lê Dương Hùng cũng giống như Hồ Bắc nhìn thấy ông lão, lòng mày khẽ giật một cái

Anh Kiệt thì vốn dĩ không nhận ra hai người này cho nên không có phản ứng, mà cho dù nhận ra thì thế nào?

Bất quá Trần Thanh An và Nguyễn Trình Chiểu kinh ngạc, họ không nhận ra ông lão kia nhưng là nhận ra người trung niên vest đen trước mặt, chưa chờ họ cất lời thì người trung niên kia đi tới, vừa cười vừa nói nhưng mang theo một giọng đáng ghét cùng phần nộ

"Lão Trần, lão Nguyễn. Con trai của tôi là do ai giết?"

Trần Thanh An trong lòng bất đắc dĩ trở nên nóng rực, mà Nguyễn Trình Chiểu vẻ mặt cũng trở nên nghiêm trọng không vui, nhìn người trung niên vest đen nói

"Trần Hải Trình!"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Một người đẩy lui ba người

"Làm sao? Tôi không được đến xem kẻ giết con của mình?"

Trần Hải Trình tuy cười nhưng vẻ mặt cùng giọng điệu có sự cay nghiệt, trong lòng ông đang đau khổ. Đứa con trai duy nhất bị người ta sát hại, làm sao không đau lòng?

Tuổi cũng đã 52, Trần Hải Trình không còn sức trẻ như ngày xưa, ông không thể không có người nối dõi, cho nên cưng Trần Hải Bân hơn cả vàng, con trai muốn gì ông cũng chiều cho dù là gây họa ông cũng cho người đi dẹp êm xuôi

Tuy là bộ giáo dục nhưng phía sau nó cũng có mặt tối, còn tùy vào người đứng đầu là ai.

Mấy người nghe Trần Hải Trình nói muốn xem tội phạm, vẻ mặt nghiêm trọng hiện rõ, Nguyễn Trình Chiêu lúc này xoay qua hỏi Hồ Phong Kiến

"Tội phạm mà cậu bắt về đâu? Mang ra đi!"

Hồ Phong Kiến giật mình, ấp úng

"Cái này..."

"Còn không mau mang ra?" Nguyễn Trình Chiêu đột nhiên quát, đối với lão chọc vào bộ giáo dục đúng là không tốt

Nhưng mà Hồ Phong Kiến nhất thời lúng túng, quay qua xem Anh Kiệt rồi lại quay sang Trần Hải Trình trong lòng vô cùng phức tạp

Hành động của hắn bất ngờ rơi vào ánh mắt của ông lão phía sau Trần Hải Trình, lão hơi nhíu mày khẽ nói nhỏ với Trần Hải Trình

"Cậu Trình, có lẽ thiếu niên kia là thù phạm!"

Trần Hải Trình nghe nói có chút giật mình, nhìn xem một chút Anh Kiệt sau đó quay sang ông lão hoài nghi hỏi:

"Lão Mục, ông không đùa đó chứ? Cậu ta chỉ là học sinh"

Ông lão tên Mục, thầm nói nhỏ với Trần Hải Trình, mấy người Lê Dương Hùng cũng để ý thấy nhưng không nghe được, bất quá vừa rồi Hồ Phong Kiến do dự bị lão Mục phát hiện, lẽ nào mấy lão già như Lê Dương Hùng không thấy? Cho nên trong lòng họ dâng lên cảm giác không ổn

"Không phải là Võ đại sư đâu ha?"

Trong lòng họ đồng thời nghĩ, bất quá để họ nghi ngờ. Hai người lão Mục và Trần Hải Trình to nhỏ xong, Trần Hải Trình đột nhiên dùng dưng tức giận, sắc mặt đỏ lên nổi cả gân máu

Hắn quát:

"Còn núp ở đó làm gì? Dám giết con trai tao thì có gan bước ra đây, đừng có làm con rùa rụt cổ!"

Trần Hải Trình không biết tên Anh Kiệt, nhưng hắn nhìn hướng Anh Kiệt mà quát, cho dù không phải Anh Kiệt là hung thủ thì hắn cũng không có mắt mặt, dù sao thì hắn cũng không gọi đúng tên ai

Không hổ là chủ tịch bộ giáo dục, rất thông minh. Mấy người Hồ Bắc cũng đoán ra được hàm ý trong đó, hiện tại mọi quan chức đều tụ tập ở đây, đồng phục đều rõ ràng riêng chỉ có Anh Kiệt là đồng phục học sinh, vô cùng nổi bật. Bất quá nói học sinh ở huyện là bình thường, có thể là đi làm giấy tờ gì đó với ba mẹ đại loại

Nhưng vấn đề là bây giờ người dân đang trốn ở phòng nào đó, cả quảng trường đều chỉ còn lại một mình Anh Kiệt, thật sự đáng nghi

Lão Mục vừa rồi giải cho Trần Hải Trình một chút, cho nên hắn muốn hung thủ giết con trai mình sợ nhọc mà tự ra, nếu như kẻ địch mặt dày thì hắn còn có cách khác

Bất quá cách thứ hai hiện tại không cần nữa, Anh Kiệt bỗng nhiên đứng yên từ nãy đến giờ di chuyển, dâng lên bốn phía ánh mắt đều nhìn vào hắn, có người thì thầm kinh ngạc

"Hắn? Không lẽ hắn giết con trai của chủ tịch bộ giáo dục?"

"Cái gì mà không lẽ, chính xác là vậy. Bọn tao vừa rồi chính là đem nó bắt về!"

Có người nói trong chuyện hành động vừa rồi tỏ ra kiêu ngạo

Mà người khác khinh thường nhỏ nước bọt nói

"Dám giết con trai của nhà nước cấp cao, xem nó cũng phải chết!"

Mà bốn phía nghị luận, ở giữa thì nổi lên phong ba. Anh Kiệt thân nhiên tách ra dòng người Lê Dương Hùng đứng lên phía trước, trong ánh mắt kinh ngạc của họ Anh Kiệt nhàn nhạt nói mang theo vẻ mặt trào phúng mỉm cười

"Nếu là Trần Hải Bân thì chính do ta giết, ông có dị nghị gì sao?"

Một câu nói để cho mọi người cùng nghe thấy, giống như vừa nghe chuyện lạ chung quanh đồng thời bất động, ngạc nhiên, hoảng sợ lẫn tức giận đủ loại biểu hiện

Mà tức giận thì chỉ có mấy người chân chính công lý, nghe thấy sát nhân kiêu ngạo nói trong lòng họ nổi lên lửa giận, giống như muốn đem Anh Kiệt thay trời hành đạo

Chỉ có ngoại lệ một người tức giận vì kẻ giết con trai hắn vẫn thân nhiên như thế khi đối mặt với mình, Trần Hải Trình tức giận cực độ khác nào núi lửa nhin lâu năm phun trào

Hắn cười như bị điên

"Hahaha! Tốt, tốt, tốt!"

Ba chữ tốt! Hắn ngưng cười, nhìn Anh Kiệt lúc này đặng đặng sát khí lạnh lùng nặng nề nói

"Giết con trai tao, nhất định phải chết!"

"Lão Mục!"

Hắn vừa nói xong, ông lão ở phía sau Trần Hải Trình trong mắt mọi người đột nhiên biến mất, kể cả Trần Thanh An hiểu rõ võ đạo cũng không thấy, bất quá miễn cưỡng Lê Dương

Hùng và Hồ Bắc nhìn thấy một chút tàn ảnh, Hồ Bắc nổi giận quát

"Lão quý muốn động thủ với Võ đại sư?"

Ông di chuyển cực nhanh đứng ra chắn trước người Anh Kiệt một chút khoảng cách, cố ý ngăn cản lão Mục tiến công. Nhưng mà lão Mục giống như cũ tựa như trên đường né một chút vật cản nhỏ, lão di chuyển tốc độ cao lách người né qua Hồ Bắc thẳng tiến về phía Anh Kiệt

Lê Dương Hùng và Hồ Phong Kiến thấy thế về mặt trầm trọng, cũng đồng loạt xuất thủ nhảy ra trước khoản trống giữa Anh Kiệt và Hồ Bắc ngăn cản lão Mục

"Lão quý! Pháp luật tự nhiên có quy định, không giết người bừa bãi!"

Lão Mục thế tiến không giảm ngược lại cười trào phúng đáp

"Ta là người của võ đạo!"

Hắn câu này vừa ra để cho Lê Dương Hùng kinh ngạc, ông không thể phản bác

Pháp luật không áp dụng lên cao thủ võ giả!

Lê Dương Hùng hiểu ý, không nói nữa mà nâng hai tay lên thành chưởng lực đẩy thẳng về phía lão Mục, mà Hồ Phong Kiến cũng đồng dạng dùng Nhất Dương Chưởng ngăn cản

Hai người chặn hết lối tiến công, toà ra uy áp vô cùng lớn để cho mấy người đứng gần lui lại mườì mấy bước

Mà Hồ Bắc cũng nhanh chóng xoay người lại nắm tay thả ra một cái trào thủ, muốn dùng lực nắm lấy vai của lão Mục

Ba người tiến công lẫn phòng thủ, khí thế vô cùng để cho người ta cảm giác sợ hãi, mà Trần Hải Trình cũng biến sắc hoảng sợ lo lắng cho lão Mục bị bao vây

Nhưng mà lão Mục tựa như không có gì đáng sợ, lão dừng lại một chút trong mắt thấy thế công của ba người dồn dập lao đến, lão khẽ cười nói

"Hôm nay để cho mấy lão biết thực lực thật sự của ta!"

Hắn nói mấy người Hồ Bắc nghe không hiểu, nhưng họ vẫn lao lên ngăn cản

Lúc này ngoại trừ Anh Kiệt thì trong mắt mấy người Hồ Bắc đồng tử co rút chăm chú ghim vào lão Mục

Chỉ thấy nội kinh toà ra bốn phương tám hướng từ trên thân lão Mục, trong ánh mắt kinh ngạc của Lê Dương Hùng, Hồ Bắc, Hồ Phong Kiến và mấy người xung quanh, họ chưa chạm vào được lão Mục, đồng thời lão Mục chấp hai tay sau lưng đứng thẳng không làm gì cả

Uỳnh!

Giống như pháo nổ đem cả ba người đồng dạng bay văng ra xa, Hồ Bắc miễn cưỡng chống tay xuống đất giữ vững thân thể nhưng vẫn bị đẩy lùi vài mét tạo ra một vết đường gấu chân, mà Hồ Phong Kiến thì cảm giác chuyện cũ lặp lại bay lộn ngược ra ngoài, hắn cố gắng lấy đà tạm dừng được lực đẩy

Chỉ có Lê Dương Hùng thê thảm bị hất văng ra lăn lông lốc mấy vòng trên đất, run rẩy chống tay ngồi dậy nhưng lại phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt mồ hôi đầm đìa rõ ràng bị nội thương nghiêm trọng

Ba người thờ hồn hèn cùng lúc biến sắc nhìn lão Mục, trong lòng cùng suy nghĩ

Nội kinh ngoại phóng, hoá cảnh tông sư!

Lão Mục một người đẩy lui ba người võ giả liên thủ, trong đó có tận hai vị cao thủ nội kinh đại thành, khiến cho xung quanh mọi người sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Đồ Keo kiệt

Ba người liên thủ ngăn chặn lão Quý bị đánh văng, nhất thời xung quanh trở nên yên tĩnh một hồi tạo ra một cổ áp lực vô hình đè lên trong lòng mọi người

Mà lão Quý đẩy lui ba người Lê Dương Hùng thì nhàn hạ chấp tay sau lưng đường đường chính chính đi tới trước mặt Anh Kiệt, ánh mắt đầy kiêu ngạo cùng khinh bỉ nhìn xem Anh Kiệt giống như sâu kiến

Mà Anh Kiệt cũng đồng thời ánh mắt dán trên người của lão, cùng lúc bốn mắt nhìn nhau toà ra đầy sát khí. Toàn trường trở nên khó thở áp bách, lão Quý tới gần Anh Kiệt khoảng cách chưa lại ba bước thì dừng, hai người đứng chung một chỗ, một cao một thấp, một già một trẻ.

Lão Quý lúc này từ từ ngược mặt lên nhìn Anh Kiệt đối với hắn từ tốn nói:

"Hôm nay ngươi chết ở trong tay ta cũng xem như có phúc ba đời, yên tâm! Ta sẽ cho người ra đi không đau đớn" lão vừa nói vừa suy diễn ra cảnh tượng Anh Kiệt chết như thế nào trong đầu, khoẻ miệng khẽ cười

Lão vận chuyển chân khí trong tử phủ, chuẩn bị đem chân khí bắn thủng đầu Anh Kiệt. Chân khí vô hình vô ảnh người thường vốn không thể nhìn thấy, võ giả khi tu luyện đến cảnh giới tông sư thì tử phủ sẽ bắt đầu sinh ra chân khí... Đây cũng là do thu nạp linh khí tích tụ chuyển đổi mà thành

Thân hình hai người bất động, lão Quý ngược nhìn Anh Kiệt vài giây sau đó chỉ ngón tay bắn ra một sợi chân khí về phía đỉnh đầu của Anh Kiệt, mà Lê Dương Hùng, Hồ Phong Kiến, Hồ Bắc từ xa nhìn cảnh này chỉ có tức giận cắn răng nhưng không làm được gì

"Lão Quý! Chớ càn rờ!" lúc này đột nhiên một âm thanh vang lên từ phía bên ngoài

Một cỗ lực lượng vô hình khủng bố ập tới tiến thẳng tới chỗ lão Quý, cảm nhận được sát khí cùng lực lượng khủng khiếp, lão Quý hai mắt chớp động, vẻ mặt khó chịu cau mày bất đắc dĩ nhảy ra né tránh, một chân đạp đất phi lên không trung, thân hình lão Quý lúc này bay cao hơn cả nóc nhà hai tầng kéo theo một đường khói bụi

Nào ngờ cỗ lực lượng khủng bố kia đâm thẳng tới sát mặt Anh Kiệt thì cũng chuyển hướng lên trên đuổi theo lão Quý. Lão Quý thấy thế không khỏi kinh hãi mà rống giận quát

"Khốn kiếp! Là kẻ nào dám to gan đánh lên?"

Hắn quát hỏi nhưng không có âm thanh đáp lại, đành phải khổ sở vận dụng chân khí tạo thành cương khí hộ thể, lão Quý dù sao cũng là tông sư chứ không phải tiên nhân, hết đà thì cũng phải rơi xuống, đúng lúc hắn có cương khí hộ thể va chạm vào cỗ lực lượng khủng khiếp kia tạo ra một tiếng nổ lớn

"Bành!"

Giống như người ta tiện tay ném một trái lựu đạn, thuốc nổ che toàn thân lão Quý mang theo từng đóm lửa, mọi người đồng loạt ngược nhìn cái kia lão già bị nổ giữa trời, trong lòng nười phần khó hiểu

Khi mọi người không chú ý thì lúc này bên ngoài đi vào một người lạ, toàn thân là một bộ đồ trắng sọc xanh, lặng lẽ tiến lại chỗ Lê Dương Hùng

Lê Dương Hùng nhìn thấy người này thì liền cười khổ nói

"Lão nha... Vào sớm một chút tôi đã không bị như thế này"

Trên thân trọng thương Lê Dương Hùng bất lực đứng dậy, người lạ kia đành thuận tiện đỡ lấy người của hắn nâng lên, người lạ kia tuy không nhìn mặt hắn nhưng lạnh lùng đáp

"Hừ! Là do lão nợ ta ba chai rượu nhân sâm, đây là ta có ý để xem lão bị trời phạt!"

Lê Dương Hùng nghe xong sững người, sau đó như nghĩ tới chuyện gì ở quá khứ mà nhìn xem người đang đỡ lão đứng lên, có chút phức tạp than thở

"Lão Từ a... Chỉ là ba chai rượu nhân sâm, lão ghi hận tôi lâu như vậy không một sao? Hơn nữa tôi cũng đã đền tiền mà lão không nhận thì trách ai?"

Người lạ này là Từ, không biết tên hay biệt danh chỉ nghe Lê Dương Hùng gọi như vậy, Anh Kiệt đứng một bên từ này tới giờ sắp phát chán, hắn vốn định đánh một trận với lão Quý thì bị tên Từ này phá đám, thân sắc hắn có chút không vui nhìn xem Từ đánh giá một chút

Từ là một lão già không khác gì lão Quý, nhưng mà gân cốt khoẻ mạnh so với thanh niên càng muốn cường tráng. Anh Kiệt xem Từ một hồi thì âm thầm gật đầu cảm khái

"Lại tới một cái tông sư..." đây là hắn nghĩ

Đột nhiên trên không trung rơi xuống một bóng người trước mặt Anh Kiệt làm cho hắn đứt ngang suy nghĩ, người rơi là lão Quý, lão lúc này lom khom mà chống tay đứng lên, hai chân vẫn còn run run khoẻ miệng nhồm một chút máu tươi, toàn thân rách nát nhìn qua sau vệt nổ thì vô cùng chật vật

Hai mắt sắc lạnh đỏ ngầu nhìn lão già áo sọc trắng xanh như bệnh nhân trước mặt, lão Quý lạnh lùng cùng giận dữ oán giận mắng

"Thằng khốn nạn! Mày dám đánh lên tao?"

Lão Từ lúc này thả Lê Dương Hùng giao cho Hồ Bắc, bước đến đối diện lão Quý, trên đường đi còn để lại một câu lạnh lùng cho Lê Dương Hùng

"Vừa rồi chỉ trả một chai, còn hai chai lão nợ ta"

Đây tất nhiên là nói về rượu, không biết ngày trước hai người có chuyện gì, bất quá bây giờ ai cũng thấy Lê Dương Hùng trọn hai mắt há to mồm nhưng không nói được gì

Chỉ có Hồ Bắc sát bên nghe Lê Dương Hùng lẩm bẩm mấy chữ

"Đồ keo kiệt!"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót

"Lão Quý sao vậy? Không nhận ra tôi sao?" lão Từ đứng trước mặt đối diện với lão Quý cười lạnh hỏi

Vốn dĩ hôm nay lão chỉ đi bảo vệ một vị đại nhân vật kia, không ngờ lại xảy ra cố sự này khiến lão phải ra tay can thiệp, một phần cũng là người kia chỉ thị

Lão Quý nghe âm thanh già nua có chút quen, lão híp mắt nhìn kỹ thấy một hình bóng quen thuộc, sau đó thì sắc mặt đen thui nhũn mày

"Ha... Lão Từ ông cũng đến đây! Nhưng cho dù là ông cũng đừng hòng cản trở ta kiếm tiền, thằng nhãi này nhất định phải chết!"

Một mực nói và chỉ vào Anh Kiệt, lão Quý cũng lạnh lùng nói với lão Từ

Lão Từ nhìn qua Anh Kiệt phía sau lão Quý vài giây, sau đó nhìn tiếp lão Quý lắc đầu thờ dài

"Lão Quý có phải hay không ông già lẩm cẩm mất rồi? Tình báo cũng không tốt thế này sao?"

"Lão nói vậy là có ý gì?" lão Quý nghe lão Từ nói mập mờ, trong lòng đột nhiên có cảm giác không hay

"Khoan hãy nói lão có giết được cậu ta hay không, mà lão có gan dám giết cậu ta không?"

Lão Từ cười lạnh, hai tay chấp sau lưng nhàn nhạt nói tiếp

"Chưa kể giết một vị thiếu tướng là trọng tội, mà sát hại một vị có danh hiệu đặc ân nữa thì thế nào? Tôi nghĩ lão hiểu rõ đi, lão sẽ không muốn quân đội chĩa súng vào mình đâu!"

"Hừ, thế thì liên quan cái gì đến ta?"

Vừa hỏi xong lão Quý chợt sững người như vừa nghĩ tới điều gì, sau đó lão quay lại nhìn Anh Kiệt nhớ đến vừa rồi Lê Dương Hùng, Hồ Bắc và Hồ Phong Kiến ra tay ngăn chặn lão. Ba vị cao thủ nội kinh bảo vệ một cái phạm nhân tránh bị người khác báo thù thì có chút hiểu được, nhưng mà đến cả lão Từ cũng xuất hiện và theo lời lão nói thì...

Chuyện này không đơn giản!

Nghĩ xong hết thấy mò ra được chỗ nghi vấn, lão Quý trợn mắt không tin thân hình khẽ run một cái, sau đó giọng nói có chút khô ráp cùng nặng nề hỏi

"Chẳng lẽ cậu ta là..."

"Đúng vậy, cậu ấy là thiếu tướng đặc ân! Võ Anh Kiệt, Võ đại sư!"

Lão Từ nghiêm mặt đáp, từng chữ rơi vào tai của lão Quý khiến cho hắn xém chút thì đứng không vững, bất quá hắn là tông sư tuyệt đối không thể tỏ ra sợ hãi. Lão Quý ổn định tâm tình một thoáng, sau đó thay đổi 360 độ sắc mặt cười ha ha

"Thì ra là tuổi trẻ anh tài, thiếu niên kiệt xuất a! Tốt tốt tốt, chuyện hôm nay xem như hiểu lầm đi!"

Lão Từ nhìn cái ông già này lật mặt nhanh như lật thớt, trong lòng khinh bỉ. Nhưng dù sao cũng là đồng cấp tông sư, hắn không muốn gây khó dễ cho lão Quý, kéo chọc giận lão ta thì không khỏi bị cái ngu che mắt cái trí, làm ra chuyện gì cũng khó nói

Cho dù bản thân lão Từ là tông sư cũng khó mà ngăn cản, đánh nhau còn được chứ mà mang theo cục nợ thì có chút miễn cưỡng, dĩ nhiên lão sẽ không để chuyện này xảy ra

Lúc này Trần Hải Trình đứng một bên không hiểu cái gì đặc ân đặc xá, nhưng khi nghe lão Quý nói muốn bỏ qua cho Anh Kiệt thì hắn kinh ngạc, giận dữ kinh hô

"Không thể như thế được! Lão Mục ông đã hứa sẽ trả thù cho con trai của tôi rồi mà? Tiền 500 triệu tôi cũng đã chuyển, bây giờ làm sao không giết nó?"

Lão Quý bị Trần Hải Trình hỏi nhất thời im phăng phắc, đột nhiên sắc mặt tối đen liếc nhìn Anh Kiệt. Sau đó đem ra cầm trong tay cái di động bấm bấm, mấy giây sau nói với Trần Hải Trình:

"Tiền của người ta đã trả, chuyện này quá sức với ta, ta không làm nữa!"

Trần Hải Trình nghe xong ngơ ngác, sắc mặt hắn như con tắc kè từ đỏ thành xanh sau đó đổi thành trắng, trong lòng nổi lên khó hiểu cùng lửa giận, hắn giống như người thần kinh bỗng nhiên cười phá lên

"Ha ha ha ha!"

"Không ngờ, thật không ngờ đây là cách làm của lão, được được được! Lão không giết nó thì để ta!"

Nói xong hắn móc trong túi ra một thanh màu đen, một cái lỗ đen ngòm hướng vào phía Anh Kiệt, ba người Lê Dương Hùng kinh hãi, mà lão Quý cùng lão Từ trợn mắt lên nhìn Trần Hải Trình đang cầm là vũ khí

Súng!

Trong ánh mắt của mọi người kinh sợ thì nghe Trần Hải Trình cười lạnh nói

"Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, chết cho tao!"

Sau đó chỉ nghe một tiếng đĩnh tai như óc vang lên

Pằng!

Không kịp ngăn ngăn, Hồ Bắc kinh hãi hét lên

"Võ đại sư, cẩn thận!"

Anh Kiệt cũng nhìn ra là súng, hắn đứng từ nãy đến giờ không khác gì vai phụ. Lúc này thấy có người vì hắn mà ra tay, trong lòng trở nên vui vẻ nâng bàn tay lên nhẹ nhàng từ tốn nói ra

"Đứng lâu rồi cả chân cuối cùng cũng xong chuyện a!"

Không ai quan tâm hắn nói gì, sự chú ý luôn dính trên người Anh Kiệt.

Một tiếng súng nổ, sau đó... Không có sau đó, Anh Kiệt không ngã ra chết như Trần Hải Trình tưởng tượng, không có máu. Trong ánh mắt mọi người bao gồm lão Quý và lão Từ đều hiện lên một hình ảnh bình chân như vại, vững như tường thành, thiếu niên tay đưa ở phía trước giờ lên hai ngón, mà ở giữa hai ngón tay còn kẹp một viên đồng

Đây tất nhiên là đạn!

Mọi người cả kinh, Lê Dương Hùng càng là kiềm lòng không được hô:

"Cha mẹ ơi... Tay không bắt đạn?"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Tông sư oai, không thể nhục!

Thực lực của tông sư thâm sâu khó lường, cao thủ nội kinh cũng chỉ là nhanh hơn người bình thường, mạnh hơn gấp mấy lần, nhưng đứng trước tông sư cũng chỉ có thể thấp hơn một cái đầu, dưới tông sư chỉ là sâu kiến

Mà Anh Kiệt vừa rồi ngăn chặn viên đạn có tốc độ ngay cả cao thủ nội kinh cũng không nhìn theo kịp, đừng nói gì đến người bình thường. Cho dù là lão Quý hay lão Từu bản thân là tông sư, có thể ngăn đạn là chuyện bình thường, bởi vì họ có cương khí hộ thể. Nhưng mà nếu như dùng tay không bắt đạn tay trần mắt thịt như Anh Kiệt thì họ không dám chắc

Phải biết tông sư hiện tại chính là đỉnh cao của võ đạo, nhưng không phải là bất từ chuyện gì cũng không kiêng nể. Chính phủ ngày nay chính là dùng vũ khí hiện đại áp chế những vị cao thủ hô mưa gọi gió, tuy nhiên nếu không có xung đột với quốc gia thì chính phủ cũng mắt nhắm mắt mờ với tông sư, bất quá có tông sư sống lâu ở cảnh giới này dần cũng hao mòn tuổi thọ mà chết, cũng có người bị giết bởi vì súng đạn, con người luôn có giới hạn còn mấy mớ tóc thì không

Cho nên không có cơ thể bất tử thì cho dù là tông sư cũng sẽ chết, không ai mà ngu đi đùa với súng đạn. Tông sư đúng là mạnh thật đấy, nhưng bị bắn lên thì đây là điểm yếu chết người, trên thế giới cũng không biết đã có bao nhiêu vị chết ở trên tay sắt thù hận tía

Mà Anh Kiệt vừa rồi chỉ dùng hai ngón tay có thể kẹp được viên đạn, đây cũng đủ thể hiện lên bản thân hắn là cao thủ trong mắt mọi người, lão Quý cũng nhớ lại lão Từu câu nói vừa rồi

Khoan hãy kể lão có giết được cậu ta hay không!

Khó! Trong đầu lão Quý nổi lên một chữ, tuy cũng là tông sư nhưng dám phớt người trước họng súng là ngu ngốc, lão không dám làm

Nhưng Anh Kiệt dám!

Đây cũng đủ nói lên Anh Kiệt nắm chắc bản thân không sợ súng, tính ra cũng rõ ràng tu vi cao hơn lão Quý

Tuy không cam tâm nhìn thấy một thiếu niên còn trẻ đã có tu vi cao xa tầm này, nhưng lão Quý vẫn phải bội phục lòng can đảm của Anh Kiệt

Một bên khác Trần Hải Trình tròn hai mắt to tròn, mồm thì há ra đủ để nhét lọt một quả trứng, sắc mặt kinh ngạc hiện rõ nhìn cứ ngu ngu

"Không, không thể nào! Chuyện này sao có thể?"

Không tin vào mắt thấy, Trần Hải Trình hoảng sợ quá hoá điên nổ súng liên tục như chốn không người

Pằng! Pằng! Pằng!

Lại thêm ba phát chói tai, Hồ Bắc bị Anh Kiệt làm cho thu hút, đến khi tiếng súng làm giật mình lấy lại ý thức thì đã quá muộn ngăn cản Trần Hải Trình lần thứ hai nổ súng

Lão Từu nhanh chân nhưng cũng không nhanh bằng người trên tay có súng đạn, chỉ có thể miễn cưỡng tốc biến đến bên cạnh Trần Hải Trình chậm một bước phé đi hai tay hắn

Theo tiếng kêu thảm thiết vang lên cùng nước mắt, hai tay Trần Hải Trình xụi lơ vì gãy xương, hắn quỳ gối xuống đất khóc nức nở

Ba phát súng vừa rồi cũng không làm gì được Anh Kiệt, đạn tuy nhanh nhưng trong mắt hắn thì quá chậm, nhanh tay lẹ mắt bắt gọn ba viên đạn, Anh Kiệt bóp nát chúng thành bã vụn, sau đó phúi tay đi tới trước người Trần Hải Trình lạnh nhạt liếc nhìn hắn

Trần Hải Trình nhìn thấy trong nước mắt mờ mờ ảo ảo bóng dáng Anh Kiệt, hắn nghiêng răng ngừng khóc gằn ra từng chữ

"Tao... Thành ma... Cũng không tha cho mày..."

Hai mắt hắn đỏ rực, chưa biết bao nhiêu là thù hận trong đó nhìn Anh Kiệt như muốn ăn tươi nuốt sống, mà Anh Kiệt thì không có phản ứng gì với hắn, tay phải khẽ chỉ ra ngón trỏ ở ngay đỉnh đầu của Trần Hải Trình

Hắn nhàn nhạt nói ra:

"Yên tâm! Người sẽ đoàn tụ với con trai của mình ngay bây giờ"

Trần Hải Trình nghe không rõ nữa, mà Nguyễn Trình Chiêu thì rõ mồn một, lão hoảng sợ hét lên muốn ngăn cản

"Khoan đã! Cậu... Võ đại sư không thể giết hắn!"

Trần Thanh An đứng một bên đưa tay ra ngăn lại Nguyễn Trình Chiêu rồi lắc đầu thảm nói

"Tông sư oai, không thể nhục!"

Nguyễn Trình Chiêu há mồm tính nói thêm cái gì, thì đột nhiên nghe một tiếng động nhẹ

Bịch!

Lão nhìn lại chỉ thấy Trần Hải Trình nằm sấp dưới mặt đất, thân thể bất động không còn hô hấp, hai mắt vẫn còn mở to nhưng đã mất đi sức sống, đây chính là xác chết!

Nguyễn Trình Chiêu thân hình run rẩy đứng không vững, lập cập như ghé con mới sinh đang tập đi, Trần Thanh An thấy vậy thì thờ dãi nói với binh sĩ đang dẫn đực mặt đứng gần đó

"Mau gọi nhân viên y tế"

Một bên khác là có người thu dọn khiên xác Trần Hải Trình đi, sau đó là chuyện nội bộ giải quyết làm sau thông báo cho người nhà Trần Hải Trình, đây không phải chuyện Anh Kiệt cần phải lo

Hắn giải quyết xong rác rưởi thì định ra về, nào ngờ một thân hình xuất hiện chặn hắn lối đi

Là lão Từ!

Ai cũng nghi ngờ tính cả Anh Kiệt, hắn khó hiểu hỏi:

"Làm sao? Muốn bắt ta?"

Bắt quá khiến Anh Kiệt nghĩ sai là lão Từ cười ha ha kèm theo vẻ mặt thân thiện nhìn hắn cười nói

"Bạn trẻ chờ một chút, sẵn đây tôi muốn giới thiệu cho cậu một người"

Dù sao cũng là tông sư cho nên xưng hô với nhau như thế không có gì quá, chỉ là mấy người Lê Dương Hùng, Hồ Bắc, Hồ Phong Kiến đang trợn mắt ngoác mồm nhìn lão Từ, lão Từ khẽ ho một tiếng đầy ngưng ngưng, sau đó đưa tay mời Anh Kiệt đi theo hắn

"Ồ? Là ai?" Anh Kiệt tò mò hỏi

"Gặp rồi cậu sẽ biết"

Lão Từ không nói gì nữa mà chấp tay sau lưng đi trước, Anh Kiệt thì thấy thế cũng không hỏi mà lặng lẽ đi theo sau, trong lòng hắn còn có chút nghi ngờ

Đêm nay không trăng không gió, chỉ có cát bụi và mùi máu tanh

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Ta nhưng là giới tính bình thường

Bên trong trụ sở huyện Tràng Bằng, tầng thứ tư phòng hội nghị.

Trong phòng yên tĩnh kèm theo bầu không khí nặng nề, năm người Lê Dương Hùng, Trần Thanh An, Hồ Bắc, Nguyễn Trình Chiêu và Hồ Phong Kiến ngồi hai bên bàn dài cùng các vị quan chức

Thấy không khí quá áp lực, Trần Thanh An thân là chủ tịch huyện nên đành đi trước mở lời trước

"Các đồng chí, chuyện về chủ tịch Trần Hải Trình chúng ta nên xử lý thế nào? Ai có ý kiến gì cứ nói"

Mấy vị quan chức nghe thế thì tò nhìn ông, ông nhìn tôi. Rốt cuộc có người đứng lên dè dặt ấp úng nói

"Cái này... Chủ tịch! Người giết Trần Hải Trình có phải chúng ta nên xử lý theo luật không?"

Vị quan chức này còn khá trẻ, nhìn sơ qua cũng chỉ 30. Địa vị trong huyện cũng không to không nhỏ, nhưng ở trước mặt các bố lão có hơi rụt rè sợ hãi

Mà mấy người có kinh nghiệm lão già nghe người trung niên này nói thì suy ngẫm, sau đó lại lắc đầu lia lịa thờ dài. Một người khác ngồi khoanh tay trên ghế nhìn người trung niên lắc đầu nói

"Không, chuyện này chúng ta không can thiệp vào được!"

Sau đó hắn nói tiếp

"Về cái cậu... Võ đại sư kia không mang luật pháp ra sử dụng được, chắc là cậu có nghe qua võ đạo giới đi" hắn lạnh lùng nhìn người trung niên kia

Người trung niên nghe vậy ngậy ra tại chỗ, suy nghĩ đều gì rồi ngồi phịch xuống ghế, trong lòng run rẩy.

Mấy lão già ngồi xung quanh thấy thế cũng chỉ thờ dài, thầm nghĩ đúng là tuổi trẻ ngày nay a

Không khí trong phòng tiếp tục trầm xuống, một lúc sau Lê Dương Hùng gõ gõ cây gậy trên tay lọc cọc xuống đất kéo sự chú ý của mọi người

Trần Thanh An mỉm cười đối với lão hỏi

"Lão Hùng có ý kiến sao?"

"Ừm!" Lê Dương Hùng khẽ ho một tiếng, sau đó chậm chậm giải thích

"Về chuyện của Trần Hải Trình tôi nghĩ nên tạm thời gửi thông báo cho gia đình cậu ta, ừm... Cứ tạm thời lấy lý do là tai nạn giao thông cả hai cha con không may mà qua đời. Còn về phần Võ đại sư, là chuyện thuộc về quân đội xử lý, dù sao ngài ấy cũng là thiếu tướng..."

Lê Dương Hùng nói tới đây thì ngưng một chút nhìn xem sắc mặt mấy người, đồng thời thấy không ai có ý kiến ở một bên Trần Thanh An gật đầu, lão đứng lên tuyên bố

"Nếu đã không ai có ý kiến thì chúng ta nên làm theo lão Hùng vừa nói, cứ việc thông báo cho người nhà Trần Hải Trình trước!"

Lúc này bỗng nhiên có người đứng lên hỏi

"Vậy chúng ta làm sao xử lý vết thương trên đầu hắn? Tai nạn cũng không thể bị thùng một lỗ như thế, nhìn sơ qua cũng hết sức vô lý"

Về chuyện này đúng là làm cho mấy người giật mình nhận ra, bắt quả Nguyễn Trình Chiêu lúc này là người đứng lên đáp

"Vấn đề này mọi người không cần phải lo, người của tôi có thể xử lý được vấn đề này!"

Mấy vị quan chức nghe vậy thở dài nhẹ nhõm, về phần xử lý thế nào họ không quan tâm nhưng phải hoàn tất, sau đó họ lại nghe Hồ Bắc nghiêm giọng nói

"Nhưng còn một chuyện quan trọng, chuyện hôm nay tuyệt đối không thể công khai ra ngoài, tôi vừa nhận được lệnh ở tổng bộ gửi qua, chuyện hôm nay ai có ý lan truyền ra ngoài... Đứng trách tại sao chết mà không biết lí do!" lão nói mang theo tính đe dọa trong âm thanh

Mấy người ở đây nhất thời đồng loạt lạnh hết cả sống lưng, họ biết đây là chuyện nghiêm trọng, Hồ Bắc nói rất nghiêm túc. Trong lòng họ hiểu rõ phải đem chuyện này giấu kín trong lòng, còn nữa phải mang mấy trưởng dưới mình dặn dò kín mồm kín miệng

Cuộc họp ở huyện giải quyết xong xuôi trong bầu không khí áp lực, mà một bên khác Anh Kiệt đi theo lão Từu, cùng một kẻ không mời mà tới lão Quý

Ba người trên xe đi chuyển mà ngồi im phăng phắc, lão Quý và lão Từu ngồi ở hàng trước nhìn qua kính chiếu hậu bên trong liếc liếc quan sát phía sau, mà Anh Kiệt ngồi ở phía sau cùng một ông lão, thân mặc một bộ vest đen, người này lúc vừa rồi đi theo Lê Dương Hùng cùng một chiếc xe, mà chiếc xe hiện tại cũng là của Lê Dương Hùng. Lão Từu mượn đi một chút

Ông lão ngồi cạnh Anh Kiệt từ lúc xuất phát đã không nói lời nào bây giờ đột nhiên lên tiếng nhìn Anh Kiệt hỏi

"Cậu là Võ đại sư, Võ Anh Kiệt?"

Anh Kiệt thăm chửi trong lòng, biết rồi còn hỏi? Muốn ta tự xưng danh hả? Bất quá hần vẫn phải nể mặt vị này trả lời một chữ

"Phải!"

Mà ông lão này nhìn xem hần một chút tựa như rất hứng thú, hai mắt nhấp nháy liên tục không khác gì liếc mắt đưa tình, Anh Kiệt vô ý thức ngồi nhích ra xa một chút nhưng lại bị cửa xe ngăn cản

Bỗng nhiên ông lão này cười ha ha nhìn Anh Kiệt, sau đó nói

"Ta là lão Vương! Chắc là cậu từng thấy ta rồi đi?"

"Ừm, trong bệnh viện Kim Thành!" Anh Kiệt đáp trong hoang mang đầy nghi ngờ giới tính của lão già này

Mà lão nhận ra Anh Kiệt hiểu lầm thì cười khổ an ủi

"Yên tâm, lão ta từ nhỏ tới giờ không có khẩu vị như thế! Bất quá cậu gặp ta rồi xem như cũng có duyên phận!"

Nói xong lão lại nhìn Anh Kiệt, câu đầu để cho Anh Kiệt thờ phào nhẹ nhõm, nhưng tiếp theo câu sau lại khiến cho hần 800 năm lão tổ có cảm giác mình nguy cơ nhất lần đầu, làm cho hần sợ hãi áp sát vào cửa xe, trong lòng hần chửi trời

Ta nhưng là giới tính bình thường a, duyên phận cái quý gì với ông?

Mà ở phía trước lão Quý lái xe cười trộm cùng lão Quý, vô ý làm lệch bánh lái xém chút thì đâm đầu lao xuống cầu, làm cho mấy người trong xe một chuyến kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Ngũ tinh trận pháp, truyền tông trận

Chiếc xe chờ mấy người Anh Kiệt di chuyển đi đến một địa phương lạ, vừa rồi trên xe Anh Kiệt có nghe lão Vương giới thiệu sơ qua, lão Quý tên thật là Mã Văn Mục, còn lão Từu thì tên Lưu Quốc Dân, mà lão Vương tên đầy đủ thì là Nguyễn Thái Vương, phó bí thư tỉnh uỷ ban nhân dân Tây Ninh, đúng là đại nhân vật.

Trừ Mã Thái Vương ra thì Lưu Quốc Dân cùng Mã Văn Mục đều nằm trong thất đại tông sư, cái gọi là tông sư như rồng khó mà gặp được một vị xuất thế, nhưng bây giờ Anh Kiệt gặp tận hai vị. Mà cái gì nói tông sư oai? Vừa rồi không phải xem chút nữa thì hần bị lão Quý vì tiền mà xảy ra long tranh hổ đấu sao? Oai cái quý gì a, Anh Kiệt thăm chửi

Chiếc xe đi đến dưới chân một ngọn núi, nơi đây nhà cửa thưa thớt, có trồng mì, trồng mía hoặc là rừng cao su, trên sườn núi cũng có lác đác vài căn nhà, trên đỉnh về đêm nhìn thấy rõ mồn một đèn tháp nhấp nháy. Cái địa phương này xung quanh đúng là lạ lẫm nhưng mà ngọn núi này có lẽ ai nhìn sơ qua cũng biết, núi Bà Tây Ninh.

Anh Kiệt móc trong tay cái điện thoại ra xem giờ, thế mà đã hơn nửa đêm. Giờ này có lẽ mẹ hần cũng đã ngủ, Anh Kiệt đành gửi một cái tin nhắn nói xạo cho mẹ hần biết mình qua đêm ở nhà bạn xong, trong lòng có chút chột dạ mà cười khổ

Lão Từu điều khiển xe đưa Anh Kiệt ba người đến dưới chân núi thì ngừng lại, hần đầu tiên bước ra khỏi xe đi lên đứng phía trước làm một chút cử động, mà cái cử động này lọt vào mắt Anh Kiệt hần cũng nhìn ra là một cái kết ấn, sau đó chung quanh vốn tĩnh mịch đột nhiên rung chuyển, giống như bị động đất. Phía trước mặt thẳng vách núi lúc này cũng rung chuyển, đất đá rơi rải đầy đất, một cái hang động bỗng lộ ra trước mặt mọi người

Anh Kiệt thăm dùng thần thức quét ngang một vòng, hần nhận ra xung quanh có cấm chế tạo thành một cái pháp trận, pháp trận này có thể nói đầy tinh xảo, nó theo linh mạch phía dưới tán ra năm hướng kết thành một hình ngôi sao, nhưng bất quá chỉ bao trọn một chỗ này

Cái trận pháp này Anh Kiệt chưa từng nhìn thấy qua, cho dù là ở Tu Chân Giới có vô số pháp trận hần từng xem qua nhưng chưa nhìn thấy loại này, trong lòng dâng lên một trận hiếu kỳ

Mà một bên Nguyễn Thái Vương nhận thấy Anh Kiệt đang suy tư thì đoán ra một chút, lão từ từ giải thích

"Cái này gọi là Ngũ Tinh Trận Pháp, dùng lực lượng của linh mạch dưới lòng đất ở đây tạo thành, kết cấu vô cùng phức tạp. Để tạo ra một đại trận pháp như thế này cần có cường giả trấn thủ ở năm điểm, có vẻ như cậu cũng đã nhìn ra một chút"

"Ừm, ta thấy nó có năm góc chia ra rất giống một hình ngôi sao"

"Chính xác là vậy, nhưng mà ngôi sao vốn dĩ không có năm cánh như trong tưởng tượng, cho nên chúng ta chiếu theo phong thủy địa phương cùng mấy vị thuật pháp đại sư dùng phương thức khai phá linh mạch miễn cưỡng kết nối thành hình dạng như thế"

Anh Kiệt nghe lão Vương giải thích thì thật sự ngạc nhiên, vậy mà có thể cải tạo linh mạch thay đổi hình dạng?

Địa cầu lại có cách làm như thế này?

Bất quá ngoài cách cải tạo linh mạch ra thì cũng chẳng có gì đặc biệt, thậm chí cái này Ngũ Tinh Trận Pháp cũng không phải cái gì đại trận, mà trong mắt Anh Kiệt chỉ là một cái tiểu trận thủ hộ, mỗi một cánh sao đều có một vị cường giả trấn thủ. Đây đại biểu cho trận pháp này rất kiên cố nhưng cũng rất dễ vỡ

Chẳng hạn như bây giờ tùy tiện tìm ra một vị trấn thủ trong số đó rồi đập chết, trận pháp tinh xảo này chắc chắn trong chớp mắt sẽ trở nên ảm đạm, mà linh mạch giao nhau sẽ bị gián đoạn hỗn loạn. Nói tóm lại toàn bộ chỗ này sẽ bị sụp đổ trong nháy mắt

Lão Từ lái xe chạy vào bên trong hang động này, phía sau bị một lớp đất cát tạo thành một cánh cửa bịt kín, nhìn từ bên ngoài vào không khác gì một cái vách núi bình thường. Đây cũng là cấu trúc của pháp trận tạo thành

Lão Từ lái xe đi chuyển trong bóng tối một lúc, Anh Kiệt chợt nhận ra bên trong núi thế mà có không khí, hoàn toàn một chút ngột ngạt đều không có. Bất thành linh có một trận rung chuyển nhẹ, tiếp theo một lát sau con đường càng lúc càng rộng ra, có ánh sáng ở phía trước

Đến khi chiếc xe ra khỏi đường tối lọt ra bên ngoài ánh sáng này, thì Anh Kiệt hai mắt tròn tròn nhìn phía trước, không chỉ có ánh sáng như mặt trời ban ngày cùng bầu trời, mà còn có mấy cái công trình đồ sộ, xung quanh khắp nơi đều có cường giả, thậm chí là quân đội đi chuyển xe thiết giáp

"Cái này mà là trong núi há?" Anh Kiệt thán hô vô cùng ngạc nhiên trong lòng

Mà ở một bên Nguyễn Thái Vương cười giới thiệu:

"Đây là quân khu hoạt động ngầm, bí mật chế tạo vũ khí hạng nặng trong quốc gia! Mà đây cũng không phải trong núi vừa rồi, mà là một cái địa phương khác"

Anh Kiệt thế là ngây ra một lúc, sau đó nghĩ nghĩ nhớ lại vừa rồi trong bóng tối đi chuyển, hẳn cảm nhận được một cỗ lực lượng cường đại không thể tả, cái lực lượng này nếu đem ra so sánh ở Tu Chân Giới thì ngang bằng cảnh giới Kim Đan, còn ở địa cầu có lẽ là Thần Cảnh

Sau đó chợt nhận ra vừa rồi trong lúc đi chuyển có một trận rung chuyển nhẹ, Anh Kiệt kinh hãi nhìn lão Vương hỏi

"Vừa rồi là Truyền Tống Trận?"

Lão Vương không biết Anh Kiệt hỏi cái gì, chỉ đáp

"Truyền Tống Trận thì ta không biết, nhưng cái chúng ta vừa đi qua là Dịch Chuyển Trận"

Cái chó gi Dịch Chuyển Trận? Đó là Truyền Tống Trận! Anh Kiệt chửi thề trong lòng, nhưng cũng không khỏi kinh sợ, địa cầu còn có người biết thần thông về pháp trận này, thao túng không gian, không lẽ có người tu chân? Hắn nghĩ nghĩ sau đó nhìn xung quanh lạ lẫm địa phương

Mà Nguyễn Thái Vương đi đến trước hắn một bước đưa tay ra giới thiệu nói

"Chào mừng Võ đại sư đến với thủ đô Hà Nội, bí mật quân sự cấp cao nhất quốc gia!"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Có dám cùng ta đánh 300 hiệp?

Một cái truyền tống trận cũng làm cho Anh Kiệt thất thần nửa buổi, hắn hiện tại dám tin rằng ở địa cầu còn có người tu chân truyền thừa. Anh Kiệt không tin bản thân mình là người duy nhất xuyên không qua tiên lộ rồi lại theo tiên lộ quay về. Nhưng mà Nguyễn Thái Vương đâu hề ý tâm tư của hắn, chỉ nói là vị thần cảnh kia khi lập xuống truyền tống trận cũng bị hao tổn rất nhiều nguyên khí, liền đi ẩn cư tu luyện không tái xuất phàm thế

Anh Kiệt trong lòng liền hiểu, cái kia thần cảnh có thể là kim đan kỳ cảnh giới mới bị tổn thương nguyên khí như thế, ở tu chân giới người dám lập ra truyền tống trận cũng là nguyên anh kỳ trở lên, kim đan cũng có thể nhưng có chút miễn cưỡng giống như vị thần cảnh của địa cầu này

Sau đó lão Vương bắt lấy một tên quân nhân đem tới nói báo cáo chính mình vừa tới còn dẫn theo một vị đại nhân vật, để cho tên quân nhân kia chạy vào bẩm báo, sau đó lão Vương dẫn Anh Kiệt tìm chỗ nghỉ ngơi.

Tầng cao nhất bí mật quân sự quân khu, một đám già nua cùng một đám trung niên quân nhân ngồi xung quanh một cái bàn tròn lớn, tổng quát có tận 15 vị. Trên thân quân phục cùng quân hàm, cấp thấp nhất ở đây cũng là thượng tá, cho nên nói trong đây toàn là đại nhân vật cũng không sai

Mà lúc này có một vị thân mặc quân phục xanh lục trên vai khác lấy quân hàm thiếu tướng, một bên ngực có huân chương chiến công đủ loại. Hắn đang một mực bác bỏ ý kiến về việc đưa Anh Kiệt lên làm thiếu tướng

"Đưa một cái học sinh đi làm thiếu tướng quân đội, cái này không thể nào. Thủ trưởng mau suy nghĩ kỹ lại đi!"

Mà mấy vị ngồi ở một bên lão già cũng là quân nhân, quân hàm đều là trung tướng hai bên, lộ ra ở giữa một vị lão nhân một thân một mình thượng tướng, tự nhiên chính là thủ trưởng ở đây, người trung niên kia phân bác gọi là Lý Trung năm nay khoảng trên 50, hắn mặt ngoài đeo kính giống tri thức ra còn có tu vi nội kinh đỉnh phong võ giả, có thể trong tòa căn cứ này không có mấy người bằng hắn

Cho nên hẳn mặc kệ các đồng chí ý kiến gì, mình tự đưa ra phân bác. Bất quá không đợi thủ trưởng lão nhân kia đáp trả, một người trung niên khác đứng lên vỗ bàn một cái nhìn Lý Trọng trùng hai mắt quát lớn:

"Hừ, học sinh thì sao? Người ta chính là thuật pháp đại sư, chỉ cần có sức mạnh áp đảo chính là có thể phong chức, nói không chừng người cũng không phải là đối thủ của người ta đi!"
hắn gọi Hà Trọng, cũng một thân quân nhân nhưng huy chương chiến công ít hơn một chút so với Lý Trọng, nhưng mà đồng cấp thiếu tướng, hắn vừa nói vừa cười lạnh nhìn Lý Trọng

Lý Trọng bị gia hỏa này nói vậy liền nổi giận, hắn từ lúc còn trẻ đã cố gắng học qua quân sự theo truyền thống trong nhà, kế thừa ý chí công hiến quốc gia của tổ tiên truyền thừa, nào dễ chịu bị một cái học sinh hí mũi chưa sạch đứng ngang hàng? Nghe Hà Trọng nói vậy trong lòng dâng lên giận dữ nhưng vẫn cười khinh bỉ đáp lại Hà Trọng

"Ta không được? Vậy người thắng được sao? Há, người còn yếu hơn ta đây lấy tư cách gì nói ta a?"

Hà Trọng nghe Lý Trọng nói thì mặt mày đen thui, sau đó đổi thành đỏ bừng Lý Trọng quát

"Yếu con mẹ ngươi! Có dám cùng ta đánh 300 trận?"

"Hừ, ta sợ sao?" Lý Trọng cũng không kém hét lại

Nhất thời trong căn cứ toàn tiếng la hét cho mấy tên binh sĩ đi ngang hết hồn, không biết bên trong xảy ra chuyện gì. Mà ở trong căn cứ hai người Lý Trọng Hà Trọng đồng loạt tạo ra áp lực cho đối phương, bất quá hai người cũng không có bị ảnh hưởng gì mà ở tại xung quanh mấy người khác thì chịu không nổi, cái này gọi trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết cũng không có sai

Nhưng mà lúc này vị thủ trưởng vốn im lặng nhìn cũng không chịu nổi, gõ tay cộc cộc lên bàn nhàn nhạt nói ra

"Hai người nếu muốn đánh nhau thì ra khu huấn luyện, đừng có ở đây làm càn!"

Lý Trọng Hà Trọng nghe lão nhân thủ trưởng này nói thì giật mình, vội vàng thu lại lực lượng, nhưng mà Hà Trọng cũng không phải người chịu bỏ qua dễ dàng, hắn trừng mắt khiêu khích Lý Trọng

"Người dám ra ngoài đánh nhau với ta a?"

"Sợ người không dám thôi a!" Lý Trọng đáp trả còn đưa lên ngón giữa ngoắc ngoắc khiêu khích gấp ba lần Hà Trọng

Hà Trọng thế là bị một câu chọc giận, mặc kệ xung quanh mấy người mà phi thân nhảy lên vượt qua mặt bàn lao tới Lý Trọng trước mặt, Lý Trọng thấy thế cũng phi thân kéo Hà Trọng cùng nhau bay ra ngoài, cứ thế là hai người em dí anh chạy đến khi mất bóng dáng, mọi người trong phòng mới thờ dãi nhẹ nhõm

"Cuối cùng cũng vứt đi hai cái gia hỏa"

Có người cười khỏ nói, mấy người còn lại gật gật đầu, có lẽ hai tên đó để chuyện của Anh Kiệt trôi đi đến nơi nào cũng không biết, sau đó mọi người ở đây lại moi lên chuyện cá cược xem hai người kia ai thắng, cuối cùng số người đứng về phía Lý Trọng là 8, mà Hà Trọng chỉ có 4, chỉ có thủ trưởng là không có hứng thú chuyện này thăm thờ dãi

Ai ở đây cũng biết Lý Trọng và Hà Trọng tu vi ngang nhau cùng là nội kinh đỉnh phong võ giả, nếu tính ra thì Hà Trọng mạnh hơn một bậc, nhưng mà hắn đánh nhau chỉ dùng tay chứ không dùng đầu, cho nên trăm trận đều thua ở trong tay Lý Trọng chuyên dùng nhu khắc cương, nhưng cũng có người hi vọng hắn thắng được một lần đây.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Ta đột phá!

Buổi sáng trong một gian phòng nghỉ ngơi ở quân khu, có một thiếu niên ngồi trên giường khoanh chân xếp bằng, hai mắt nhắm tịt cảm nhận linh khí của long mạch, người này tất nhiên là Anh Kiệt

Đêm qua được lão Vương đưa vào phòng dành cho lãnh đạo nghỉ ngơi, Anh Kiệt cũng không có đi ngủ mà là dùng thần thức quét một vòng xung quanh, hắn cảm nhận được bên dưới có long mạch, lại còn là nhị phẩm trong lòng cuồng hí

Long mạch khác linh mạch được chia ra có nhất phẩm, nhị phẩm và tam phẩm, nhất phẩm long mạch đủ để cho một người luyện khí sơ kỳ lên luyện khí trung kỳ, mà nhị phẩm có thể từ luyện khí sơ kỳ lên hậu kỳ, tam phẩm long mạch càng khỏi nói. Có thể trực tiếp đẩy người tu luyện từ luyện khí sơ kỳ tới hậu kỳ, nhưng mà bất quá tam phẩm long mạch cực kỳ hiếm hoi, so với thượng phẩm linh mạch càng hiếm hơn rất nhiều, cho dù ở Tu Chân Giới cũng chỉ ba cái.

"Thế mà không ngờ địa cầu lại có long mạch nhị phẩm, chọn ở đây làm quân khu có thể giúp quân sĩ rèn luyện nhanh chóng, mà người luyện võ thì càng tiến bộ vượt trội" Anh Kiệt cảm khái tốt cùng, trong lòng cũng vui vẻ ngồi cười cười một mình

Cho nên từ đêm qua hắn đã hấp thu nguyên khí từ long mạch, thật sự là mừng rỡ. Long mạch khác linh mạch không thể thu thập đem sở hữu riêng, nó không có hình dạng cũng không thể dùng pháp bảo cất giữ, giống như không khí chỉ để hít thở mà không thể cầm một dạng

Anh Kiệt hiện tại luyện khí trung kỳ đỉnh phong, hắn không vội đột phá hậu kỳ, hắn muốn tu luyện đến cực hạn cảnh giới mới đột phá, cho nên nguyên cả buổi tối vẫn là luyện khí trung kỳ đỉnh phong, đến hiện tại cũng đầy đủ liền đột phá

"Ta đột phá!"

Ngoại trừ xung quanh 10 mét cách phòng của Anh Kiệt vẫn sáng sủa ánh mặt trời, thì trên bầu trời đỉnh đầu phòng lãnh đạo của Anh Kiệt tu luyện sắc trời âm đạm, sinh ra huyền tượng. Những người khác hiếu kỳ đều tụ tập lại đây, sau đó bị lãnh đạo đuổi đi tập luyện, bây giờ người đứng xem cũng là cấp cao lãnh đạo

Đều đứng xa 5 mét khoảng cách, lão Quý cùng lão Từ cảm giác được năng lượng kinh khủng phát ra từ bên trong, đây là đột phá. Trong lòng hai người thầm nghĩ, người bên trong chỉ có một mình Võ đại sư, chẳng lẽ Võ đại sư tiến lên Chân Nhân?

Trong lòng nghi ngờ cùng kinh hãi, mấy người chỉ biết quan sát, một bên khác cũng đứng xem là Hà Trọng cùng Lý Trọng, hai người mặt mũi bầm dập quần áo dính đầy đất, có lẽ đêm

qua đánh nhau cho tới sáng chưa có thay quần áo, lại vừa cảm nhận được một cỗ áp lực khủng bố truyền đến, còn tưởng là vị cao thủ nào xuất hiện

Sau hai giờ trôi qua, mấy vị cao tăng không có rời đi mà đứng đợi, lúc này đột nhiên bên ngoài huyền tượng tan biến, lực lượng đè ép kia cũng biến mất, mấy người hiểu kỳ kéo nhau một đàn đến gõ cửa, cửa liền mở ra bên trong chính là Anh Kiệt, sắc mặt tươi rói nhìn bên ngoài mỉm cười, họ liền biết Anh Kiệt thành công đột phá

"Chúc mừng Võ đại sư tiến thành chân nhân!" lão Từ chấp tay nói, thay đổi luôn cách xưng

"Chúc mừng Võ đại sư tiến thành chân nhân!" lão Quỷ cũng học làm theo

Những người khác cũng nói chúc mừng, đa số không nhận biết Anh Kiệt nhưng khi nghe hai vị tông sư lão Quỷ lão Từ nói thì kinh hãi, thiếu niên trước mặt chính là thuật pháp đại sư, thiếu tướng đặc ân

Anh Kiệt phát phát tay thân nhiên nói

"Ta không phải chân nhân, chỉ là đột phá thêm một tầng cảnh giới mà thôi"

Mấy người ngậm miệng không nói, nghĩ lại vừa rồi huyền tượng quá dị, đây không phải đột phá chân nhân thì cái gì? Trong lòng hiểu kỳ, lão Từ giúp mọi người đứng ra hỏi

"Không phải chân nhân? Vậy bây giờ Võ đại sư là cảnh giới gì?"

Vốn dĩ hỏi cảnh giới của người khác là cấm kỵ, có thể nói người ta không đại mà khai ra để chính mình chịu thiệt thòi, mà Anh Kiệt ngược lại vui mừng khai ra

"Ta là luyện khí hậu kỳ"

Luyện khí hậu kỳ? Đây là cảnh giới gì?

Anh Kiệt thấy mọi người không hiểu thì nói thêm một cái

"Luyện khí hậu kỳ tương đương hoá cảnh hậu kỳ, các ngươi tự hiểu đi"

Cái này để cho các lãnh tụ kinh hãi, mà Lý Trung càng là xanh mặt, lão Từ cùng lão Quỷ cũng đồng dạng cảm xúc khó tả lên lời, chỉ có Hà Trọng cười ha ha như một tên ngốc

Một cái thiếu niên chưa đầy 20 đã đứng ở đỉnh cao võ đạo, hiện tại đột phá càng là phía trên tồn tại, chỉ có thể ngược nhìn, hoá cảnh hậu kỳ có ý nghĩa gì? Tất nhiên là có, trên thế giới rai rác hoá cảnh tông sư, tuy tính gộp lại cũng ở hàng chục nhưng hoá cảnh hậu kỳ thì chỉ ở hàng đơn vị, đây chính là lực lượng của đỉnh cao võ giả

Không cần nói hoá cảnh hậu kỳ năng lực khiến người ta sợ hãi, mà hiện tại khiến người ta sợ chính là Anh Kiệt tuổi còn quá trẻ, nếu như tiếp tục bồi dưỡng sau này 10 năm, 20 năm lại là cảnh giới gì? Thánh Cảnh? Thậm chí là Thần Cảnh trong truyền thuyết, thiên phú như vậy ai không sợ?

Bất quá có Anh Kiệt là rõ ràng, cảnh giới của hắn tu luyện càng cao thì càng khó, nếu không nhờ có long mạch có lẽ hắn đành hấp thu dương khí cùng âm khí chút ít mà đột phá, cũng mất mấy năm trời cho dù có Đạo Tâm Pháp hỗ trợ, cho nên hắn thật sự muốn cảm ơn mấy người lão Từ đưa hắn đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 50: Gián điệp?

Không biết qua bao lâu, Anh Kiệt tiếp đãi mấy người quân nhân trong phòng, mặc dù là phòng trong quân khu nhưng cũng miễn cưỡng nói đầy đủ tiện nghi không sai, trà cũng được mà cả phê cũng tốt. Mấy vị quân nhân ở đây không ai quan tâm những thứ này, điều quan trọng họ cần biết là kế hoạch hiện tại nên làm thế nào

Kế hoạch gì? Tất nhiên là đưa Anh Kiệt vào hàng ngũ quân sự, với tư chất của Anh Kiệt theo kết quả điều tra thì không có gì phải chê, Anh Kiệt chính xác năm nay tròn 17 tuổi bồi cảnh không có gì đặc sắc, ba mẹ đều là bur chải kiểm từng đồng từng cắt, mà Anh Kiệt trong trường học cũng không có gì nổi bật, trừ lúc mới gần đây đột nhiên trở nên lợi hại thì có lẽ liên quan đến việc tu luyện

Mấy tên quân nhân từng cái một đem lai lịch Anh Kiệt điều tra ra tất tần tặn, bọn họ cuối cùng đưa ra một cái lý do thích hợp chiêu mời Anh Kiệt, đó là đem quyền lợi đặc biệt cùng chức vụ trao tặng thiếu tướng đặc ân, mà trong đó còn ban bố miễn tất cả điều luật của nhà nước lập ra, có thể nói là vô âu vô lo, ai mà không muốn? Sẽ không, họ tin tưởng Anh Kiệt sẽ chấp nhận đề nghị này.

Vì vậy, theo lệnh của thủ trưởng phát ra, lão Vương liền từ Bắc vô Nam đích thân đi tìm Anh Kiệt, bất quá chưa đến nhà đã gặp người ta giữa đường có thể nói bớt được chút thời gian, sau đó lại lặng lẽ đưa người ta vào một cái dịch chuyển trận kéo ra tới Bắc, cái này là do Anh Kiệt sơ suất không nghĩ tới

Có điều cũng không có gì đáng lo, Anh Kiệt tự tin cho dù hắn hiện tại rời khỏi đây cũng không có ai cản được, huống hồ vị trí truyền tống trận hắn còn nhớ rõ như in trong đầu đây. Chẳng qua Anh Kiệt nán lại xem những người này ở đây muốn hắn làm gì, hiểu kỳ mà thôi

Cho nên lúc này mọi người đều tụ tập trong phòng tạm thời của Anh Kiệt, đưa ra một cái giao dịch là một vị lão nhân

"Võ đại sư uy phong, võ pháp song tu! Chúng ta hôm nay chứng kiến tận mắt đúng là vinh hạnh!" mấy câu khách khí, lão nhân này gọi là Minh Khai, Lương Minh Khai một vị trung tướng cấp bậc, tuổi chừng 60 nhìn qua còn rất khỏe mạnh

Anh Kiệt mặt không thay đổi, gật gật đầu sau đó cũng khiêm tốn một chút hỏi:

"Không biết lão nhân cùng mấy vị đưa ta đến đây là có việc gì?"

Những người khác thấy Anh Kiệt thái độ tự nhiên không cung kính cũng không thấp thái độ, cũng không có nói cái gì, đùa? Người ta đường đường là võ đạo tông sư, còn là thuật pháp đại sư thì một cái quân khu tính là gì? Huống hồ mấy người ở đây ai dám độ tu vi mình cao hơn thiếu niên này?

Mặc kệ những người kia tâm tư gì, Anh Kiệt muốn biết lí do mình bị kéo đến đây mà không có lời giải thích, hắn rất tò mò. Cũng không có lâu, lão nhân Minh Khai hít một hơi sau đó

lại thờ dài, nhìn nhìn thiếu niên trước mặt cười khổ nói

"Chúng ta đưa ngài đến đây là có lí do, chính là giúp chúng ta đào tạo binh sĩ mạnh mẽ đi ra, bất quá lúc đó không thể nói sợ là Vô đại sư cực tuyệt cho nên đành ra cái thủ đoạn nhỏ nhỏ, ngài chớ để ý a?" Lão nhân nhìn thấy Anh Kiệt trầm mặt, cũng lập tức nói tiếp, biết rằng thiếu niên này không thích nghe việc vặt, đành vào chính chuyện

"Chúng ta quân khu bí mật này thành lập đã 80 năm, từ mấy đời lão tướng trải qua chiến sự hoàn toàn bình yên vô sự, chỉ là bất quá gần đây có biến cố. Phòng tuyến phía bên ngoài có vẻ không chịu được lâu nữa, mà quân đội của nước ta đã trải qua huấn luyện vô cùng khắc nghiệt, thể chất nâng cao tới cực hạn còn có kinh nghiệm chiến đấu, nhưng mà..."

Nói tới đây lão nhân Minh Khai có chút buồn lòng, vì chuyện này mà lão gần đây khó ăn khó ngủ, phòng tuyến bên ngoài chính là trụ cột của quốc gia, nếu như phòng tuyến bị phá chẳng phải nói bên trong nước coi như xong? Chẳng hạn như một quả quyết dày gấp móng tay nhọn lột sạch sành sanh bên ngoài thậm chí là đâm thủng, bên trong mềm nhũn thì chống cự như thế nào?

Đừng nói hiện tại quốc gia trong nước có cảnh sát, chuyên gia xử lý nội quốc thì cũng tương đương quân đội. Thật ra hai phe thực lực không hề cân bằng một chút nào, quân đội có đủ loại súng ống hiện đại, tank, còn có trực thăng quân sự hay tên lửa chống không quân, đủ loại vũ khí hạng nặng. Mà cảnh sát trong nước thì sao? Chỉ có súng ống, mà nhân lực so với quân đội còn kém xa xa, cho nên nói quân đội chính là vô quyết dày bảo vệ bên trong mình ruột mềm, một khi bị phá thì sẽ chẳng còn sót lại thứ gì

Anh Kiệt nhìn ra được mấu chốt trong vấn đề, hẳn thầm nghĩ những người này chiến sự thì là chiến tranh ngầm, làm sao lại có vũ trang chiến? Chẳng lẽ còn có ai gan lớn như vậy không xem nước Mỹ ra gì? Nước Mỹ hiện tại chính là mạnh nhất cùng lớn nhất về lực lượng, họ ý vào sức cao cùng thể lớn đứng ra bảo vệ những nước nhỏ hơn, mà Việt Nam cũng nằm trong vùng bảo vệ. Hiện tại có kẻ dám nhắm vào Việt Nam khởi động vũ trang chiến đấu, nước Mỹ bị lãng tránh qua một bên, nghĩ nghĩ một hồi, dám không xem Mỹ trên mặt thì cũng chỉ có tam đại cường quốc Anh, Nga, Trung

Mà cường quốc luôn dòm ngó Việt Nam ngoại trừ Anh và Nga thì còn ai? Chính là Trung Quốc!

"Vì vậy các vị muốn mời ta làm huấn luyện viên binh sĩ? Được thôi, cái này ta có thể đáp ứng. Dù sao với tình hình hiện tại các vị đã không thể chống cự thêm bao lâu, nếu như phòng tuyến bị phá, cho dù không có thương vong trong nước thì đất nước của chúng ta cũng bị hạn chế hoạt động, bị người khác nắm quyền ngầm điều khiển, chẳng phải nói sống không được mà chết cũng không xong?" Anh Kiệt biết rõ vấn đề, cho nên hiện tại cũng muốn giúp một chút gì đó cho quê nhà của hắn

Mà lão nhân Minh Khai nghe Anh Kiệt nói thì giật mình, hẳn chưa nghĩ xa như vậy, phòng tuyến tuy trụ không còn vững nhưng cầm cự được địch nhân bên ngoài không cho xâm chiếm vào bên trong, đây là hắn tự tin cho tới nay quân khu có lực lượng. Hẳn chưa từng nghĩ sẽ có một ngày phòng tuyến bị phá, cho dù có cũng chỉ là giả thuyết mà thôi

"Cái này, không thể nào! Chúng ta có thể còn cầm cự được rất dài thời gian, bất quá có thương vong, mà cho dù là cường quốc nào xâm nhập cũng khó thể tiến vào bên trong, làm sao bị khống chế được chứ, ngài làm ta hoảng sợ a!" Lão nhân đúng là sợ vô mặt, Anh Kiệt nói ra một cái kết quả làm cho hắn mặt mày tái mét

Anh Kiệt nhún nhún vai, thần nhiên nói

"Ta cũng không có nói phòng tuyến thật sự bị phá vỡ, mà là thí dụ, dù sao người ta đem cây gián điệp vào trong nước cũng khó nói, cái này cũng tính là phòng tuyến gián tiếp bị phá nha!"

Không chỉ lão nhân Minh Khai mà tất cả mấy người trong phòng đều sửng sốt, không đợi họ suy nghĩ Anh Kiệt liền thêm một câu

"Lúc trước ta từng cứu giúp Lê Dương Hùng khỏi từ kiếp trong tay một tên thuật pháp đại sư, nhưng mà môn pháp của hắn là ma tu, cực kỳ độc ác. Nếu như ta không ra tay kịp thời đoán chừng Lê Dương Hùng ông ta đã ngóm mắt rồi, với lại khiến ta nghi ngờ, Hồ Bắc cho người điều tra khắp nơi trong phạm vi do ta xác định thì người thì triển âm toán Lê Dương Hùng giống như bốc hơi vậy, không để lại manh mối, các người nghĩ thế nào? Cho dù là ta cũng không dám tự tin một chút thời gian liền có thể ra khỏi phạm vi truy tìm của quân đội a!"

"Ý của ngài là?" Lão nhân không tin nhìn Anh Kiệt, Anh Kiệt là tông sư cùng thuật pháp đại sư, thủ đoạn nhiều vô cùng lại tự nhận mình không khả năng che giấu sạch dấu vết, làm ai không sợ? Người kia mạnh thế nào cũng chỉ là thuật pháp đại sư nha, không trốn được quân đội truy quét.

Mà Hà Trọng đứng một bên trầm ngâm một lát, đột nhiên giật nảy mình hét lớn:

"Có gián điệp!"

"Gián điệp?" mấy người khác đồng dạng kinh hoàng, hoảng hồn giật mình

Vì lí do gì phòng tuyến mấy chục năm không xoay chuyển, gần đây đột ngột phát sinh? Cái này đem lên đây nghi vấn, cộng thêm Anh Kiệt phân tích ra vấn đề, mà để họ tin tưởng có gián điệp chính là Lê Dương Hùng trong nước chưa từng có kẻ thù nào trong giới võ đạo cùng tu đạo, đây là tình báo chính xác 100.

Chỉ có thể là ngoại quốc! Đây là kết luận đưa ra hiện tại, không có ai phản đối.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Tôi không có quyền phán xét các cậu?

Chuyện gián điệp thì để cho nhà nước giải quyết, dù sao họ có không ít cao thủ. Anh Kiệt hôm nay chính thức nhậm chức huấn luyện viên, có điều so với những người khác thì quân phục của hắn hoàn toàn khác biệt, cũng là một thân thiếu tướng quân hàm. Cái này đem đi ra để cho mọi người sửng sốt, thiếu tướng vì sao lại muốn đi làm huấn luyện viên?

Tuy nói cũng có cấp cao quân nhân đi huấn luyện binh sĩ, nhưng cũng chỉ là trao đổi kinh nghiệm cùng kiến thức đã trải qua mà thôi, đằng này thiếu niên thiếu tướng trước mặt lại còn lập ra một bản kế hoạch huấn luyện rất là nghiêm túc

Mà người này ngoài Anh Kiệt còn ai trẻ tuổi được gọi thiếu niên thiếu tướng? Tuy có nhiều người không hiểu rõ nguồn gốc về Anh Kiệt nhưng là lãnh đạo ở trên thông báo thì không thể sai, người thiếu niên trước mặt này chính là thiếu tướng đặc ân mệnh danh thiên tài

Mà mấy tên huấn luyện viên này cũng biết điều, gặp Anh Kiệt đi ngang qua thì khom người chào một cái tỏ ra lễ nghĩa, Anh Kiệt đáp lại thì cũng là gật gật đầu

Anh Kiệt đứng trong bãi huấn luyện rộng rãi, nơi này có hàng rào phân chia từng khu một, còn có dụng cụ để tập luyện các loại. Bất quá những thứ này trong mắt hắn là rác rưởi vô dụng đồ vật, mà đứng ở đối diện hắn là năm hàng binh sĩ, một hàng cũng có 10 người, đây là tiểu đội 5 của Anh Kiệt phụ trách, tổng nhân số 50 binh sĩ.

Anh Kiệt kêu người lấy một cái ghế để hắn ngồi xuống sau đó bắt chéo chân, hai tay thì chấp lại đặt trên đùi, thái độ một cái cấp trên hiện rõ liếc nhìn đám binh sĩ, mà cái biểu hiện này rơi vào mắt của tiểu đội 5 thì khiến người ta phát hỏa

Đây là cái gì? Đắc ý cùng xem thường bọn họ?

Tuy là nổi giận nhưng cũng không ai dám làm gì ngoài chửi thầm trong bụng, người ta dù sao cũng là thiếu tướng a... Vạn lần không nên mà trêu chọc vào, tiểu đội 5 hiểu rõ cho nên cứ mặc kệ Anh Kiệt thái độ gì, họ cũng chỉ chửi cha chửi mẹ trong lòng tìm chỗ giải tỏa

Mà Anh Kiệt quan sát cũng không phải người nào cũng hiểu được, hắn là đang dùng Thiên Nhân quan sát, cái gọi Thiên Nhân cũng không phải như Dương Tồn ba mắt trong phim, mà là một cách gọi. Chỉ cần mắt của người có thể thấy được thần bí đồ vật mà người ta không nhìn thấy được, cũng có thể gọi là Thiên Nhân, đây là Anh Kiệt đột phá mở ra năng lực

Quan sát một lúc, hắn thầm chê cái này binh sĩ tiểu đội cũng quá mục nát, xương cốt cũng được mà thể lực cũng tốt, mấy cái này tập luyện dần sẽ có, bất quá hắn chê là những người này ngoài thể chất thể lực ra cũng không có gì khác, mạnh hơn người lười biếng một chút mà thôi

Lý do rất đơn giản, những binh sĩ này ngoài tập luyện hàng năm cũng chỉ có tập luyện mãi như thế, thể chất tăng đến cực hạn có tập bao nhiêu đi nữa cũng hoàn toàn vô dụng, con người luôn có giới hạn. Mà giới hạn đã đầy cần có cách đột phá mới có thể đi lên, dĩ nhiên muốn đột phá không thể dùng việc huấn luyện bình thường nữa, mà phải dùng cách nặng hơn bạo lực hơn

Anh Kiệt thu hồi ánh mắt, đứng lên vỗ vỗ tay, sau đó chấp tay sau lưng nói:

"Các cậu như thế này đúng là binh sĩ, ngoài binh sĩ ra không có cách nào hình dung. Bởi vì, các cậu hiện tại quá yếu, yếu đến mức thảm hại!"

Lời vừa ra, tiểu đội 5 nghe như có tiếng gió ù ù không được rõ, ngậy ngậy cả đám, một lúc sau thì sắc mặt đỏ lên như muốn nổ tung, chính xác là nổi giận, họ là quân nhân làm sao chịu nổi người ta sỉ nhục? Binh sĩ luôn có lòng tự trọng không muốn bị người khác xem thường

Không biết là nhìn không nổi hay là bị ngu, một tên cao to khỏe mạnh nhất trong đám người bước đi lên kèm theo khí thế hùng hổ, mỗi bước chân mang theo tiếng nặng nề in xuống mặt đất, thân cao hơn mét tám, da ngăm đen nhưng cơ bắp cuộn cuộn, có thể nói thể chất cùng thể lực vô cùng khủng bố mới thành ra dạng này

"Cậu đừng có xem thường người khác quá đáng, cho dù là huấn luyện viên cũng không có quyền đi sỉ nhục lòng tự trọng của binh sĩ!"

Anh Kiệt bị tên cao to này nói thì cười hắc hắc, ngược lại hỏi

"Ồ? Cậu là ai?"

"Ngô Bác!"

Vừa đáp xong, người tên Ngô Bác này cảm thấy mặt mũi đột nhiên đau rất choáng váng một cái, trời đất đảo lộn xoay một vòng hoa cả mắt, tiếp theo đó là một cỗ lực lượng kỳ lạ kéo hắn đi xa khỏi đám người, tiếp theo chỉ có một tiếng "Oanh!" phát ra

Theo hướng Ngô Bác va chạm phát ra âm thanh đám người nhìn thấy, Ngô Bác thân dính trên hàng rào lún sâu vào 5 tấc, hàng rào phía bên ngoài lòi ra một hình người làm cho người ta sợ hãi, mà tiểu đội 5 người còn lại thì kinh hãi quay sang nhìn Anh Kiệt, vừa rồi không ai nhìn thấy Anh Kiệt động tác gì, Ngô Bác đứng đó đột nhiên biến mất cái vèo làm cho mấy người sửng sốt, tiếp theo chỉ nghe âm thanh phát ra thì nhìn theo hướng đó

Nhất thời kinh hãi, không ai dám nhúc nhích, mồ hôi chảy dưới nắng nóng càng thêm đầm đìa, như vừa tắm mưa xong đồng dạng, mà Ngô Bác thì bất tỉnh nhân sự được đồng bọn đem hạ xuống dựa vào gốc tường chờ lấy tỉnh lại

Anh Kiệt cũng không quan tâm, hắn đang nói chuyện lại có kẻ dám cắt ngang, đây là loại hắn chán ghét nhất sự tình. Bây giờ ngược lại tốt, đem kẻ chứng mất đánh bay tâm tình thoải mái, chấp tay sau lưng một lần nữa hỏi ra

"Tôi không có quyền phát xét các cậu?"

Câu này vừa ra làm cho người ta run rẩy, lạnh lùng âm trầm mang theo sát khí uy hiếp, có ai dám nói không? Đồng thanh trả lời

"Thưa huấn luyện viên, Có!"

Anh Kiệt lại hỏi

"Lòng tự trọng của các cậu tôi có cần quan tâm sao?"

"Không cần, thưa huấn luyện viên!" lại một trận đồng thanh đáp

"Vậy dám đối với cấp trên như cậu ta, tôi có thể đánh?"

"Thưa huấn luyện viên, có thể!"

"Nói lớn lên!" Anh Kiệt gầm lên một tiếng, làm cho tiểu đội 5 hoảng sợ, đồng thanh hét to gấp 3 lần

"Thưa huấn luyện viên, có thể!"

Anh Kiệt lại một mặt lạnh lùng biểu lộ, khí thế một lần nữa thay đổi làm cho mấy tên binh sĩ của tiểu đội 5 càng đứng thẳng không dám nhúc nhích, tâm niệm sợ hãi nghĩ người thiếu niên này không hề bình thường, không đùa được, nhìn thấy Ngô Bác không? Vén vén hai câu thì bất tỉnh nhân sự a.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 52: Thực chiến giả

Bản kế hoạch huấn luyện cũng không rề rà hay phức tạp, Anh Kiệt lập ra chỉ là vấn đề tu luyện, hẩn lấy kinh nghiệm của kiếp trước kèm theo các phương pháp đem ra hướng dẫn, nói bạo lực cũng được mà nặng cũng tốt, bởi vì tu luyện nói không với nhẹ nhàng cùng thanh thản, mà tâm lý rất nặng nề cùng áp lực, tự bản thân lĩnh ngộ

Mà bạo lực ở đây nói chính là dùng thực chiến để kiểm tra xem người phát triển đến mức nào, Anh Kiệt đối với tiểu đội 5 đưa ra bản kế hoạch, nói là dùng phương pháp của hẩn trong thời gian ngắn sẽ đột phá cực hạn thể chất so với hiện tại mạnh gấp 5 lần, mà còn nói giống như trong phim thể lực của họ tăng lên tối đa 7 lần, nhanh hơn cả một chiếc xe đua tốc độ, không chỉ thể người còn có thể tay không cắt đá, tay không bắt đạn, sức nhạy bén tăng lên có thể cảm nhận được sát ý

Một đồng lời nói để cho tiểu đội 5 tuyệt đối choáng váng, nghe giống như phim kiếm hiệp, người không tin cũng phải tin, những điều Anh Kiệt nói ở bên ngoài chính xác khó gặp, nhưng trong quân khu chẳng lẽ chưa gặp qua?

Thất đại tông sư cũng không phải xưng danh cho vui!

Binh sĩ gia nhập quân khu đều được chỉ dạy qua cơ bản về võ thuật cùng đạo thuật, sau đó sần lọc lựa chọn những người có tố chất tham gia, còn lại thì giống như nghĩa vụ quân sự, tập luyện 2-3 năm thì được đưa ra về, thể chất không đủ thì chỉ cần có kinh nghiệm là được

Mà Anh Kiệt sắp xếp xong cho tiểu đội 5 bắt đầu vào khuôn nếp tập luyện, thời gian nhanh chóng trôi qua một tháng, một tháng này hẩn quan sát từng người một không bỏ sót, có thể nói là hết tâm tận tụy, người nào tập sai hẩn sẽ chỉ chỗ cho sửa, người nào không hiểu hẩn cũng kiên nhẫn thuật lại một đoạn

Cái này làm cho tiểu đội 5 cảm động, lần đầu tiên có người vì bọn họ mà ngày đêm quan tâm chỉ dạy, tuy là người này vui giận khó đoán nhưng cũng không có ác ý.

Một tháng sau, Anh Kiệt triệu tập tiểu đội 5 ra bãi thực chiến, đi theo còn có mấy vị lãnh đạo cấp cao cùng lão Quý, lão Tửu, lão Vương ba người. Đây là đến xem kết quả huấn luyện, mà kỳ này thực chiến có hai đội cũng là do Anh Kiệt tìm đối thủ thử nghiệm thực chiến

Một là tiểu đội 5, đấu với tiểu đội 7 của thiếu tướng Bách Việt Trì, vì vậy tự tin muốn đứng ra thi đấu với Anh Kiệt, Anh Kiệt cũng vui vẻ không từ chối, có người muốn làm đá lót đường cho học trò của hẩn thì hẩn làm thầy giáo cũng không muốn làm người ta thất vọng nha!

Trận này gọi thực chiến giả, sở dĩ gọi như thế bởi vì trận này là đánh thật, nhưng cũng không phải giết đi đối phương, cho nên có thể gọi là giả

Lúc này vây quanh hai bên đều là binh sĩ, mà bên trong mái che ngồi thì là lãnh đạo, cùng nhau quan sát giữa sân hai đội, một cái huấn luyện viên bước ra giữa sân làm trọng tài, sau đó huýt còi phát động bắt đầu

Tiếng còi vừa vang, hai đội liền di chuyển, động tác cực kỳ nhanh nhẹn, xung quanh mọi người cũng phấn khích xem trận đấu, lòng người nhiệt huyết dâng trào giống như muốn lao vào tham gia

Lão Quý xem trận cặp mắt cứ run run giống như không kiềm được, quay sang lão Tửu hỏi

"Có phải hay không ta bị hoa mắt a? Tiểu đội 5 vừa rồi động tác cũng quá nhanh đi, tiểu đội 7 nhanh cũng là lẽ thường vì họ có kinh nghiệm. Còn tiểu đội 5 chỉ vờn vờn tròn một tháng giống như lột xác, có phải hay không là do được Võ đại sư huấn luyện?"

"Ừm, ta cũng thấy như vậy! Hoàn toàn lột xác, thậm chí ta cảm giác tiểu đội 5 thực lực nhìn hơn tiểu đội 7 một chút" lão Tửu nghiêm túc vừa xem trận đấu vừa trả lời, đây là nhận thức chung không riêng gì hai lão

Xung quanh các đơn vị lãnh đạo đều nhìn ra vấn đề, họ cũng không ngờ để cho Anh Kiệt huấn luyện lại có kết quả vượt trội như thế, bất quá mọi người tranh luận bên ngoài thì bên trong trận chiến vẫn tiếp tục

Tiểu đội 5 do Anh Kiệt huấn luyện hiện tại không chỉ là thực lực, mà còn có võ kỹ. Đây là Anh Kiệt đặc biệt cho họ một môn pháp dùng công kích địch nhân, tên là Vô Ảnh Quyền, Quyền ra cực kỳ nặng cùng có tốc độ rất nhanh, có thể làm cho đối thủ hoa mắt không nhìn rõ

Bất quá chỉ có thể dùng đánh bại võ giả ngoại kinh, nội kinh sơ kỳ còn có thể miễn cưỡng, bởi vì tiểu đội 5 chỉ mới bắt đầu vào tu luyện được phía ngoài giấy mỏng mà thôi, nhưng mà đối với tình hình này Anh Kiệt cũng không lo, tiểu đội 5 chỉ cần chăm chỉ tu luyện môn pháp hẩn dạy không cần tới 1 năm thì thực lực có thể nói mạnh nhất trong các tiểu đội, có thể đem ra so sánh với trung đội bên trên, cho nên Anh Kiệt cũng không gấp

Quyền ra nhanh như chớp, không phải chỉ một mà rất nhiều quyền, nội lực cùng tốc độ của tiểu đội 5 làm cho tiểu đội 7 hoảng hồn, liên tiếp làm cho họ thối lui, nếu không may bị trúng một quyền thì chỉ có nước nằm một chỗ, bởi vì miễn cưỡng đỡ đòn còn cảm thấy đau đớn không thôi

Mà Ngô Bác lúc này biểu hiện cực kỳ xuất sắc nhất trong tiểu đội 5, hẩn một mình hạ gục 10 tên liên tiếp sau đó thể công không ngừng mà đánh bại bất cứ ai trước mặt, các vị lãnh đạo chỉ cảm thấy khổ cho mấy tên nhóc bị Ngô Bác nhắm trúng vật ra cho ăn đòn thảm không tả nổi

Mà lúc này cục trận thay đổi, có tám 5 tên cường tráng bên tiểu đội 7 bao vây Ngô Bác tạo ra thủ thế, làm ra một cái trận hình giáp công, liên tục quấy rối thể tấn công của Ngô Bác, Ngô Bác cũng có chút khó xoay sở bởi vì 5 người này hẩn nhận ra. Là 5 tên mạnh nhất trong tiểu đội 7 trong đó hai tên là đội trưởng cùng đội phó là cao thủ ngoại kinh đại thành

Có điều Ngô Bác cũng không phải một mình, đồng đội lúc này thấy Ngô Bác gặp khó, mấy tên gần nhau không cần nói lập tức lao lên hỗ trợ, thể tấn công có hơi yếu hơn Ngô Bác nhưng cũng không yếu hơn 5 tên tiểu đội 7, không chỉ vài người mà là toàn đội, ra tay đều nhấp nhéoáng

Tiểu đội 7 lúc này thâm, tuyệt đối thâm, tan tác nằm rải rác cùng lui ra ngoài trận, bên trong chỉ còn có vài tên cố gắng chống đỡ. Cũng không quá lâu, huấn luyện viên trọng tài thổi còi lệnh kết thúc trận đấu, sau đó quân y tế đưa tiểu đội 7 đi chữa trị vết thương

Lãnh đạo một đám đứng lên vỗ tay, sắc mặt đều mang theo nụ cười, họ không nghĩ tới kết quả vượt hơn dự tính, rất hâm mộ Anh Kiệt tạo ra một tiểu đội mạnh mẽ như vậy, tạm thời có thể nói hoàn thành một nửa lo lắng trong quân sự

"Thật tuyệt vời, Võ đại sư không hổ là Võ đại sư, vừa ra tay liền tạo ra một binh chủng mạnh như vậy, bây giờ tất cả tiểu đội trong quân khu... À không, trong nước không thể so sánh với tiểu đội 5 nha!" người khen tự nhiên là lão Vương, hẩn đang phấn khích, cùng tự hào

Không chỉ hẩn, mà là toàn bộ quân nhân, không ngừng tự hào nhìn hâm mộ Anh Kiệt

"Không có gì, ta chỉ là huấn luyện bọn họ, còn thể hiện tốt hay không cũng là do bọn họ, bất quá về sau những người này còn có thể phát triển thêm nữa"

Khiêm tốn, cũng không phủ nhận. Mọi người cảm động, biên giới xảy ra biến cố, mà hiện tại họ có Anh Kiệt trong tay còn có gì phải sợ? Tốc độ huấn luyện này cũng quá kinh khủng,

chắc chắn biên giới ổn định sẽ trong nay mai

"Võ đại sư, bất quá chỉ có tiểu đội 5, có thể hay không ngài chia bản huấn luyện ra cho chúng ta mỗi người một bản? Tiệp thể huấn luyện cùng lúc tất cả binh sĩ"

"Tất nhiên là được, ta cũng không thể ở đây hoài được, bản huấn luyện ta đã sớm chia ra đủ bộ, hiện tại có thể phát cho các vị"

Anh Kiệt biểu thị chính xác là không muốn ở lại, hẳn ở nhà còn bố mẹ cho nên phải quay về, mà những người ở đây cho dù tiếc nuối cũng không có ngăn cản, nhưng đều theo hẳn lấy lòng cùng cho một số đơn vị âm thầm bảo vệ, thiên tài nha! Còn trẻ nha! Về sau thời gian còn rất dài nói không chừng người ta phát triển đến trình độ nào còn chưa biết, tốt nhất là nên bảo vệ thật tốt

Mọi người đều đồng lòng nghĩ như thế, có thể lại không biết Anh Kiệt không sợ gì cả, ở lại thêm ba ngày Anh Kiệt thu xếp rồi đi, có điều lần này trở về không chỉ có hắn mà còn có vài người, trong đó có Ngô Bác.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Lê Ánh Nguyệt, Nguyễn Thành Dương

Lần này trở về Anh Kiệt mang theo một đám binh sĩ, hẳn tự thân chọn lọc ra những người có thiên phú cao nhất trong đó có Ngô Bác, mặc dù người này làm cho hắn chán ghét lần đầu nhưng càng về sau mới hiểu được, Ngô Bác ngoài tự trọng quá cao thì tính cách đều tốt, thậm chí khiến cho Anh Kiệt có hứng thú với thiên phú của hắn

Còn lại cũng là tố chất cao, tổng cộng Anh Kiệt đem đi 16 người. Bởi vì hắn có lí do, Anh Kiệt muốn thành lập một đội bảo vệ cao thủ để bảo vệ ba mẹ cùng người thân, cho nên lần này trở lại mang theo. Lúc Anh Kiệt muốn mang đi những người này, mấy vị lãnh đạo nhìn mà tiếc đứt ruột, bất quá có bàn kế hoạch thì mau chóng ổn định lại tâm tình

Một đường về nhà, lần này Ngô Bác lái xe, 4 chiếc xe đặc chủng nối đuôi nhau trên đường cao tốc, khiến cho người đi đường cùng nhà dân hai bên đều kinh ngạc còn tưởng là tập trận, khí thế hiển ngang mà chạy.

Mà lúc này tại nhà Anh Kiệt đúng lúc có đại sự, bên ngoài xuất hiện một hàng xe máy phân khối lớn cùng một chiếc ô tô màu bạc, nhìn qua có lẽ toàn là nhãn hiệu cao cấp của Yamaha, ngoài ra bên trong sân tụ tập một đám người quần áo đủ loại, sơ mi có, jean có, áo ba lỗ cũng có. Quan trọng nhất trên thân còn đeo trang sức vòng vàng, trên cánh tay đều có xăm hình con rắn

Cũng có mấy tên vác theo gậy giống như muốn làm vũ khí, toàn bộ vây quanh căn nhà nhỏ dường như không muốn cho một con cá nào lọt lưới, mà xung quanh người xem đa số là hàng xóm láng giềng không dám lại gần sợ bị vạ lây. Mà ở giữa sân bên trong hiện tại có ba thân ảnh bị vây vào giữa, chỉ cần là người trong xóm liếc phát biết ngay là những ai

Một thân áo sơ mi trắng quần tây đen lão nhân, người này tự nhiên là ông Danh, ngoài ra còn có hai người một nam một nữ tuổi trung niên đang nắm chặt tay nhau, hai người này cũng chính xác là bố mẹ Anh Kiệt, đứng trước ba người cũng đồng thời một nam một nữ, nam nhân hơi mập một chút thân mặc áo trắng sơ mi quần tây còn thất cả vạt, trên đầu thì trọc lóc, người ta tự xưng là Nguyễn Thành Dương, sếp cùng chủ nợ của bố Anh Kiệt

Còn người phụ nữ mặc áo khoác da ngoài, quần bó sát cùng giày cao gót, kèm theo mang kính đen, tóc ngắn, cũng tự nhận là Lê Ánh Nguyệt, chủ nợ của mẹ Anh Kiệt. Hai người không hẹn mà đến cùng lúc, dĩ nhiên là đến đòi nợ vợ chồng Anh Cường, Bảo Nhi

"Hôm nay đã hạn chót, tôi mặc kệ cô có tiền trả hay không cũng phải trả, không trả thì căn nhà này hôm nay phải tháo dỡ đi!" Lê Ánh Nguyệt hung hăng vừa nói vừa chỉ xung quanh căn nhà, tỏ ra không nói đùa chút nào

Mà lúc này Nguyễn Thành Dương cũng cất giọng nói không thua kém Lê Ánh Nguyệt:

"Tôi nói Cường, cậu chùng nào mới trả hết số nợ mà cậu ứng trước của tôi đây? Đã 1 năm rồi, tổng cộng 40 triệu đấy, nếu không có tiền thì đưa sổ đồ đi!"

Vợ chồng Bảo Nhi mặt mày lúc xanh lúc trắng, họ không ngờ hôm nay lại bị đến đòi nợ, mà số tiền hai người gộp lại cũng gần 100 triệu chứ không ít, Bảo Nhi lúc này có chút bất đắc dĩ ầm ướt nước mắt chấp tay quý xuống hướng Lê Ánh Nguyệt và Nguyễn Thành Dương van xin

"Chị Nguyệt, anh Dương cho chúng tôi vài hôm nữa chạy tiền trả cho hai anh chị, tui hứa sẽ có đủ số tiền trả hết, nếu không được chúng tôi sẽ bán đất trả cho hai anh chị, có được không?"

Bảo Nhi thật sự thành khẩn, hai tay chà sát vào nhau muốn phòng mặt. Anh Cường lúc này nắm lấy hai tay vợ mình thôn thức không thôi, quá mức đau lòng, đây là lần đầu tiên cảm thấy nhục nhã như thế

Bán đất trả nợ? Họ từng nghĩ qua nhiều lần, nhưng lại nghĩ tới Anh Kiệt thì tim như thất lại, họ bán đất rồi thì tương lai làm sao? Còn cái gì tặng cho Anh Kiệt về sau lấy vợ? Cho dù hai vợ chồng có sống ven đường cũng được, nhưng tuyệt đối không thể để con mình chịu khổ, nó còn quá trẻ a!

Mà nợ này cũng từ Anh Kiệt mà ra, ngày xưa hắn ăn chơi dám cả gan mượn tiền dân chơi, trả không nổi thì bị người ta tìm tới cửa, bố mẹ hắn chửi toi bởi còn đánh hắn một trận nhưng rồi vẫn tái diễn, Anh Cường cùng Bảo Nhi bắt đầu khổ sở chạy khắp nơi mượn tiền trả thay cho Anh Kiệt

Họ cũng tự trách, không dạy dỗ Anh Kiệt đến nơi đến chốn, cho nên nhận một phần trách nhiệm gánh vác. Hai người tâm tư bẽ bộn, ngược lại Nguyễn Thành Dương cùng Lê Ánh Nguyệt lòng dạ sắt đá, lạnh lùng nói

"Tôi không cần biết, cô cậu hứa lần này là lần thứ bao nhiêu rồi? Không phải chúng tôi không cho cơ hội, mà là các người không biết nắm bắt, đành tự trách bản thân các người đi"

"Tóm lại một câu, có trả tiền hay không?"

Lê Ánh Nguyệt lạnh lùng hỏi, Bảo Nhi vừa rồi hứa hẹn giống như bà ta không hề nghe thấy, lúc này ông Danh đứng một bên nhìn một tràng thấy ngứa mắt nhìn không được quát nói

"Người ta cũng đã hứa rồi! Anh chị không thể cho người ta thêm cơ hội sao? Nhà cũng ở đây, có trốn đâu mà lo, ngược lại anh chị mang theo nhiều người như vậy ra oai với cái gì? Nhìn có lẽ không phải thứ tốt lành gì, không sợ bị công an nắm đầu a?"

Ông Danh ngữ khí hùng hồn đem mấy tên vác cây vác gậy chỉ trò quát mắng, mấy tên kia cũng không phải người của Lê Ánh Nguyệt hay Nguyễn Thành Dương, mà là hai người họ

thuê tới giang hồ muốn đem theo đe dọa vợ chồng Bảo Nhi, nghe thấy ông lão trước mặt lạ hoắc đem giang hồ chửi bới cảm thấy lú lờ, mặt mày tái mét nhìn nhìn đám người đầy hình xăm

Đúng như họ sợ, một tên trong đó bị chửi đau mặt nhịn không nổi kéo theo cây côn đi tới trước mặt ông Danh, không lẽ phép chửi mắng hời

"Ông già, ông là ai mà dám xía vào chuyện của bọn tôi? Không muốn sống thêm một chút à?"

Mà Lê Ánh Nguyệt lúc này vội vàng chạy lại người thanh niên vác gậy an ủi, nói là không nên hành sự lỗ mắng kéo gậy ra án mạng, mà nói ông Danh già cả dễ nhất là đánh mau chết, không nên dây dưa tới công an

Người thanh niên vác gậy gọi Hồ Báo, tự lấy danh hiệu như thế, cũng là trong đám làm đại ca, nghe Lê Ánh Nguyệt nói thì khịt mũi coi thường, cũng không nói nữa mà lườm mắt với ông Danh tỏ ra chán ghét

Ngược lại đối với hai vợ chồng Bảo Nhi có chút hứng thú, người còn trẻ nha, đánh không sợ chết, chỉ cần nói không có tiền trả họ sẽ có lí do lấy nhà, mà không cho họ hành sự thì đơn giản, cứ việc đem ra đánh cho tàn phế, tuy nói giết người không được nhưng đánh người thì có thể nha, chỉ cần đánh không chết, người dựa vào tiền liền có thể để cho nhà nước mất nhắm mắt mờ

Không phải sao? Nếu tội phạm bị đem trăm tuyệt hết thì mấy tên hám tiền trong cơ quan nhà nước dựa vào tiền lương mà sống cũng khó khăn a, tuy nói tham ô chiếm số ít, nhưng bọn tham ô ăn rất nhiều phải có thêm một chút tiền đen mới được, đây là hai giới hắc bạch giao dịch ngầm, bắt quá chỉ có bọn người tham ô giao dịch

Mà lúc này cách đó không xa một hàng 4 chiếc đặc chủng quân đội đang tiến đến, khí thế khủng bố để cho người đi gần luôn tránh né sợ hãi, mà nhìn theo hướng đi chuyển thì chính xác là nhà của Anh Kiệt

Thông qua cửa sổ nhìn thấy kinh ngạc người quen, thấy Anh Kiệt ngồi trên xe không khỏi ngạc nhiên, đúng là Anh Kiệt không sai, hấn trở về!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Nguyễn Khánh? Là cái thá gì?

Lê Ánh Nguyệt cùng Nguyễn Thành Dương nhất định hôm nay phải lấy được tiền nợ, nếu không cũng không cứ tay không mà đi về, ít nhất phải lấy cái gì đó cầm cố.

Cho nên hai người phải ép buộc vợ chồng Bảo Nhi, mà ông Danh đứng ở một bên nhìn toàn cảnh thì ngửa mặt không chịu nổi, bắt quá hiện tại sợ mấy người giang hồ đứng bên kia, giang hồ nha! Ai biết được tội nó sẽ làm ra chuyện gì đâu? Vừa rồi không phải có thằng muốn đánh mình đi

Mà từ bên ngoài lúc này đột nhiên có tiếng cơ động xe rầm rộ đến gần, nhất thời gây ra tiếng vang, làm cho mọi người xung quanh chú ý, chỉ thấy từ đằng xa 4 chiếc đặc chủng quân đội, người nào cũng hết sức ngạc nhiên mở to mắt nhìn mang theo trong lòng đầy nghi vấn

Chỉ có điều những chiếc xe vừa xuất hiện trong tầm mắt thì có người e ngại, ngoài mấy tên côn đồ xăm mình thì còn ai? Lê Ánh Nguyệt cũng có chút khó chịu mà nhíu mày, Nguyễn Thành Dương thì đồng dạng

4 chiếc đặc chủng vừa tới trước ngõ thì dừng, trên xe bước xuống mấy tên thanh niên cường tráng, thân mặc quân phục bên hông còn đeo vũ khí, là súng lục. Đây là 16 vệ binh mà Anh Kiệt sắp huấn luyện, súng cũng được lãnh đạo trong nhà nước cấp giấy phép quyền sở hữu, hàng xóm vậy xem thì có người hiểu liền nghĩ sắp có chuyện vui, còn người không hiểu? Kệ đi!

Một hàng binh sĩ tiến vào bên trong sân, hung uy hùng dũng, trên thân toát ra một cỗ khí chất quân nhân đầy áp bức, làm cho mấy tên giang hồ cùng hai người Lê Ánh Nguyệt có chút lạnh, có điều chưa hết ngạc nhiên thì trên xe lại bước xuống một người, người này là thiếu niên, thân cũng mặc một bộ quân phục kèm theo quân hàm sao vàng, khí thế vô cùng bất phàm, ánh mắt càng làm cho người cảm thấy rét run thậm chí không dám nhìn, lãnh đạm vô cùng

Mà những người nhận ra thiếu niên này thì trợn mắt ngốc mồm, ở trong xóm có ai mà không nhận ra hắn? Ngoài Anh Kiệt còn có ai?

"Các người là ai?" Anh Kiệt có chút không nghĩ tới trong nhà vậy mà có nhiều người như thế, còn có trên tay mang theo gậy?

Thì liếc mắt nhìn một chút, Anh Kiệt nhận ra trên tay những người này đều có hình xăm một con rắn đen, mà phía trước hai thân ảnh làm cho hắn gọi nhớ tới mấy người, có hơi bất ngờ nhưng sau đó Anh Kiệt lại cười lạnh, ánh mắt không thân thiện giả vờ hỏi

Vì thấy Anh Kiệt trên thân quân phục, cho nên không có ai dám lên bắt chuyện, mà Lê Ánh Nguyệt cùng Nguyễn Thành Dương cũng không thể nào nhận ra được, dù sao đây cũng là lần đầu họ nhìn thấy Anh Kiệt cho nên có chút nghi ngờ, mà Anh Kiệt thì lần thứ hai nhìn thấy bọn họ cho nên tỏ ra sát khí cùng uy áp.

"Anh Kiệt? Là Anh Kiệt phải không?" ông Danh vội vã chạy tới hỏi, ông mặc kệ mấy tên binh lính là ai, trước mắt người thiếu niên này ông nhưng nhận ra

Không phải phá gia chi tử thì là ai nha?

Anh Kiệt nhìn thấy ông Danh thì thu liễm uy áp, sợ làm cho ông cụ khó chịu trong người. Mà ông Danh cũng không có nhận ra cái này, hớn hờ nhìn Anh Kiệt sau đó đột nhiên lại âm đạm

"Những người này là?"

Không riêng gì Anh Kiệt, mà 16 tên binh sĩ cũng nhận ra không khí có chút không đúng, mà những người ở đây lại có vũ khí trên tay còn có xăm hình. Binh sĩ tự ý thức được những người này không phải người tốt, 16 tên tấn ra bao vây lại xung quanh, cái này tốt. Có thể làm tăng thêm mấy phần uy áp

Hiện tại ai còn dám vọng động? Giang hồ sao? Hay là Lê Ánh Nguyệt? Nguyễn Thành Dương? Không!

Không có ai dám, không thấy à? Người ta là quân nhân, còn có súng kìa.

Ông Danh cũng không có để ý những binh lính kia là sao, đứng bên cạnh Anh Kiệt chỉ một đám người nói là chủ nợ của ba mẹ hắn, những tên có hình xăm thì là giang hồ bọn họ thuê

tới.

Lê Ánh Nguyệt và Nguyễn Thành Dương, Anh Kiệt có nhận biết, bất quá những tên giang hồ này quá lạ mặt, kiếp trước cũng không có đông như vậy đi, liếc một chút xung quanh đột nhiên ánh mắt Anh Kiệt loé lên một cái, giống như nhìn ra cái gì thú vị

Trong đám người, một tên cao to xăm hình mặc áo thun ba lỗ, tay vác gậy sau cổ, hung thần ác sắc. Giống như không xem mấy tên binh sĩ xung quanh ra gì, lúc này bật lửa hút lấy một điếu thuốc thờ ra một hơi khói, ánh mắt lãnh đạm nhìn xung quanh lạnh lùng nói

"Chuyện này là sao? Hai đứa bây đang đùa tao à? Bọn này từ đâu ra phá đám thế hả?"

Hắn là Hồ Bảo, dĩ nhiên đang hỏi Lê Ánh Nguyệt cùng Nguyễn Thành Dương, vốn dĩ đám binh sĩ này vừa xuất hiện hắn cũng có chút bất ngờ, nhưng cũng là người nhanh nhất ý thức được mấy tên này chỉ là nghiệp dư quân nhân, hẳn chắc chắn như thế bởi vì bản thân Hồ Bảo cũng một thời binh sĩ, so với đám binh lính hiện tại mạnh hơn nhiều, bởi vì hắn là trung đội trưởng xuất ngũ, có thể không ai biết hắn còn một cái bí mật là võ giả ngoại kinh đại thành

Lê Ánh Nguyệt đỏ mồm hôi trán, tháo kính mắt xuống cười nịnh nọt Hồ Bảo trả lời:

"Anh Báo chớ lo, mấy tên này chắc là nghĩa vụ quân sự xuất ngũ, có lẽ hai vợ chồng nó thuê về đe dọa chúng ta mà thôi"

"Ừm? Còn có tiền thuê người!"

Hồ Bảo liếc mắt nhìn Lê Ánh Nguyệt sau đó chuyển dời đến vợ chồng Bảo Nhi, khoẻ môi khẽ cười. Mà Lê Ánh Nguyệt bị cái liếc mắt của Hồ Bảo thì rét, đây là cảnh cáo nếu cô dám lừa ta thì coi chừng cái mạng nhỏ, hai chân run run Lê Ánh Nguyệt trong lòng thầm chửi mẹ, cô cũng không chắc những binh sĩ này thật giả, bất quá có Hồ Bảo nổi tiếng trong Hắc Giới thì cho dù là binh sĩ thì làm sao? Hắc Giới cũng là giang hồ nổi danh mới bước chân vào được, hoặc người có chỗ dựa cao đi vào.

Dĩ nhiên Hồ Bảo có cả hai, hắn vừa nổi tiếng là tàn bạo, còn có chỗ dựa. Tuy chưa từng giết người nhưng cũng phé đi vài chục tên, tâm lý thầm nghĩ thì càng chắc chắn Hồ Bảo có lợi thế, liền đem Anh Kiệt cùng 16 binh lính nói là giả

Hồ Bảo thật ra cũng không quan tâm thật giả, gặp hắn cũng phải nể mặt mũi, trừ khi người chưa nghe qua danh Báo đại ca.

Hồ Bảo vỗ vỗ tay chân im mấy người xôn xao, cười trào phúng nói 16 binh lính

"Các cậu không nên vọng động a, các cậu là binh sĩ xuất ngũ phải không? Ở trong quân khu có bao giờ nghe qua Nguyễn Khánh chưa?"

Nguyễn Khánh! Ở đây chưa ai nghe qua, nhưng trong quân khu thì cũng có chút nổi, nhất là đối với đám người Ngô Bắc vừa nghe xong có hơi giật mình

Nguyễn Khánh? Không phải đội trưởng trung đội 13 sao? Hắn là trong lúc huấn luyện cố ý đánh gãy tay đồng đội nên mới bị trục xuất a!

Ngô Bắc có hơi khó chịu khi nghe tên này, hai tay nắm chặt nắm cứng miệng, những người khác cũng giống như thế có sự e ngại với cái tên này, mà đây hết thảy rơi vào trong mắt Hồ Bảo hắn càng thêm tự tin những tên này đã nghe qua danh hắn, càng làm cho hắn kiêu ngạo

"Haha! Vậy..."

"Nguyễn Khánh? Là cái thá gì?"

Hồ Bảo định nói tiếp bỗng nhiên có giọng nói cắt ngang, làm cho hắn lời sắp ra khỏi miệng thì dừng lại, cảm giác bị có kẻ vĩa vào mồm thật đau không cho nói tiếp, Hồ Bảo nổi giận nhìn sang nơi phát ra tiếng quát

"Đứa nào dám xen ngang lúc tao nói chuyện?"

Chỉ thấy người nói là một thiếu niên quân phục, ai cũng nhìn ra người nói là Anh Kiệt, một cái liếc mắt quét ngang người Hồ Bảo làm cho hắn cứng người, không rét mà run, tâm lý thầm hỏi

Thằng nhóc này là ai? Sao lại có sát khí cao như thế? Một cái liếc mắt khiến cho ta lạnh cả sống lưng?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Một niệ m đổi một tay

Anh Kiệt không quan tâm Nguyễn Khánh là tên quái nào, dám uy hiếp cha mẹ hắn thì cho dù là ai cũng không được. Một cái liếc mắt kèm theo uy hiếp sát khí bắn tới, không riêng gì Nguyễn Khánh mà tất cả đồng bọn đều cảm giác được tử vong

Cái này là thế nào?

Nghĩ ngờ có nhưng không ai dám lên tiếng giống như có một cỗ lực lượng vô hình khoá mồm lại, đây là tâm lý sợ hãi a!

Anh Kiệt đi từng bước một vào trong, lúc đi ngang qua Nguyễn Khánh cảm nhận được trái tim của tên này đập loạn nhịp, Anh Kiệt nổi lên ý cười, càng tiến lên phía trước nụ cười của hắn càng đậm

Đây không phải vui vẻ mà là cười lạnh, lại thêm sát khí toả ra tứ phía làm cho người người tâm lý kinh dị, mà gần nhất hai vị Nguyễn Thành Dương và Lê Ánh Nguyệt xui xẻo, nhất là Lê Ánh Nguyệt bị sát khí của Anh Kiệt chấn nhiếp cho tê dại ngồi phịch xuống đất, có nước chảy ra ở hai chân bốc mùi lên làm cho người ta khó chịu

Anh Kiệt cũng không để ý, một con kiến hôi mà thôi, hắn tiến đến cha mẹ thì thu liễm uy áp dùng tay nâng đỡ hai người đứng lên

"Ba mẹ, chuyện này để con giải quyết. Hai người trước tiên rửa mặt đi nghỉ ngơi nha?"

Thì câu này vừa nói, hai vợ chồng Bảo Nhi không tin mà nhìn nhau. Trong mắt đối phương đều không rõ Anh Kiệt đây là ý gì, Bảo Nhi nắm bàn tay Anh Kiệt nước nờ nói

"Anh Kiệt, chuyện này không phải đùa giỡn, con cứ ở một bên để cho ba mẹ năn nỉ hai cô chú, con yên tâm sẽ không có việc gì"

Thì Bảo Nhi vừa nói xong, Anh Cường kể bên cũng gật đầu, ông Danh thì thờ dài một hơi lắc đầu than thở hai vợ chồng khổ

Có điều Anh Kiệt sẽ đồng ý sao? Dĩ nhiên là không!

"Được rồi, con nói chuyện này để con giải quyết thì nhất định!"

Không đợi hai vợ chồng Bảo Nhi ngăn cản cùng phản ứng, Anh Kiệt đứng thẳng xoay người lại, hai tay chắp sau lưng thì quát một tiếng

"Ngô Bác!"

"Có, thưa cậu chủ!"

Cậu chủ, đây là lúc về Anh Kiệt dặn thay đổi cách xưng hô, dù sao cũng không còn ở trong quân khu không cần phải theo quy tắc quân đội, bây giờ thành người của Anh Kiệt thì phải theo quy tắc cùng lệnh của hắn

Thì Ngô Bác trả lời, Anh Kiệt mặt không thay đổi cười nhạt nói

"Hiện tại chúng ta không áp dụng quân luật, nói cho ta nghe theo võ đạo giới những người này chọc phải ta sẽ như thế nào?"

Anh Kiệt nói xung quanh hàng xóm đều nghe, mà gần nhất hai vợ chồng Bảo Nhi cùng ông Danh cũng nghe, tất cả có mặt tại hiện trường đều nghe rõ, bắt quá lại không có ai hiểu hai chữ "võ giả" là thế nào

Võ giả? Đó là cái gì?

Ngoại trừ 16 vệ binh cùng Anh Kiệt, cộng thêm một người là Nguyễn Khánh hiểu còn lại là nghi ngờ, mà phản ứng không giống nhau Ngô Bác lập tức đáp

"Chọc giận võ giả không thể tha, mà chọc giận một vị tông sư càng không thể tha, nhẹ nhất phế tứ chi, nặng thì đổi mạng rủa nhục!"

Ngô Bác nói để cho mọi người sững sờ, cái gì chọc giận tông sư bị phế tứ chi? Còn đổi mạng là cái gì a?

Không ai hiểu, tất cả đều ngây dại. Mà Nguyễn Khánh lúc này tâm thần bất định, dường như nhận ra có chỗ không đúng, thì nhìn nhìn Anh Kiệt một chút thân mặc quân phục, quân hàm treo sao, cấp bậc này chắc là tướng rồi. Có điều nhìn thế nào cũng thấy thiếu niên này mới mười mấy tuổi a?

Chắc là thuê người đóng kịch, như Lê Ánh Nguyệt nói? Cái này không có khả năng!

Không thấy sao, chỉ cần là võ giả thì liền cảm nhận được Anh Kiệt đang vô cùng phần nộ còn có sát khí, Lê Ánh Nguyệt đâu? Không phải võ giả nhưng giác quan phụ nữ nhạy bén a

Nguyễn Khánh cũng không biết thật giả, nghĩ nhiều vô ích, tùy tiện đứng ra muốn giảng hoà

"Cái này có hiểu lầm, chú em chắc hẳn là con của hai người bọn họ phải không? Được rồi, bình tĩnh nghe anh nói. Bọn anh chỉ là đến thu tiền nợ, không có làm gì khác, nếu như hôm nay không có thì hôm khác vậy, chuyện ngày hôm nay coi như xong, thế nào?"

Cái này cũng dễ cho Anh Kiệt minh bạch, tên này hiện tại đang sợ muốn chuồn đây mà! Tâm lý nghĩ, người này có chút thông minh, làm lão đại trong xã hội đen lâu như vậy đúng là không uống, bắt quá muốn xỉ xoá còn phải xem hắn có đồng ý hay không.

"Ừm, nợ tất nhiên phải trả. Nhưng mà đi đòi nợ phải mang theo vũ khí a?" đây là Anh Kiệt cố tình hỏi

Cũng không ngờ vậy mà Nguyễn Khánh đáp lại được

"Haha, đây là đem phòng thân, lỡ như có con nợ nào đó trả không được tiền muốn cầm dao liễu mạng thì bọn anh bị thiệt hại a!"

Anh Kiệt trầm nghĩ: Hay cho câu phòng thân, nói dối không biết ngượng

Tâm niệm nhất động, chỉ nghe một tiếng "xoạch" phát ra, không ai ở đây nghĩ tới tiếng động vừa rồi phát ra ở trên người Nguyễn Khánh, vừa đồng loạt nhìn qua thì choáng váng, có người lập tức nôn tại chỗ

Mà đứng kế bên một tên giang hồ đàn em run rẩy nói

"Đại... Đại ca... Tay anh..."

Thì cái này để cho Nguyễn Khánh không có cảm giác gì lúc này nhìn xuống hai tay của mình, một tay còn nhưng tay còn lại đâu? Dưới đất a!

Một trận hét dài dường như rất đau đớn tận tâm can không chịu nổi, mùi máu bắt đầu tán ra xung quanh, tay phải Nguyễn Khánh nắm chặt bắp tay trái, phần dưới đã bị cắt mất, chỉ có máu chảy một dòng xuống đầy đất

Mặt kẻ Nguyễn Khánh nước mắt nước mũi tèm lem khóc nức nở, còn cái gì bộ dáng đại ca giang hồ? Lê Ánh Nguyệt, Nguyễn Thành Dương mặt mày tái xanh cùng trắng bệch, cái này vừa nôn xong a

Mà đồng dạng còn có Bảo Nhi thờ không nổi cũng vừa nôn xong để cho Anh Cường vuốt vuốt sau lưng ổn định tinh thần

Vừa rồi là chuyện gì xảy ra?

Không ai biết, ngoại trừ 16 vệ binh tâm lý trầm nghĩ: Cậu chủ ra tay không đơn giản, tuyệt đối là không lời mà đánh a! Ngô Bác lúc trước không phải cũng vậy sao? Có điều lần này ra tay tàn nhẫn a!

Mà tại lúc này Anh Kiệt cười lạnh khinh bỉ nói

"Vừa rồi ta ra tay muốn phết một tay của ngươi, vì sao lại không cầm vũ khí lên đỡ a?"

Đúng là Anh Kiệt ra tay, một niệm đổi một tay, nhưng mà vô ảnh vô tung, làm sao đỡ?

Nguyễn Khánh đau quá hét dài còn hơi đầu mà trả lời, một lát thì trực tiếp ngất đi, được một đám đàn em gọi di động kêu cấp cứu, Anh Kiệt cũng không có đuổi theo, hắn đã lưu lại khí tức của những tên này cho dù chạy đâu cũng vô ích, thì một bên khác hàng xóm hoang mang có người lấy điện thoại báo công an, chỉ có mấy người Bảo Nhi, Anh Cường cùng ông Danh ngăn người trong lòng kinh hãi

Cái này sắp có chuyện lớn a!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Tát

Một niệm cắt đi một cánh tay đối với Anh Kiệt cũng không có gì khó, vốn dĩ hắn không có định làm thế bởi vì nhìn Nguyễn Khánh cũng là một cái võ giả, cho dù là ngoại kinh đại thành đem bỏ ở hiện tại thời nay cũng là cao thủ a, bất quá khiến cho hắn chán ghét chính là cái tên này lại dám nói dối

Ở trên đời này Anh Kiệt ghét nhất là cái gì? Chính là nói dối, cái này không thể tiếp nhận được, hỏi vì sao? Bởi vì hắn đời trước bị không ít nha, nếu không làm sao lại nợ nần chồng chất a!

Phết đi một cánh tay của Nguyễn Khánh là chuyện nhỏ, có thể chuyện lớn là tiếp sau đây liền xảy ra, vừa rồi không biết là ai tốt bụng gọi điện báo công an, tràng diện lại một lần nữa yên tĩnh, không có người dám nhúc nhích

Lúc này lấy lại tinh thần nhanh nhất cũng là ông Danh lão nhân, càng cao tuổi thì càng tiếp thu nhanh hơn người trẻ tuổi, bất quá ông cũng không biết vừa rồi cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì, ngược lại thì muốn hỏi cái này Anh Kiệt. Dù sao thì Anh Kiệt vừa rồi xuất hiện cũng khiến cho ông kinh ngạc, mặc đồ quân phục a? Cũng khiến cho ông hiểu kỳ

"Anh Kiệt vừa rồi là cái gì xảy ra vậy? Hơn nữa cháu làm sao lại mặc quân phục?"

"Cánh tay a? Là do cháu làm!"

Anh Kiệt ngược lại cũng không có giấu mà cười cười đáp, còn chuyện quân phục? Đợi lát nữa thì sẽ rõ, hiện tại hắn không muốn nói. Nhưng thì cái câu là hắn làm cũng đủ khiến cho ba người kinh dị, không riêng gì ông Danh mà hai vợ chồng Bảo Nhi cũng không tin vào tai mình, thậm chí nghĩ là mình vừa nghe lầm đi

Anh Kiệt cũng không có đi xem tâm tình của ba người, lúc này còn có người đợi hắn xử lý, chính là hai tên mà hắn muốn báo thù nhất hiện tại

Lê Ánh Nguyệt, Nguyễn Thành Dương!

Thì hai cái tên này kiếp trước chính xác là dồn bó mẹ hắn vào con đường chết, cho dù là gián tiếp. Hắn, Anh Kiệt từng thế nếu có một ngày quay lại thế giới ban đầu, sẽ dùng chính thực lực của mình tiễn hai con hàng này về địa ngục!

Hiện tại nha, chính là lúc này!

Anh Kiệt thay đổi thái độ nhanh như gió quay sang nhìn hai người, cái nhìn đầy sát khí cùng một loại cảm giác sợ hãi dâng lên, cái này liền khiến cho hai con hàng sợ hãi quỳ gối dập đầu xin tha, Lê Ánh Nguyệt càng là tâm thần bất định chính xác là muốn điên rồi, vừa rồi không phải sao? Đang yên đang lành đột nhiên đường đường là đại ca Hồ Bảo nổi danh bỗng dưng rút xuống một cánh tay, hỏi cái này ai không hoảng? Ai không sợ? Quá mức quý dị, mà bản thân đứng gần vị tên Anh Kiệt này nhất khiến cô ta càng thêm khiếp đảm chính là vị thiếu niên trước mắt vừa tự nhận là do người ta làm, cái này... cái này nên làm thế nào?

Còn không phải nên quỳ xuống xin tha sao?

Người ta làm sao làm ra chuyện đó còn quan trọng a? Chết tới nơi trước mắt không gì nghĩ được

Nhưng có điều ngoài dự liệu là Anh Kiệt lại ứng thanh ứng khí lạnh nhạt nói

"Làm sao lại quỳ xuống xin lỗi rồi? Không phải nên tiếp tục đòi nợ a?"

"Không dám, không dám!" Nguyễn Thành Dương càng là sợ khiếp vía không thua kém gì Lê Ánh Nguyệt, thì cái này Anh Kiệt nhắc lại làm cho hắn lạnh cả tim gan

"Ừm? Vậy tiền nợ không muốn lấy lại sao?"

"Không, không! từ từ, trả, cũng được!"

Trong giọng hai người run rẩy, khóc? Không hẳn, mà là sợ có chút nói năng khó khăn. Anh Kiệt lúc này thì nổi lên ý cười, trên thân thể càng phát thêm ra sát khí, sát khí dồn tất cả lên hai người, chỉ cảm thấy một cỗ năng lượng vô hình đè áp chính mình xuống dưới, Nguyễn Thành Dương có chút chống cự nhưng mà cũng không lâu, thì con hàng này lập tức nằm rạp xuống đất trước bao nhiêu ánh mắt, Lê Ánh Nguyệt càng không thể nổi

Cái này để cho hai người lần đầu tiên cảm thấy được nhục nhã, từ trước tới giờ đứng ở trên cao quát người ta, có khi nào lại bị người ta khi dễ như bây giờ? Oán khí trong lòng nổi lên thì sao, có thể làm được vị này thiếu niên trước mặt ư?

Tất nhiên là không! Anh Kiệt cảm thấy mình lần đầu tiên trong cuộc đời thật sự vui vẻ, hiện tại chính là vui vẻ

"Hai người các ngươi đối với ta mà nói không khác gì hai con kiến hôi, nhưng mà vì đãi ngộ đặc biệt mà các ngươi từng dành cho gia đình ta, thì hôm nay ta sẽ tự mình động thủ xem như là trả chia tay đi!"

Anh Kiệt vừa nói vừa cười, cái cười kia làm cho người nhìn lạnh hết cả sống lưng, da gà thì nổi lên từng bộ phận. Đây không phải người cười, mà là quỷ cười a?

Cũng không ai biết Anh Kiệt nói dài ngo mà hai vị kia chủ nợ dành cho là cái gì, chỉ thấy Anh Kiệt động tác từ từ nâng bàn tay phải lên đến mắt thường cũng có thể nhìn được, thì tiếp sau đó chính là xoổng sần

Ba!

Một tiếng như sấm vỗ vang lên, là một cái tát. Tát? đừng xem thường cái tát kia, tuy không dùng nội lực nhưng đối với người bình thường có thể chịu nổi sao?

Người bị tát lại là Lê Ánh Nguyệt, cũng không có cái gì khó. Anh Kiệt chỉ là nắm lấy cằm của cô nâng rồi dùng tay kia mà tát, thì có cái thứ nhất tự nhiên sẽ có cái thứ hai, cứ liên tiếp 10 cái tát Anh Kiệt cảm thấy chính mình là Luyện Khí kỳ cũng có chút τέ, đây là hấn đánh cho sượng tay mà thôi. Mạng, mới là cái hấn muốn thực hiện khúc sau.

Về phần Lê Ánh Nguyệt thì mặt mày sùng đỏ, có chút rơm rướm máu mũi chảy ra, nước mắt đầm đìa tỏ ra vô cùng uất ức, còn đâu là bộ dáng đẹp đẽ ban đầu a?

Không ai ngăn cản sao?

Có, thậm chí là có mấy người muốn lao vào cứu cô gái đáng thương mang tên chủ nợ này ra ngoài, nhưng mà vừa lao ra thì bị đám quân lính kia ngăn chặn lại đánh đuổi trở về, còn mang súng ra đe dọa

Cũng có người không tin những người này thật sự dám bán nên liều lao ra. Kết quả, không những bị bắn thật mà còn ăn tận hai viên đạn vào hai chân, cái này vừa xảy thì khiến cho xung quanh yên ỏn hơn một chút, thậm chí có người đứng đằng sau bị che tầm mắt lên lút sợ hãi trốn chạy về nhà

Ồn ào tất nhiên có, nhưng hết thảy đều bị bọn người Ngô Bắc làm cho lắng xuống, cho dù người nói cái gì thiên lý, cái gì luật pháp hiện tại cũng vô dụng

Tràng cảnh hiện tại làm cho người ta thật sự hoảng, nhất là mấy người trong xóm càng không thể tin vào mắt mình, mấy người trung niên chính mắt nhìn thấy Anh Kiệt từ bé lớn lên, còn có mấy bạn học cùng xóm hay vui đùa. Hiện tại, thay đổi một cái phách làm cho người người hoảng sợ, không phải thay đổi bề ngoài mà là tâm tính a

Đáng sợ cùng tàn nhẫn ác độc! Đây là kết luận chung

Mà yên tĩnh cũng không lâu, từ xa liền lần nữa nghe tiếng xe động cơ, có điều khác với lần đầu Anh Kiệt xuất hiện, lần này còn kèm theo tiếng còi hú, trong thôn xóm lập tức có người vui mừng muốn nhảy cẫng

Đó không phải là công an cảnh sát a? Công an cảnh sát tới, mọi việc sẽ được giải quyết, không riêng một ai mà tất cả những người có mặt tại đây đều nghĩ thế, thậm chí là Lê Ánh Nguyệt mặt mũi bầm dập cũng có chút cố gắng nhếch miệng cười vui mặc kệ đau đớn, Nguyễn Thành Dương càng là mừng rỡ

Mà những người lo lắng ngược lại là vợ chồng Bảo Nhi, còn có ông Danh, trong lòng thâm kinh hãi, thậm chí nghe Anh Cường bố Anh Kiệt run rẩy lắm lắm

"Thôi xong, xong, lần này xong thật rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Tự cao tự đại

"Ủm? Tới rồi sao?" Anh Kiệt trong lòng nghĩ quả nhiên cảnh sát tới

Từ lúc hấn sống lại cho tới bây giờ có thể nói là rất có duyên với chính quyền nhà nước, hết cảnh sát tới quân đội

Tiếng còi hú càng lúc càng gần cho đến khi có một hàng xe xuất hiện, rất nhiều người mặc quân phục xanh lục, còn có một số người là đồ đen xám đội mũ bảo hộ, tay vác súng nhảy từ trên xe xuống người ta mới thấy sau lưng những người này có bốn chữ CSCD, nghĩa là Cảnh Sát Cơ Động

Bởi vì lúc nghe được nhân chứng báo án thì thủ phạm ra tay tàn nhẫn, không điều động người tinh nhuệ là không được, cho đến lúc này họ rầm rộ ủa vào trong như một con gió, bao vây toàn bộ những người có mặt ở đây, xua đuổi dân chúng vây xem còn lập một hàng rào nghiêm cấm cảnh báo nơi này nguy hiểm

Bất quá nhiều chuyện người không ít, có mấy thanh niên bên ngoài leo cây để hóng hớt rồi truyền miệng lại cho người bên dưới, CSCD cũng không rảnh mà quan tâm hết cho nên mặc kệ. Cho tới lúc này chỉ là một mẫu đất nhỏ, một căn nhà nhỏ cùng một cái sân tạm gọi là rộng đông chật kín người

Ngoại trừ năm người Võ Anh Cường, Bảo Nhi, ông Danh, Lê Ánh Nguyệt và Nguyễn Thành Dương. Thì còn lại đều mặc quân phục, ngoại trừ người của Anh Kiệt còn lại công an cảnh sát cũng rất ngạc nhiên

Đây là chuyện gì? Không phải báo án báo là có người cố ý gây thương tích sao? Những người kia hình như là trong quân đội a?

Không chỉ binh tốt nghỉ ngơi, lúc này có mấy vị quân phục xanh lục tiến vào ánh mắt cũng tràn đầy khó hiểu, đi đầu một vị quân hàm nhìn ra thượng tá, hai người còn lại là trung tá và thiếu tá. Một lần hành động này do quá gấp cho nên cơ sở điều đi ba vị cấp tá, có thể nói chuyện này gây chú ý rất nhiều đồng nghiệp

Những người này cơ sở tại xã An Tĩnh, vị thượng tá đi đầu là nam nhân khí thái bất phàm, cao to còn có đeo băng tên nhỏ trước ngực, gọi Gia Thiện

Hai vị phía sau cũng đều đeo băng tên trước ngực, hai nữ nhân một người gọi Ngọc Tiền, một nữ nhân khác gọi Ngọc Ngân, cái này nhìn vào rất dễ hiểu nhầm là chị em ruột đi, nhưng trên thực tế cũng là chị em đồng nghiệp mà thôi

Gia Thiện nhìn toàn cảnh cũng hơi bất ngờ nên kéo lấy một tên cấp dưới hỏi, kết quả nhận được câu trả lời khi tiến vào đã thấy những người kia, ám chỉ là Anh Kiệt cùng 16 vệ binh.

Không chỉ Gia Thiện mà hai nàng Ngọc Ngân Ngọc Tiền cũng rất ngạc nhiên!

Có lẽ là lúc này thấy mình ở đây cấp bậc cao nhất nên có dũng khí, cũng tiện lợi làm gương cho cấp dưới, Gia Thiện bước thẳng tới chỗ Anh Kiệt, dù sao ở đây Anh Kiệt quá nổi, thân mặc quân phục quân hàm đỉnh sao nha!

Ồm tâm lý vững nhất trong đội, Gia Thiện vô cùng tự tin bước lên trước, dù sao cũng có tuổi nghề trước tiên phải biết lễ tiết cẩn thận, Gia Thiện đứng trước người Anh Kiệt khề khom

người chào, hai nàng Ngọc Ngân Ngọc Tiền cũng học làm theo

Một cái lễ quần, đương nhiên Anh Kiệt sẽ không thèm để vào mắt, gật gật đầu coi như là đáp lại, ba người cũng không ai nói gì mà hết sức đề phòng Anh Kiệt, mà thái độ của ba người làm cho Lê Ánh Nguyệt cùng Nguyễn Thành Dương sạm mặt lại

Chẳng lẽ bọn họ biết nhau? Thằng nhóc kia thật sự là người trong nhà nước!

Trong lòng thầm nghĩ một lần nữa rơi xuống vực sâu, coi là hôm nay không thoát được, Lê Ánh Nguyệt vừa rồi còn mừng rỡ định bỏ chạy, bây giờ cảm giác hai chân bủn rủn xụi lơ trên mặt đất, có thể nói đang vô cùng tuyệt vọng nhưng không biết mình mắc lỗi gì tại sao phải uất ức thế này

Thì Nguyễn Thành Dương ngồi yên không nhúc nhích, không dám thở mạnh một cái. Có điều hiện tại không ai để ý đến hai người, Gia Thiện một mực quan sát chăm chú Anh Kiệt vô cùng nghi ngờ, không nghi không được

Người này thân mặc quân phục, những người khác cũng thế, tuy chỉ có mỗi cái quần binh sĩ còn áo thì khác biệt nhưng khí chất không thể lẫn, cộng thêm cơ thể to lớn như thế ngoại trừ tập luyện ra thì còn cái gì có thể có cơ bắp?

Dù sao Gia Thiện cũng không có quyền hành tra xét người trong quân sự, hai ngành tuy có giống nhau nhưng không thể can thiệp, lại thêm cấp bậc chênh lệch quá lớn

"Xin chào, tôi là Thín Gia Thiện thuộc cơ quan điều tra cấp xã, hân hạnh được gặp mặt cậu... Tôi nên gọi cậu là gì?"

"Ừm, Anh Kiệt!" gật gật đầu Anh Kiệt đáp lời

Gia Thiện vừa giới thiệu vừa giơ tay phải ra tỏ ý muốn bắt tay, bắt quá lại ngại ngừng rút tay về, bởi vì Anh Kiệt đáp lại rất lạnh nhạt khiến cho hắn khó xử

"Hai người này là phụ tá của tôi, Huỳnh Ngọc Kim Ngân cùng Huỳnh Ngọc Tiền trung tá và thiếu tá"

"Hân hạnh được gặp mặt" cả hai cô nàng đồng thời hơi khom người chào hỏi

Anh Kiệt thái độ vẫn như cũ gật đầu xem như đáp lại, bộ dáng cực kỳ kiêu ngạo

Ngọc Ngân nhìn không được kéo lấy Gia Thiện nói nhỏ: "Người này quá tự cao tự đại, có thể nào sẽ gây khó dễ cho chúng ta điều tra không sếp?"

"Ừm, khó nói lắm..."

"Hai người, chúng ta đang trong giờ làm việc, mau tiến hành điều tra mới phải!"

Bị Ngọc Tiền nhắc nhở, Gia Thiện cùng Ngọc Ngân khẽ ho nhẹ một cái điều chỉnh lại tâm trạng. Đột nhiên thấy Anh Kiệt có động tác bất ngờ nâng tay lên, theo phản xạ tự nhiên cùng giác quan nhạy bén ba người cùng lúc lùi lại thật nhanh, cảm giác giống như có nguy hiểm, thậm chí hai cô nàng đã để tay ngay hông bất cứ khi nào cũng có thể rút súng

"Bình tĩnh, cứ thông thả đi" đây là lời Anh Kiệt thốt ra, hẳn thật sự xem thường mấy người này đề phòng hẳn quá mức

Nâng tay phải lên không phải muốn đánh người, Anh Kiệt hút lấy một cái ghế nhựa từ bên trong nhà khoảng cách 5 mét hơn ra ngoài, trong ánh mắt tròn tròn của mọi người hẳn nhẹ nhàng ngồi phịch xuống ghế bắt chéo chân, tay chống một bên mặt cười híp mắt nhìn ba người Gia Thiện

"Không phải muốn đến bắt người à?"

Anh Kiệt tự nhiên là muốn hỏi, đến đông như vậy còn chưa động thủ rõ ràng là đang đề phòng hắn, sao có thể không nhìn ra?

"Có, có. Không biết là ai gây án ở đây à? Nghe báo là có người bị chặt đứt tay, đây có phải là máu của người bị hại?" Gia Thiện vội vàng quay lại chủ đề chính, vừa nói vừa kiểm tra vết máu dưới đất

"Vậy nhân chứng là ai? Ai đã báo án?" Ngọc Tiền cũng nhìn xung quanh thắc mắc hỏi

Không có ai ra mặt bởi vì đã bị giải tán, lúc này Lê Ánh Nguyệt và Nguyễn Thành Dương bỗng chốc biến thành tâm điểm, Ngọc Ngân bước lại gần Lê Ánh Nguyệt ngồi xuống hỏi

"Mặt cô đây là bị ai đánh?"

"Là... Là..." Lê Ánh Nguyệt đột nhiên khóc nức nở, thật sự khóc, lần đầu tiên trong cuộc đời cô bị uất ức nhiều đến vậy, vừa giận lại vừa sợ thiếu niên ngồi trên ghế kia cho nên nói năn nỉ khó khăn

"Được rồi, chúng ta cần mọi người có mặt tại hiện trường về cơ quan điều tra để lấy bằng chứng, rất mong mọi người hợp tác!" đây là Gia Thiện nói với tất cả tính luôn Anh Kiệt, dù sao cũng không thể không nghi ngờ bất cứ ai có mặt tại đây

Nhưng đúng lúc này một giọng nói rất khô khốc vang lên, nghe rõ ràng là của người già:

"Chờ đã!"

Ba người Gia Thiện bất ngờ cùng lúc quay lại, chỉ thấy không phải một người mà có tận năm đến sáu người, trong đó có tới năm ông lão và một người trung niên bỗng nhiên xuất hiện, họ đi qua rào cấm thì bị một tên CSCD chặn lại, chỉ thấy đột nhiên người trung niên kia móc ra một cuốn sổ màu đỏ, tên CSCD kia biểu hiện hoảng sợ sau đó thì lùi lại, khi thấy sáu người càng lúc càng đến gần, Gia Thiện bỗng nhìn ra những người này rất có khí chất và thần thái trên mặt mỗi người đều toát ra nghiêm nghị, giống như đã từng chinh chiến xa trường nhiều năm để cho người ta thật sự muốn kính trọng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 58: Ngành đặc biệt

Năm ông lão mặc vest một người trung niên mặc quân phục xanh lục, quan trọng hơn người trung niên cùng cấp bậc với Gia Thiện cũng là trung tá, năm lão nhân tiến vào trong thì bầu không khí nặng nề trở nên khác hẳn, bởi vì họ tươi cười rạng rỡ gương mặt hồng hào

Vị lão nhân đi đầu nét mặt già nua kèm theo mái đầu bạc trắng ở tuổi xế chiều, nhưng khí chất kia làm cho người ta chỉ cảm thấy ông ta chưa hề trẻ đi ngược lại càng thêm uy nghiêm một cách khó tả

Bốn vị khác cũng già nhưng so với vị này thì tốt hơn nhiều, còn một người trung niên tuy mặc quân phục nhưng khí thế muốn đem ra so sánh thì không bằng năm vị lão nhân, có cảm giác người này sống rất an nhàn

Gia Thiện cùng hai nữ phụ tá nhất thời bối rối không biết làm sao, những người này họ chưa gặp qua bao giờ, nhưng cái thẻ màu đỏ trên tay vị quân nhân kia có ghi rõ ba chữ: Ngành Đặc Biệt!

Có thể người dân hoặc ngành khác sẽ không hiểu khi thấy ba chữ này, vì đây là tuyệt mật của quốc gia. Nhưng bất cứ một người nào làm quân nhân vậy thì phải hiểu rõ, đây là ám chỉ việc họ xuất hiện đều là khẩn cấp cùng việc lớn

Gia Thiện nghĩ nghĩ một hồi tạm thời dừng việc lại, muốn đến chào hỏi những vị này

"A... Xin chào, tôi là..." Gia Thiện vừa hơi khom người vừa đưa tay ra nói

Nào ngờ những người này một cái nhìn hần cũng không có, trực tiếp đi qua đến thẳng chỗ Anh Kiệt

Gia Thiện mặt đầy xấu hổ, hôm nay bị người ta phớt lờ vụ bắt tay đến hai lần, tự nhiên nghĩ có chút nhục, còn đâu uy nghiêm?

Nhưng biết làm sao giờ? Người ta là ngành đặc biệt a!

Cũng không ai quan trọng lòng Gia Thiện nghĩ gì, đến cả hai nàng phụ tá cũng hưng phấn vì lần đầu thấy được ngành đặc biệt xuất hiện, muốn xem thử những người kia có bản lĩnh gì mà phải giấu kỹ như vậy

Cũng chỉ mấy bước chân, sáu người gần đến chỗ Anh Kiệt thì ngừng lại, đột nhiên vị đi đầu nín cười, vẻ mặt trang nghiêm không còn nụ cười ban nãy, tiếp đến lại chấp tay hơi cúi người hô to

"Vô thiếu tướng, lần đầu gặp mặt! Chúng tôi là ngành đặc biệt của quốc gia, hôm nay được điều về đây để hỗ trợ ngài, tôi gọi Phan Thanh Nam, rất hân hạnh được phục vụ cho ngài!"

Thị vị này vừa nói xong, năm vị khác cũng lần lượt khẽ khom người chấp tay giới thiệu, còn người trung niên cầm sổ đỏ kia thì đứng ưỡn ngực trang nghiêm không dám động

Cảnh tượng hoành tráng, nhưng lại không một ai hiểu, Gia Thiện ngờ ngác, Ngọc Ngân Ngọc Tiền càng ngần ra, Anh Cường Bảo Nhi đầy chăm hỏi, tất cả mọi người lúc này chẳng hiểu gì hết, duy nhất cùng nhìn về phía Anh Kiệt

Người này đến cùng có lai lịch gì?

Con trai của chúng ta làm sao lại có người bài kiến?

Thằng nhóc này...

Rất nhiều dấu hỏi trong lòng, nghi ngờ ngạc nhiên có, nhưng hiện tại không ai dám hỏi, chỉ nhìn biểu hiện của Anh Kiệt sẽ phản ứng thế nào, bắt ngờ là không có, chỉ có cười

Cười, cười một cách thoải mái, Anh Kiệt cũng không nghĩ tới chính phủ cho người bảo vệ hần, thật ra hần cũng nhìn ra được, đây là bảo vệ lẫn giám sát, nếu hần gây hại cho quốc gia chắc chắn sẽ chịu thiệt, với trình độ cao thủ như Anh Kiệt bây giờ vốn dĩ không ai quản được

Ngành đặc biệt có lẽ có cao thủ, thậm chí có tông sư tọa trấn, như quân khu có tông sư Mã Văn Mục, hay còn gọi là Trần Mục, lão Quỷ. Cùng với tông sư Lưu Quốc Dân, chính là Lão Tửu.

Bất quá Anh Kiệt vẫn tư thế cũ, thái độ không giảm vẫn là kiêu ngạo, nhưng trong mắt không có sự khinh thường, mà là hoan nghênh. Anh Kiệt gật đầu đứng lên đưa tay ra đáp

"Cứ gọi tôi là Anh Kiệt, về sau mong được mọi người chiếu cố"

Từng vị lão nhân hưng phấn tiến lên bắt tay, tông sư nha, được bắt tay với tông sư là vinh dự của biết bao nhiêu người? Không bỏ qua cơ hội này, có người thứ nhất tự nhiên sẽ có người thứ hai, tuy nhiên cũng là lời qua tiếng lại khách sáo mà thôi

"Chiếu cố thì không dám, mấy ông già bọn tôi chỉ mong ngài đừng đi làm loạn là đủ rồi"

Vị này vừa nói ra, bốn người khác trừng mắt không dám tin, vậy mà cũng nói ra được? Tuy là nhiệm vụ giám sát nhưng người ta là tông sư, tông sư rất dễ giận a... Nếu lỡ nói như thế Vô thiếu tướng vui thì sao?

Bốn vị lão nhân len lén nhìn thử Anh Kiệt, nào ngờ vẫn là thái độ hiếu khách chứ không có mặt mũi chau mày, thế là cả đám thờ dài nhẹ nhõm

Người cả gan nói như thế cũng là người đi đầu trong nhóm, Phan Thanh Nam

Bốn người khác gọi Nguyễn Linh, Đỗ Nghi, Lê Dục và Lương Dương, tên trung niên cầm sổ đỏ thì tên Lê An, con trai của Lê Dục

Giới thiệu xong, khách sáo cũng rồi, Lê An bị năm ông già đuổi về báo cáo, năm người thì ở lại, cũng không có đi đâu. Bảo Nhi thấy có khách thì vẻ mặt không còn đau xót gì nữa, trở lại bình thường vội vàng đi rửa mặt mũi, sau đó đem ghế ra mời

Anh Cường cũng giúp một tay, sau đó hai người muốn lui ra phía sau đứng với ông Danh thì bị Phan Nam gọi lại

"Hai người là cha mẹ của Vô thiếu tướng xin ngồi ở đây, nếu hai người không ngồi chúng ta cũng không dám ngồi a!"

Phan Nam vừa nói thì bốn người khác cũng gật đầu, Bảo Nhi thấy thế thì ngại ngùng lấp bắp

"Thế... Thế có được không?"

"Được, ba mẹ là chủ nhà, họ là khách. Có gì phải ngại? Đến đây ngồi đi, cả ông Danh nữa!"

Anh Kiệt không có kiêng nể mà nói thẳng ra cướp lời người khác, Bảo Nhi xấu hổ đỏ mặt lúng túng quát

"Sao con có thể nói vậy trước mặt người lớn? Thật lòng xin lỗi..."

"Không sao, không sao, cô chớ trách ngại ấy a, dù sao chúng tôi cũng là cấp dưới mà thôi!"

"Cấp dưới là sao?" Anh Cường lúc này đột nhiên nghi hoặc hỏi

"Được rồi, ba mẹ không ngồi họ cũng không dám ngồi, hai người tính để họ đứng hoài sao?"

Bảo Nhi với Anh Cường nhìn nhau, sau đó quay sang ông Danh, sáu mắt nhìn nhau thờ dài, Bảo Nhi lặng lẽ ngồi xuống cạnh bên phải Anh Kiệt, Anh Cường cùng ông Danh thì ngồi bên trái, năm ông lão cũng lần lượt ngồi xuống hai bên

Bây giờ nhìn rất giống họp gia đình, nếu thêm cái bàn ở giữa. Gia Thiện lúc này không biết làm sao, đành kêu thuộc hạ đưa hai người Lê Ánh Nguyệt và Nguyễn Thành Dương ném sang một bên, quân lính càng canh gác thêm nghiêm ngặt, lần này không cần chỉ thị từ cấp trên, Gia Thiện cho người đuổi đi dân chúng vây xem từ xa, trong vòng 100m ai dám lại gần lập tức bắt nhốt

Bởi vì ngành đặc biệt là tuyệt mật.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Hắc Bang!

"Ồ đây có chuyện sao?" Phan Nam đột ngột chuyển chủ đề, hơi nghiêng đầu liếc nhìn mấy người Gia Thiện, hiếu kỳ hỏi

"Nhìn những người này quân hàm không cao, CSCD? Thế mà cũng là cơ động a!" Lương Dương cũng nói

Vẫn là Lê Dục tinh mắt lóe lên một cái rồi nhìn sang Anh Kiệt

"Vô thiếu tướng họ là người của ngài sao? Phía dưới đất có vết máu chắc hẳn vừa xảy ra xung đột đi"

"Cái gì? Lại có kẻ dám tấn công vào nhà của Vô thiếu tướng! Là ai cả gan không muốn sống nữa vậy?"

Lương Dương lẫn Đỗ Nghi cau mày có chút tức giận, ánh mắt hiện đầy sát khí khiến cho người ta run sợ, thậm chí là Nguyễn Linh cũng đã vận khí kinh có thể xuất thủ bất cứ lúc nào

Vừa nghe có người dám gây hại cho Anh Kiệt thì hết ba vị lão nhân nổi giận, sát khí bùng bùng. Cho dù Lê Dục hay Phan Nam không có thể hiện ra nhưng cũng đã cực kỳ cảnh giác, kẻ dám tấn công một vị tông sư chỉ có hai loại, một là cường giả đồng cấp tông sư, hoặc thứ hai là bọn nào tàn

Loại thứ hai tuy không đáng nói nhưng loại thứ nhất là chuyện cực kỳ nghiêm trọng, tông sư chiến sẽ rất khủng bố

Bất quá Anh Kiệt lại cười thầm khi thấy mấy lão nhân tức giận, từ tốn nói ra

"Yên tâm, chỉ là một tên lưu manh mà thôi, chẳng qua ta đã phẩy đi hấn một cái tay, bất quá bây giờ ta có chút hối hận. Vừa rồi đã để bọn chúng rút đi sợ là sau này sẽ còn quay lại gây khó dễ cho nhà ta a"

Đây là Anh Kiệt giả vờ khó xử, thực tế hẳn chẳng thêm để mất vào bọn lưu manh, có điều đối với gia đình hẳn không phải vô giả thì càng phiền phức, những tên lưu manh kia nhất định sẽ quay lại trả thù, Anh Kiệt cố ý nói như thế là để cho mấy lão nhân có việc làm

Đúng như dự đoán, trong năm vị thì hai vị đứng lên, chính là Đỗ Nghi và Lương Dương. Hai người này tính khí nóng nảy nhất trong đội, Phan Nam và Lê Dục liếc mắt nhìn nhau cười, họ hiểu hai đồng bạn chuẩn bị có việc để làm

Lúc này Đỗ Nghi đã đứng lên chấp tay sau lưng mở miệng nói trước:

"Vô thiếu tướng yên tâm, chuyện của bọn lưu manh này cứ để chúng tôi xử lý, sẽ không để bọn chúng có cơ hội tới quấy rầy cả nhà ngài"

"Có điều những tên lưu manh kia tên gì a?" Lương Dương hỏi

"Họ là băng đảng do Báo Ca của huyện này chỉ huy, nghe nói phía sau lưng còn có lão đại thực lực rất mạnh chống đỡ" Gia Thiện đột nhiên nhảy vào tiếp lời

Đột nhiên bị năm ông lão quét mắt trừng hấn, Gia Thiện có chút kinh hãi không tự chủ mà lùi về phía sau mấy bước, tâm đ*o run rẩy thầm cảm thán

"Họ chắc chắn là cao thủ, một cái nhìn cũng đủ khiến cho đối phương sợ hãi..."

Không đợi Gia Thiện lấy lại tinh thần, Lương Dương dậm chân một cái phóng tới trước mặt hấn, trước mắt tất cả cấp dưới lẫn hai vị phụ tá cũng giật mình, phản xạ không kịp thành ra không thể tiếp ứng, còn một lí do nữa là họ không dám

Tốc độ này còn là của con người sao? CSCD cũng từng được huấn luyện thể chất, nhưng dám khẳng định không bằng vị lão nhân này, tốc độ quá nhanh đến mức chỉ thấy cái bóng, hơn nữa thể chất càng kinh khủng

Một cái dậm chân của Lương Dương làm lõm cả một hố đất to bằng cái chậu.

Anh Kiệt nhìn ra vị Lương Dương này thực lực ở mức nội kinh trung kỳ đỉnh phong, chỉ cần có sự xúc tác mạnh mẽ liền có thể đột phá bất cứ lúc nào lên nội kinh hậu kỳ

Mà Gia Thiện thì kinh hoàng, hai vai bị Lương Dương nắm chặt không thể nhúc nhích, hai mắt mở to sợ hãi nhìn gương mặt già nua của Lương Dương. Lương Dương là một lão già có râu quai nón màu trắng, đây là kiểu hiếm gặp ở người Việt

Tuy già nhưng thực lực trong ngành đặc biệt cũng nằm trong top cao thủ, hiện tại không phải tức giận mà vô cùng hưng phấn, lão hưng phấn vì lâu rồi không có làm nhiệm vụ, lần này nghe nói bảo vệ Võ thiếu tướng thì là người đăng ký đầu tiên, thậm chí bây giờ nghe biết kẻ dám vô lễ với Anh Kiệt lại lịch gì càng vui mừng

Thế lực càng cao, tất nhiên sẽ càng mạnh, mà Lương Dương thích đánh với kẻ mạnh, chỉ cần không phải tông sư trở lên cho dù nội kinh đại thành ông ta cũng muốn thử, cho nên mới kích động như thế

"Ngươi... À không, cậu nói, hán tên là Hồ Báo hay Cọp Beo gì đó rất mạnh sao?"

"Lão Dương, ông đang nói cái quái gì vậy? Hồ Báo hay Cọp Beo có khác nhau đâu, với lại không ghen người ta nói là Báo Ca sao?" Đỗ Nghi không nhịn được cười liên châm chọc Lương Dương cái lão già sắp về hưu rồi mà còn như con nít thấy được quà

Lương Dương bị nói vậy có chút xấu hổ, nhất là trước mặt Anh Kiệt lại cư xử vô lễ, ho khan hai tiếng nói xin lỗi, sau đó mỉm cười hài hòa nhìn Gia Thiện đầy thân thiết hỏi

"Cậu có địa chỉ của bọn chúng không? Có thể gửi qua mail cho ta được không a?"

"Ha ha ha ha..." lại lần nữa Đỗ Nghi cười phá lên, lão thật sự không nhịn được

"Được rồi được rồi, tính tình lão Dương đã như vậy ông đừng làm người ta mất mặt được không?" Phan Nam cười khỏ nhìn Đỗ Nghi

"Tại... Tại ta nhìn lão ta... Thật sự rất ngốc a!" Đỗ Nghi không kiêng nể mà nói thẳng

"Hừ, ta ngốc chắc ngươi không ngốc?" Lương Dương thề mà nghe được?

Gia Thiện lúc này mặt tái xanh cả rồi, vừa rồi Lương Dương bất thành linh làm cho hấn giật mình, hai chân vẫn còn run đấy thôi

Lương Dương cũng không so đo với Đỗ Nghi quay lại nhìn Gia Thiện

"Thế nào?"

"Tất... Tất nhiên là được ạ! Hiện tại không cần gửi mail, tôi biết bọn họ đang ở bệnh viện nào, người giữ liên lạc của bọn tôi là gián điệp trong băng đảng đó để điều tra hang ổ thật sự của lão đại bọn chúng cho nên tư liệu đều có trong máy a"

"Ồ? Các cậu thật tuyệt" Lương Dương hí hửng như tuổi thiếu niên cười ha ha, xong đột nhiên ngây ngốc, nhìn Gia Thiện hỏi tiếp

"Thế cái máy mà các ngươi lưu dữ liệu về bọn chúng hiện tại có mang theo?"

Gia Thiện quay sang nhìn hai nàng phụ tá gật đầu, Ngọc Tiền đi ra bên ngoài xe một lát lại đi vào, lần này trên tay có cầm theo một cái laptop

"Chúng tôi cần có điện để mở máy..." Ngọc Ngân mở máy lên đột nhiên nói

"Hả? Không phải vừa rồi còn pin sao?" Gia Thiện cau mày hỏi

"Sếp, vừa rồi còn có chút xú" Ngọc Ngân cũng giải thích

"Hả? Vậy thì xem thế nào được! Cậu... Đang đùa tôi à?" Lương Dương dí sát mặt vào Gia Thiện vẻ mặt hằm hằm đầy đe dọa

"Không, không có, ngài nghe rồi đó! Chỉ cần có điện cắm sạc là có thể mở lên được a!" Gia Thiện vội vàng khua tay bối rối giải thích

"Không cần đâu, tôi vừa nhờ cấp dưới thu thập xong đầy đủ rồi, chỉ cần biết tên là có thể tra ra ngay" bỗng nhiên Lê Dục lên tiếng

Mọi người đồng loạt nhìn qua lão, quả nhiên trên tay lão đang cầm một cái di động, trên đó có mail của tổ chức gửi đến, Phan Nam, Nguyễn Linh lẫn Đỗ Nghi đều ghé mắt qua xem ké, Lương Dương thì hốt ha hốt hải chạy tới, bỏ Gia Thiện qua một bên

"Là hắc bang!" Đỗ Nghi xem mail xong đột nhiên trầm giọng nói

"Không ngờ Võ thiếu tướng ngày đầu về nhà lại đụng độ người của Hắc Bang" Nguyễn Linh cũng thờ dài

Cả nhà Anh Kiệt ngồi một bên không hiểu Hắc Bang là cái gì? Nghe rất giống xã hội đen trong phim điện ảnh xung hô

Anh Kiệt cũng tò mò hỏi

"Đó là một tổ chức?"

"Phải, tổ chức này rất đông thành viên rải rác khắp nơi trong nước, thậm chí ở nước ngoài cũng có chi nhánh nhỏ" Phan Nam nhẹ nhàng giải thích

Lê Dục tiếp lời

"Không chỉ vậy, chúng tôi cũng đang điều tra bang phái này, theo tin tức được truyền về bên trong Hắc Bang có cao thủ, năm tên nội kinh đại thành, và một lãnh đạo rất mạnh!"

"Ồ? Mạnh như thế nào!" Anh Kiệt hí hóp mắt chống tay trên mặt nhếch miệng cười hỏi

"Tin tức có ghi, lão đại bọn chúng... Là hóa cảnh!" Lê Dục nghiêm mặt

"..."

Đột nhiên yên tĩnh, không khí ngột ngạt một lần nữa quay về

Anh Kiệt hí hóp mắt như đang nghĩ điều gì, bỗng nhiên nhìn trúng hai người Lê Ánh Nguyệt và Nguyễn Thành Dương, sau đó đứng lên vẻ mặt nghiêm túc, hai tay chấp sau lưng nhìn phía

hai người đang ngồi, ánh mắt lóe tinh quang, giống như hàn băng lạnh giá

Trong ánh mắt hiểu kỳ của mọi người kể cả đội đặc vụ ngành đặc biệt, Anh Kiệt trầm giọng như đang trách mắng

"Trước khi chết cũng để lại cục nợ, thật sự làm cho người ta chán ghét!"

Đột nhiên Anh Kiệt nói như thế làm cho mọi người ngẩn ra, tiếp sau đó chỉ thấy một ngọn lửa trắng trong mắt Anh Kiệt bắn ra lao đi như một con gió, lúc này không một ai kịp phản ứng để cho Hóa Bạch Kim Ly của Anh Kiệt bắn mạnh mà đi

Lê Ánh Nguyệt cùng Nguyễn Thành Dương thấy rõ ngọn lửa trắng nhỏ kia tiếng về phía họ, tuy ngọn lửa có chút nhỏ nhưng càng gần càng nóng rực cảm giác như muốn bị thiếu đốt thể xác lẫn linh hồn, hai người vội vàng ù tề chạy

Có điều đã chậm, ngọn lửa đầu tiên đã chạm trúng vào góc áo của Lê Ánh Nguyệt, sau đó lan ra rất nhanh cuối cùng thì bao trùm cả cơ thể

"A A A... Không! Anh cán bộ mau cứu tôi, cứu tôi!" Lê Ánh Nguyệt la hét trong thảm thiết, một giây sau đó chính là bị một ngọn lửa trắng thêu đốt thành tro bụi, thân thể lẫn hồn phách đều giống như bị bốc hơi

Toàn trường yên lặng..

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Mưu đồ Của nhà họ Trần

Trong khi Anh Kiệt cùng các lão nhân bàn tính chuyện Hắc Bang, thì ở một bên khác tại nhà của Trần Hải Trình cũng đang có một tin tức choáng váng

"Cái gì? Cậu nói là chồng con tôi không phải bị tai nạn xe mà mất?"

Người phụ nữ mặc váy ngồi trên ghế salon bật dậy trừng mắt không thể tin vào tai mình, bà là vợ của Trần Hải Trình tên thật gọi Lý Thị Kiều Nga

"Đúng vậy, tin tức là thật! Tôi cũng vừa nhận được từ một người quen hôm qua tiết lộ cho hay, vốn dĩ tin tức này đã bị chính quyền huyện che đậy đi, nhưng may mắn tôi có người quen ở cấp tỉnh chia sẻ một số thông tin, vừa nghe xong tôi cũng rất giật mình! Dù sao gia đình chị cũng là người quen của cha tôi, cho nên tôi muốn nói cho chị một tiếng"

Người trung niên nam nhân đang nói mặc vest thanh lịch, mắt đeo kính tri thức, là người có ăn học, làm nghề cũng không nhỏ, một cái luật sư xếp hạng khá cao.

Lý Nga vừa nghe nói xong có chút choáng, lại có chút đau lòng, sau đó thì tức giận, bà mặc kệ nước mắt có tuôn ra hay không, lúc này vẻ mặt vô cùng giận dữ giống như muốn ăn tươi nuốt sống người khác, nhìn chăm chăm người luật sư kia

"Mạnh Vinh, tôi có thể kiện không? Chuyện này tôi nhất định phải kiện tới cùng, cho dù kẻ nó là ai cũng không thể tha thứ cho tội ác của hắn, tôi muốn hắn phải đền mạng cho chồng con của mình!"

Luật sư Mạnh Vinh tay đẩy kính nhường mày lên cười nói

"Nghe nói người hại chồng con chị lai lịch không nhỏ, nếu chiếu theo luật thì chị có thể kiện, nhưng đến cả cấp huyện cũng phải theo phe hắn ta thì chuyện này không đơn giản, bất quá... Người bạn của tôi làm việc ở tỉnh, tôi có thể nói cho cậu ta một tiếng không có vấn đề gì"

"Được, tôi cảm ơn cậu, cậu nhất định phải đưa hắn ra tòa, tôi muốn hắn phải bị án tử hình" Lý Nga hai mắt đỏ hoe, nụ cười méo mó đầy nỗi hận hiện lên, đột nhiên hai mắt sáng lên, bà nói

"Khoan đã, chồng con tôi là hai mạng người, một mình hắn không đủ, thiếu một người. Phải rồi, tôi muốn cả nhà hắn đều phải chết hết, họ là đồng phạm!"

Lý Nga vừa nói vừa cười âm độc để cho Mạnh Vinh ngồi một bên có chút lạnh, tâm đ*o nghĩ

Hận thù của con người chính là như vậy, một khi đã bộc phát không có gì cản nổi!

Mạnh Vinh chỉ có thể thờ dài, sau đó lấy di động ra gọi cho người bạn ở tỉnh Tây Ninh

"Alo! Là tôi, Mạnh Vinh đây!"

Đầu dây bên kia liền có tiếng đáp lại, giọng rất trầm

"Có chuyện gì? Hiện giờ tôi đang rất bận, gọi lại sau đi!"

Nghe thấy bạn mình định cúp máy, Mạnh Vinh vội vàng nói

"Khoan, chờ đã! Có chuyện rất gấp, tôi cũng không dài dòng, cậu còn nhớ người giết Trần Hải Trình cùng con trai của ông ấy là ai không?"

"..."

Đột nhiên đầu dây bên kia im lặng, một phút sau lại lên tiếng, nhưng lần này giọng nói rất lạnh, là lạnh lùng

"Cậu hỏi việc này để làm gì? Nếu cậu muốn giúp thân chủ trả thù thì tôi khuyên một câu, quên đi thôi! Người kia không dễ chọc vào đâu, cho dù là tòa án tỉnh Tây Ninh cũng không dám, là bạn cậu, tôi khuyên cậu như vậy, còn việc cậu nghe hay không thì tùy, đến lúc có chuyện gì đừng trách tôi không nói trước! Hiện giờ tôi đang rất bận, tạm biệt!"

"Chờ... Chờ đã! Alo?"

Mạnh Vinh chưa kịp nói lời nào nữa thì bị đầu dây bên kia ngắt đi, về mặt không thể tin nổi

"Người kia lợi hại như vậy?" hần thăm nói

Một người ngay đến cả tòa án cấp cao còn không thể đem ra xử thì còn trả thù thế nào? Chỉ sợ đến lúc đó người bị xử lại là chúng ta a!

Mạnh Vinh lúc này là lần đầu tiên thấy bất lực, có hơi bối rối quay sang thì thấy Lý Nga nhìn hần chăm chăm với biểu cảm đáng sợ làm cho hần giật mình

"Bạn cậu nói thế nào? Biết người đó là ai sao?"

Lý Nga lạnh lùng hỏi

Mạnh Vinh đẩy kính ngại ngừng đáp

"Không được, cậu ta nói người kia lai lịch lớn đến mức tòa án cấp cao cũng không giải quyết nổi, hay là chúng ta ngưng đi thôi chị ạ..."

"Làm sao có thể? Cậu đang nói cái quái gì vậy hả? Hần ta giết chết chồng con của tôi, sao tôi có thể cứ như thế mà cho qua được? Gia đình cậu là bạn của nhà tôi mà! Cậu cứ ra giả đi, bao nhiêu tôi cũng trả!" Lý Nga giận dữ quát

"Chuyện này thật sự không ổn đâu chị ơi, tôi không thể..."

"Đủ rồi! Tôi hiểu rồi, cậu cũng là đồ chết nhát mà thôi, bạn bè cái khi khô! Cút đi ra khỏi nhà tôi, chuyện này tôi sẽ tự làm không cần ai quan tâm!" không đợi Mạnh Vinh khuyên, Lý Nga hùng hổ đuổi khách, bà ta lúc này không thể dựa vào ai nữa, cứ nghĩ Mạnh Vinh có thể giúp được mình, nào ngờ đến cả người ta cũng không xem tình nghĩa hai nhà ra gì, Lý Nga tức giận đập phá trong nhà

Trong nhà phát ra tiếng oanh oanh đồ vỡ, Mạnh Vinh đứng bên ngoài cổng chỉ có thể lác đầu thờ dài, sau đó lặng lẽ rời đi

Sau một lúc lâu bình tĩnh lại, Lý Nga ngồi suy nghĩ, bà muốn trả thù, nhưng phải có điều kiện, đột nhiên nghĩ tới điều gì hai mắt Lý Nga sáng lên

"Phải rồi, mình sẽ đem chuyện này kể cho mẹ chồng, bà ấy ngày xưa cũng làm tòa án cấp cao kia mà, nhất định có cách báo thù cho chồng con ta"

Sau đó Lý Nga trực tiếp lấy di động ra gọi kẻ hết mọi việc cho mẹ chồng, thì bên kia có mấy người em chồng đứng lúc có mặt, một người nọ đáp lại

"Chị dâu, chị yên tâm đi! Thù này chúng ta nhất định phải báo, chị đừng lo, mẹ có vài người bạn địa vị rất cao, cho dù là tòa án cấp cao hay chính quyền tỉnh không phải nể mặt một chút"

"Nếu cậu ba đã nói vậy thì chị yên tâm rồi, nhưng nếu không thể đưa kẻ sát nhân kia ra tòa xử tội thì chúng ta làm sao?"

Lý Nga vẫn có chút buồn phiền vì chuyện này, người kia có thể thật sự lai lịch không nhỏ, thì đầu dây bên kia lập tức có giọng nói khác trầm trầm xoa đi nỗi buồn của bà

"Nếu như không đưa hần ra tòa được, vậy chỉ có thể dùng cách đặc biệt để báo thù cho anh hai và cháu, chúng ta điều tra ra được rồi. Người giết anh hai và cháu tên Võ Anh Kiệt, tạm thời chỉ biết mỗi tên thôi, không biết hần địa vị trong xã hội là gì, nhưng hần còn có cha mẹ, chúng ta có thể nhắm vào người thân của hần, làm cho hần phải cảm nhận được việc mất đi người thân là thế nào!"

"Cậu năm không cần phải thế, tôi muốn hần sống không bằng chết!" Lý Nga nghiến răng nói

"Tất nhiên sẽ như vậy, nhưng không thể để cả nhà hần ra đi nhanh vậy được, chúng ta sẽ hành hạ chúng từng chút một!"

"Được, mọi chuyện trông cậy vào mọi người"

Lý Nga cúp máy, hai người vừa rồi là em chồng của bà, một người tên Trần Bá Hoang, người còn lại thứ năm gọi Trần Chí Cường, địa vị trong xã hội cũng khá cao, nhưng nếu dùng cách đặc biệt nói thẳng ra là sau lưng chính quyền làm chuyện mờ ám thì chỉ có thể là mẹ chồng, thậm chí khi xong việc gia đình bà cũng không có chuyện gì

Lý Nga cười âm hiểm đầy độc ác, ánh mắt đầy sát khí, nỗi hận của bà có thể giải quyết được rồi, tâm đ*o nghĩ

"Võ Anh Kiệt, tao sẽ chờ xem, ngày chết của mày sắp tới rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Sát thủ bắn tỉa

Quay lại nhà Anh Kiệt, sau khi xử xong Lê Ánh Nguyệt thì tiếp theo Nguyễn Thành Dương cũng ngã xuống, bị thiêu đốt thành tro bụi, thần hồn câu diệt.

Gia Thiên, Ngọc Ngân cùng Ngọc Tiền đều bị dọa cho sợ hãi, nhất là hai cô nàng nắm lấy tay nhau không ngừng run rẩy, dù sau đây cũng là lần đầu tiên các nàng tận mắt chứng kiến cảnh giết người

Mà Gia Thiên thì mặt mày tái mét, mồ hôi trên trán đầm đìa đổ ra khác nào vừa tắm mưa xong, còn lại tất cả cảnh sát cũng mất trùng ra ngoài, không thể tin được

"Vừa rồi là cái gì?"

"Pháp thuật? Siêu năng lực?"

"Chuyện này không thể nào! Đây không phải phim truyền hình a!"

Vô số cảnh sát hoang mang kinh hãi, ngạc nhiên có, hoảng sợ có, thậm chí có người vừa tiểu ra quần cũng không dám lên tiếng

Mà ngũ lão nhân ngành đặc biệt thì bất ngờ, họ không nghĩ tới Anh Kiệt giết luôn hai người kia, Lê Dục đột nhiên cười khổ lắc đầu thờ dài

"Thôi, chết cũng đã chết rồi. Tông sư oai, sao có thể bị làm nhục mà còn sống?"

Phan Nam một bên cũng đồng tình gật đầu, còn lại ba lão nhân cũng không có ý kiến, chỉ có ba mẹ Anh Kiệt cùng ông Danh là trợn mắt ngoác mồm không khép lại được

Anh Kiệt ra tay tàn nhẫn, há có thể lưu tình? Chỉ cần kẻ nào dám gây rắc rối với gia đình hắn thì đều là kẻ địch, gia đình chính là vây ngược của Anh Kiệt

Lần này Bảo Nhi không có buồn nôn, bởi vì chẳng có đồ giọt máu nào nữa, chỉ còn dư âm lại mùi khen khét của thịt nướng, chỉ khiến cho người ta khó ngủ

Mà Anh Cường thì chăm chú nhìn bóng lưng Anh Kiệt, nhìn dáng người cao gầy của con trai mình, cảm giác đứa con này quá khác xa đứa con mà ông nhận biết, lúc trước tuy Anh Kiệt bất hiếu, hay xài tiền phả của cũng chưa dám đánh người, chứ đừng nói gì đến giết người

Có điều Anh Cường cảm thấy lạ là, ngoại trừ cảnh sát bên ngoài thì năm lão nhân kia rất điềm tĩnh, giống như chuyện cơm bữa đối với họ, khiến cho Anh Cường lần đầu tiên nghi ngờ

"Những người này là ai? Không những để cho cảnh sát xã phải kính nể, còn có sức mạnh kinh người, lão nhân kia một chân dậm đất đều để lại hố to, những người còn lại có lẽ đều có sức mạnh như vậy, nhưng tại sao bọn họ lại cung kính con trai ta như vậy? Hơn nữa Anh Kiệt giết người trước mặt họ đều không có bị ngăn cản?"

Nhất thời Anh Cường rơi vào trầm mặc, đột nhiên Anh Kiệt lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của ông

"Ba mẹ và ông Danh vào nhà đi, chuyện ngày hôm nay nhất định không thể kể với ai, hiện tại con cũng không thể nói rõ cho mọi người biết, nhưng mọi người cứ yên tâm, sau này nếu đến lúc tự nhiên con sẽ nói"

Anh Kiệt thanh âm ôn hòa khác hẳn vừa rồi lạnh lùng một trời một vực, Bảo Nhi nghe thấy thế thì lão đảo đứng lên nắm lấy tay Anh Kiệt, không tự chủ được nước mắt cứ tuôn ra, nhưng bà vẫn mỉm cười nói

"Được, chúng ta đều tin con có lý do, về sau đến lúc nhất định phải kể hết đó nghe chưa?"

"Cái thằng này, cứ việc mày làm cho bố mẹ lo lắng chẳng được tích sự gì" lời này là Anh Cường nói, mặc dù là lời trách mắng nhưng trong giọng nói đều chứa sự ăm ắp

Anh Kiệt lần đầu cảm nhận được không khí gia đình từ lúc hắn trọng sinh, trong lòng có chút xúc động.

Để cho ba người thân vào nhà, Anh Kiệt dẫn dò đám vệ binh Ngô Bác phải bảo vệ bố mẹ hắn cùng ông Danh 24/24. Sau đó Anh Kiệt dẫn ngũ lão nhân đến một nơi khác, còn về cảnh sát cơ động cùng Gia Thiện và hai nàng phụ tá bị nhận lệnh từ cấp trên lập tức quay về, mọi chuyện cứ thế mà cho qua.

Tại một khách sạn ở Trảng Bàng, Anh Kiệt cùng ngũ lão nhân đều tụ tập ở đây

"Vô thiếu tướng, chỉ tiết nơi ở của Hắc Bang chúng ta đã cập nhật đầy đủ, mặc dù chúng rải rác khắp nơi cũng đều không thoát khỏi gián điệp của ta, hiện tại chúng ta có nên báo với cấp trên để nhận lệnh hành động?"

Phan Nam sắc mặt nghiêm nghị, đây là lần đầu tiên lão như thế, đủ để cho thấy Hắc Bang cường đại cỡ nào

Mà Lương Dương thì khác, cười ha ha hùng hổ quát

"Không ngờ Hắc Bang và chúng ta cũng có ngày chạm mặt, ta đã không ưa nhìn bọn chúng từ lâu rồi, mặc dù chỉ nghe danh chưa thấy mặt nhưng tiếng tăm của lũ này đều xấu xa, nhất định phải đánh cho chúng tan tác chó gà không tha!"

"Không sai, bọn chúng giết người cướp của sau lưng chúng ta, đều có thủ đoạn che giấu dấu vết bằng chứng, nếu không từ lâu chúng ta đã có thể đánh cho chúng tan tành rồi" Đỗ Nghi tay cầm ly trà từ tốn nói

Mà Anh Kiệt thì chấp tay sau lưng đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài, đang suy nghĩ cái gì, đột nhiên một tia sáng từ phía xa lóe lên, Anh Kiệt nhú mày

"Nấp vào, có bắn tia!" Phan Nam hét lớn, lão luôn đứng phía sau cạnh Anh Kiệt, mặt đều hướng về phía sau lưng hắn, cho nên khi ánh sáng kia lóe lên một cái lão liền nhận ra, đó là ánh sáng của ống ngắm bị mặt trời phản chiếu, nếu là người bình thường sẽ không thể thấy được ở cự li xa như thế, nếu đo ra khoảng cách cũng hơn 1km

Chỉ nghe một tiếng sát na

"Xoảng!"

Kính cửa sổ bị bắn thủng một lỗ to lớn tạo thành một vòng vết nứt, may mà Phan Nam nhanh mồm nhanh miệng cảnh báo, nếu không đã có người bị thương, viên đạn kia bay xuyên cửa kính còn lực bắn mạnh ra phía sau mấy người, cuối cùng xuyên qua ghế salon ghim thẳng vào tường, để lại một hơi khói va chạm

Phan Nam cùng mấy người Lê Dục sắc mặt biến đổi, trán đều đổ mồ hôi.

"Lực bắn này... Là đạn 50BMG?" Nguyễn Linh bất ngờ, nhìn trên tường còn ghim viên đạn, kính ngạc nói

"Không tồi, có thể bắn từ xa mà vẫn còn lực mạnh như vậy chỉ có thể là nó, đối phương khẳng định là cầm Barret M99 hoặc M95, nhưng làm sao có người muốn ám sát chúng ta? Lại còn biết nơi chúng ta tụ tập, chúng ta chỉ vừa đến đây không lâu à?" Đỗ Nghi nghi vấn đặt câu hỏi, thì lại thêm âm thanh khác vang lên

"Xoảng, xoảng, xoảng!"

Liên tiếp ba tiếng, lần này cũng đều là cửa sổ nơi Anh Kiệt đứng, tất cả ba viên đạn cùng lúc nhắm thẳng vào Anh Kiệt, không sai một li

Lê Dục phát giác la lớn: "Bọn chúng mục tiêu là Vô thiếu tướng!"

"Khốn kiếp, bên ta chắc chắn có gián điệp, bọn chuột nhắt chỉ dám chơi trò mèo, nếu như chúng ta có cương khí hộ thể..." Lương Dương lúc này vô cùng phẫn nộ, hận mình không phải tông sư.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 62: Liên Hoàn Sát

Sau ba phát đạn không nổ liền, phảng phất sấm nổ bên tai, ngũ lão nhân kinh hãi tột độ, còn tưởng rằng Anh Kiệt không kịp phản ứng, Lương Dương càng là muốn liều mạng lao ra lôi Anh Kiệt kéo vào, bất quá đợi lão cấp tốc tiến đến gần Anh Kiệt nắm lấy hần thì dừng sò, hai mắt trừng đi ra ngoài

Chỉ thấy trước ngực Anh Kiệt đang lơ lửng ba viên đạn đồng không ngừng xoay tròn, mà ba viên này nhắm vào ba vị trí khác nhau, dư lực còn rất mạnh, có điều hiện tại giống như có một cỗ lực lượng vô hình ép buộc dừng ở giữa không trung, Lương Dương nhất thời bất ngờ, sau đó thì vui mừng

"Đây là cương khí hộ thể a! Không hổ là tông sư!" lão trong lòng cảm khái

Tiếp sau đó sắc mặt nghiêm nghị nhìn về phương hướng đạn bay, không ngừng nói:

"Đáng chết mấy tên sát thủ, dám cả gan gây hấn với một vị tông sư, trước khi ra tay hần không có điều tra lai lịch của Võ thiếu tướng sao?"

"Tra không ra!"

Đột nhiên Lê Dục lên tiếng đáp

"Võ thiếu tướng bị chính phủ coi là tuyệt mật kỹ tài, người biết tin không nhiều, cho dù là đại gia cũng chỉ biết không tới mười nhà, nếu như sát thủ là người ngoại quốc thì càng không thể tra. Hơn nữa, cho dù biết thì thế nào? Sát thủ giết tông sư không phải chúng ta chưa từng thấy qua!"

Ngũ lão nhân sắc mặt càng thêm trầm trọng, đây là gây hấn, muốn xảy ra chiến sự. Từ khi hòa bình tới nay ở Việt Nam chưa hề có sát thủ xuất hiện trong nước, chắc hẳn có vấn đề.

Lúc này Anh Kiệt nhẹ nhàng đưa tay nắm lấy ba viên đạn đồng, từ tốn nói, trên mặt lộ ra sát khí

"Không cần quan tâm bọn chúng là ai, dám động thủ đến ta đừng mong sống sót"

Khi câu này ra thì ngũ lão nhân từ nghiêm nghị trở nên thoải mái, họ trực nhớ ra Võ thiếu tướng nào có phải cao thủ bình thường, đường đường đỉnh cao võ giả a.

Anh Kiệt không quan tâm, tay không bóp nát mấy viên đạn BMG thành phần vụn, sau đó oanh tạc cửa kính lao ra, hướng thẳng về phía sát thủ mà đi.

Ngũ lão nhân thấy vậy hai hai mặt nhìn nhau, sau đó cười cười nói đuổi nhau đuổi theo Anh Kiệt, họ biết Anh Kiệt sắp động thủ, cũng muốn chứng kiến tông sư thủ đoạn

Tại tòa khách sạn cách đó khoảng 1km, trên tầng thứ chín có một nhóm người đang tụ tập, ba nam hai nữ, bọn họ mặc đồ như thường dân, có đều tất cả họ bàn tay đều có mang găng tay, trên bàn còn để đầy súng ống cùng dao găm, thậm chí có cả lựu đạn cỡ nhỏ

Lúc này một nam hai nữ ngồi phía trong huyền thuyên nói chuyện trên trời, nghĩ làm sao dùng hết số tiền vừa nhận được, thì ở phía ngoài lang thang có hai tên nam nhân nằm sát mặt sàn, tay cầm súng bắn tỉa, giống như Đỗ Nghi phán đoán, hai khẩu súng đen ống dài khoảng 1m hơn, phía trên có ống ngắm, hai cây đều là Barret M99.

"Mày thấy chưa? Tao bắn chuẩn hơn mày rất nhiều, toàn ngay điểm chết người, đỉnh đầu, giữa ngực, cổ!" tên bên phải đột nhiên cất tiếng cười trào phúng nói

"Hừ, Bạch Nhân mày đừng tự sướng, nếu như không phải vừa rồi tao đang bắn bị mày đẩy tay một cái thì phát đầu đã trúng, nào có trượt?" tên còn lại trừng mắt không vui

Hai tên này đều là sát thủ trong nhóm, bọn chúng đều có biệt danh, không dùng tên thật. Bạch Nhân là tên vừa rồi cười cợt chọc tức đồng bạn, tên còn lại gọi Hắc Cầu, một nam hai nữ bên trong thì tự xưng nam Cầu Thần, Huyết Nữ và Nữ Thần.

Tất nhiên đây là bọn họ tự đặt, nhưng càng về sau sự kiện của họ tạo ra khiến cho thế giới ngầm chấn động, cuối cùng được xếp vào hạng 26 hội sát thủ, từng cái danh xưng từ tùy tiện đặt ra hiện giờ chính là nỗi ám ảnh của các đại gia trên thế giới, số nhiệm vụ họ hoàn thành tính đến hiện tại là 149 vụ, chưa niềm vui thất bại, người ta gọi họ là Liên Hoàn Sát

Mà bên trong một nữ nhân mặc váy trắng dày tới bắp chân, lộ ra cặp chân thon dài mỹ lệ, nàng ngồi bắt chéo hai chân, tay bụng ly rượu lạnh nhạt lên tiếng, có vẻ không vui

"Đừng có đùa giỡn nữa, đối phương các người có thấy không? Người ta mặc quân phục cấp thiếu tướng, còn đùa nữa sẽ để hần ta xổng mất, dù sao hần cũng là nhiệm vụ cuối cùng khi chúng ta giải nghệ!"

Nàng gọi Nữ Thần, dung mạo xinh đẹp không thua kém các ngôi sao ca sĩ ở Việt Nam, nhưng khí chất lạnh lùng như băng tảng trăm năm không sờn, càng lộ ra vẻ đẹp quyền rũ động phách lòng người

Sở trường của nàng là tốc độ, vũ khí lại là Katana.

"Ai, người thứ 150 a! Xem như có chút chiến tích, chúng ta phải cảm ơn người thuê, không ngờ họ lại dám muốn giết thiếu tướng quân hàm a!" nam nhân ngồi một bên khác vừa mờ ra lấp vào mấy món vũ khí, vừa nói

Hắn là Cầu Thần, vũ khí yêu thích là dùng dao găm cùng súng lục, sở trường cận chiến

Còn lại nữ nhân Huyết Nữ thì cười cười không nói, nhưng ánh mắt đều là vui vẻ

Bạch Nhân nghe Nữ Thần nói vậy thì cười cười đáp

"Đại tỷ yên tâm, ta vừa bắn tiền ba phát đều tập trung vào tử huyệt, làm sao sẽ thất bại? không nói nữa, dù sao vừa rồi ba phát bắn ra chắc chắn mục tiêu không sống được"

Hắn vừa tin xoay mặt nhìn Nữ Thần đáp, vừa lộ ra một chút cảm tình, dĩ nhiên là tương tư cô nàng rồi đi, thì đột nhiên bên cạnh hắn Hắc Cầu giọng nói không thể tin được thốt lên

"Mau nhìn, hắn chưa có chết! Còn có đồng bọn?" Hắc Cầu vẫn luôn quan sát qua khung cửa sổ khách sạn bên Anh Kiệt bằng ống ngắm, đột nhiên thấy cửa sổ bị vỡ ra có một bóng người lao ra, chính là mục tiêu mà họ cần phải trừ khử

Nhưng chưa hết, tiếp theo còn có thêm năm đạo bóng người nối đuôi nhau lao ra đi sau Anh Kiệt.

Bạch Nhân nghe thấy cũng không tin, xoay mặt lại nhìn xuyên qua ông ngắm thì giật mình, hét lên cảnh báo

"Không ổn, bọn chúng đang tiến đến đây!"

"Cái này không thể nào, rõ ràng vừa rồi ta bắn đều chính xác vào hắn, làm sao hắn còn sống?"

Bạch Nhân không thể tin nổi, có cho hắn thêm tiền cũng không muốn tin, nhưng sự thật rành rành trước mắt khiến hắn quá sốc, tay chân luồn cuộn tiếp đạn

Hắc Cầu một bên thấy thằng bạn mình như vậy khê bủ môi, có điều cũng không nói, lập tức lên đạn muốn giết người tới

Thì cả ba người bên trong cũng cảnh giác tìm chỗ ẩn nấp, nếu hai người kia bị phá vỡ phòng tuyến thì họ sẽ làm hậu phương, sẵn tiện tấn công bất ngờ tạo thành thế giáp công

Bất quá đối phương có tận sáu người, họ chỉ có năm người, Huyết Nữ núp gần cửa sổ, cô vén một bên màn cửa sổ nhìn qua khe hở thì thấy sáu đạo bóng người lướt rất nhanh trên từng cái nóc tòa nhà, người dẫn đầu là mục tiêu họ cần tiêu diệt, nhưng năm người sau đều là lão nhân họ chưa từng được đề cập, cô khê nhủu mày đang nghĩ tới điều gì, thì kế bên Cầu Thần đột nhiên nói

"Là cao thủ, võ giả!"

Hắn nói lời này ra cũng giải đáp hết nghi vấn cho các đồng nghiệp, dù sao ở hắc ám thế giới điều có những người này, họ không thấy lạ, tất cả hết sức tập trung tinh thần chiến đấu

Mà trên đường lao nhanh đến mấy tên sát thủ, Anh Kiệt ngoảnh đầu lại nhìn ngũ lão nhân, không khỏi nhin cười mà hỏi

"Các người tìm đâu ra cái áo choàng cô lô sĩ đó vậy?"

Năm vị lão nhân bị hỏi, đứng là từ trong khách sạn nhảy ra họ đã mặc thêm một cái áo choàng bên ngoài, bên trong là áo vest, nhìn vào rất ra dáng phong thái hào kiệt cao thủ, nhưng hiện tại không phải thập niên 80 à? Ngoài Phan Nam và Lê Dục má hơi đỏ vì xấu hổ thì ba người khác một chút cũng không có, ngược lại là Lương Dương lão hưng phấn cùng tự hào cười hi hi đáp

"Đây là mặc cho ngẫu a!"

Mặc cho ngẫu? Phan Nam và Lê Dục xấu hổ muốn độn thổ, nói cái gì vậy cha?

Thực chất áo choàng này là để che đậy vũ khí của họ, họ có thể cất giấu bao nhiêu cũng không rõ, nhưng đó chính là công dụng duy nhất, mặc dù không hỏi hết nhưng Anh Kiệt liếc mắt liềm nhìn ra phía sau hông của Lương Dương lấp lánh ánh bạc, khẳng định là thủy chủ dao găm

Trong nháy mắt, sáu người Anh Kiệt đã tiếp cận nhóm sát thủ, Liên Hoàn Sát tập trung cao độ.

"Đến rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 63: Chiến sát thủ!

Mặc dù Anh Kiệt chỉ mới luyện khí kỳ, nhưng một cái dặm chân cũng đi xa vài trăm trượng, trong phút chốc làm cho hai tên bắn tia há hốc mồm, tốc độ như vậy, còn bắn thế nào?

Cũng may còn có ngũ lão nhân, tốc độ so với Anh Kiệt chậm hơn rất nhiều, đây là cách biệt giữa nội kinh và hóa cảnh.

"Mặc kệ tên kia, chúng ta xử năm lão già kia trước!" Hắc Cầu một bên nói, một bên nhắm thẳng vào một trong năm vị lão nhân

"Phốc!"

Đạn ra khỏi nòng, âm thanh rất nhỏ vì được trang bị ống giảm thanh, nhưng cho dù vậy, ngũ lão nhân cũng phát giác, họ tách ra hai bên để cho viên đạn bắn vào khoảng trống, thật ra cũng không phải toàn thể đều nhìn ra được đạn bắn ra lúc nào, trong năm người chỉ có một người thấy rõ, là Phan Nam

Vừa phát hiện kẻ địch tấn công, Phan Nam liềm cảnh báo cho đồng đội, cho nên mới kịp thời tránh thoát tất cả, lần này đến cả Hắc Cầu cũng kinh ngạc, phải biết bọn họ còn ở khoảng cách rất xa để chạm mặt, hơn nữa còn ở tít trên cao

"Thế mà né được? May mắn?" Hắc Cầu thanh âm khê khê

Nhưng kế bên hắn Bạch Nhân cắn răng, trong lòng vang lên cảnh báo

"Bọn chúng nhất định là cao thủ trong cao thủ, không thể nào sai được!"

Sau đó hắn thay đổi thái độ thật nhanh, vừa kinh hãi thì biến thành hưng phấn

"Được, được, cao thủ a! Đã lâu lắm rồi chúng ta chưa gặp qua cao thủ, giết mấy tên nhất gan cùng tép riu khiến chúng ta lục nhê đây!" Bạch Nhân khê cười, ánh mắt lộ ra nòng đậm sát khí

Mà mấy người khác đều giống vậy, trên mặt đều lộ ra một tia nụ cười mờ nhạt

"Để ta xem, các người có thể tránh hết bao nhiêu?" Bạch Nhân nói xong, lần này hắn bắn liên mạch, Hắc Cầu cùng phối hợp

"Phốc, phốc, phốc..."

Không biết có bao nhiêu viên đạn, chỉ thấy khi chúng va chạm vào trần nhà đều để lại thủng lỗ chỗ hơn 10 vị trí khác nhau, lần này đến cả Phan Nam cũng luống cuống tay chân, vừa quan sát vừa tránh đạn truy kích

"Mẹ kiếp, bọn chúng không sợ trúng thường dân? Không sợ chính phủ truy kích sao?" Nguyễn Linh ít nói cũng không nhận được

"Sẽ không, bọn chúng giết người vô số, nào quan tâm mấy thứ này, nếu không nhờ lão Phan thì chúng ta đã bị thương thậm chí là chết rồi!" Lê Dục đáp, ánh mắt càng tràn ra sự căm giận, bọn họ lần này đi đều không mang súng

Sở dĩ họ có thể tránh hết đều dựa vào nhãn lực của Phan Nam, đó là năng lực riêng của hắn, Phan Nam có Ứng Nhân, Lê Dục có tốc độ tay nhanh nhẹn, Nguyễn Linh có kỹ năng ẩn giấu, Lương Dương có thể chất cứng cáp như đá tảng, Đỗ Nghi thì có năng lực hồi phục cao

Đây đều là môn pháp họ tu học có được, mặc dù vậy cũng hao mòn nội khí bên trong

"Cứ tiếp tục thế này chưa tới thì chúng ta kiệt sức mất, lão Linh ông có thể dùng kỹ năng Ẩn Thân lên tất cả cùng lúc không?" Lương Dương nhận không được quát hỏi

"Hừ, đừng xem thường môn pháp của tôi vậy chứ?" Nguyễn Linh khinh bỉ Lương Dương, Ẩn Thân của lão không chỉ có thể dùng lên năm người, mà cho dù mười người cùng lúc đều có thể, bất quá số người càng nhiều thì thời gian càng ngắn, cho nên Nguyễn Linh cũng không có sớm sử dụng, lão cũng đợi đến lúc này, chỉ thấy hai tay lão bóp ấn thật nhanh, không khác gì ninja trong truyền thuyết Nhật Bản

"Ẩn Thân Tàng Thuật"

"Cái gì?"

Bạch Nhân trừng mắt, vừa rồi hắn bắn tổng cộng bảy phát, Hắc Cầu năm phát, tổng cộng 12 phát đạn, thế mà tất cả đều hụt, khó mà tin nổi. Hai người bọn hắn còn định thay đạn bắn tiếp thì thấy một màn không thể tin, năm mục tiêu đồng loạt biến mất trước tầm ngắm của họ

Hắc Cầu cảm ống nhôm la từng góc, từ trái sang phải rồi quay ngược về, kiểm lòng kính hải trầm giọng nói

"Thật sự biến mất rồi!"

Tê.

Ba người khác nghe vậy sắc mặt càng nghiêm trọng, lúc này Nữ Thần đứng ra nghiêm nghị nói

"Thôi, bọn chúng chắc là đến gần chúng ta rồi, có tìm kiếm nữa cũng vô ích, cứ đợi bọn chúng lên đây hốt sạch một mẻ!"

Nghe vậy, bốn người khác hai mắt nhìn nhau, thu lại tâm tình kích động, nhìn trong mắt đối phương đều là hưng phấn thì mỉm cười.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa

"Ai?" năm người đồng loạt mang vũ khí ra đề phòng, dao, súng lục, kiếm nhật, súng AK...

Tất cả đều chỉ về hướng cửa ra vào

"Không phải các người đang chờ ta sao? Ta đến rồi còn không mở cửa?" thanh âm trong trẻo bên ngoài đáp lại, nghe giống như trẻ vị thành niên, năm người nhớ lại mục tiêu của mình đúng là có một người trẻ tuổi, thiếu tướng a

Nhưng lúc này không ai thêm đề tâm, mặc kệ người là thiếu tướng hay thượng tướng, Nữ Thần lạnh lùng quát

"Bắn!"

"Ầm ầm ầm!"

Lệnh vừa ra, hai khẩu AK liền xả đạn vào cánh cửa, chỉ trong chốc lát cửa ra vào như một cái tổ ong, lần này không còn giảm thanh, nhất thời kinh động đến tầng dưới mấy người

"Có chuyện gì?"

"Bên trên có tiếng gì a?"

"Đây là... Tiếng súng?" ở đâu ra một vị quân nhân về hưu nhận ra

Mọi người ngơ ngác ngẩn người, muốn kéo nhau lên xem xét, mà người khác thì chạy đi tìm quản lý khách sạn

"Hừ, đây là cách chào hỏi của bọn chúng sao? Thô lỗ, Võ thiếu tướng cứ để bọn tôi tiên phong" Lương Dương giận dữ nói

"Được!" Anh Kiệt cũng không can, bình thản đáp

Tiếng đạn lúc này chấm dứt, không chỉ trên cửa đây lỗ mà trên tường đều có, những tên sát thủ luôn có kinh nghiệm chiến đấu thông qua đánh bại vô số kiểu người, cho nên đề phòng mấy người Anh Kiệt núp hai bên tường

Nhưng trên thực tế, ngũ lão nhân luôn nấp phía sau Anh Kiệt, Anh Kiệt dùng cương khí hộ thể cản một số đạn hướng phía hắn, cho nên ngũ lão nhân không một người bị tổn hại

Lúc này ngũ lão nhân bắt đầu phản kích

"Bọn chuột nhắt! Lăn ra đây nhận lấy hình phạt của pháp luật!" Lương Dương điên cuồng hét lên

Bóng hình tăng vọt, nội kinh lên tới cực điểm, ý vào thể chất cứng cáp, Lương Dương phi tốc xông vào bên trong, bốn người còn lại cũng đồng loạt ra tay, nhất thời bên trong trở nên hỗn loạn

"Hừ, bằng vào mấy lão già cũng muốn bắt bọn ta?" Bạch Nhân cười khinh bỉ

Hai tay luôn ra phía sau hông, ánh bạc lấp lánh hiện ra, hai khẩu súng lục, miệng súng đen ngòm nhắm thẳng vào Lương Dương

"Ăn kẹo đồng nè!" Bạch Nhân cười giễu cợt

"Đoàng, đoàng!" hai phát đạn từ một cặp súng bạc bắn mạnh mà ra

Bạch Nhân trên môi mỉm cười tự tin, hần nghĩ đơn giản lại sắp thắng thì chỉ nghe tiếng leng keng như kẹo đồng bắn vào thanh sắt

"Ừm?" Bạch Nhân nhú mày

"Nhóc con, bằng vào mấy thứ đồ chơi này cũng muốn giết lão phu?" Lương Dương khinh miệt, hần không thích đấu súng, chỉ thích đấu võ

Chỉ thấy hai viên đạn bắn trúng hai thanh thủy chủ, đều ánh bạc lấp lánh, nhưng so với hai khẩu súng nóng của Bạch Nhân thì cặp thủy chủ của Lương Dương lại lạnh lẽo âm hàn, giống như đã thấm vô số máu người

Không chờ Bạch Nhân kinh ngạc xong, Lương Dương chiến ý sôi trào, lập tức tấn công phản đòn, mà xung quanh hai người cũng không thua kém

Đỗ Nghi đánh với Cầu Thần, liên tiếp bị Cầu Thần dùng dao găm bức lui, Nguyễn Linh ngược lại bình tĩnh mà chiến, làm cho Huyết Nữ hết né trái tới né phải, bởi vì Ân Thân của Nguyễn Linh rất khó chơi, mà Phan Nam thì ngang sức với Hắc Cầu, cũng không ngờ Hắc Cầu giấu năng lực

Còn lại Lê Dục dùng tốc độ tay so tài với Nữ Thần, một bên kiếm nhật, một bên kiếm truyền thống Việt Nam, cũng không biết các lão nhân này giấu trong người bao nhiêu vũ khí, liên tục thay đổi, mà Liên Hoàn Sát năm người cũng không kém, trận chiến kéo dài trong chốc lát trở nên cân bằng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Hàng hoặc tử?

So sánh giữa cao thủ bình thường và cao thủ nội kinh thì bên ngũ lão nhân sẽ chiếm ưu thế, nhưng vì bên Liên Hoàn Sát có mang vũ khí nóng cho nên ngũ lão nhân khó mà áp chế

"Chuột nhất, cũng có chút tài nghệ, nhưng đừng nghĩ có súng liền thắng!"

"Kim Cương Thế!"

"Thiết Quyền!"

Lương Dương sử dụng tuyệt kỹ tường đồng vách sắt, cường hóa thân thể trở nên cứng cáp như thép, lấy tu vi hiện tại của ông ta cũng có chút miễn cưỡng, tuy nhiên thời gian là có hạn, tối đa ba phút

Thiết Quyền của Lương Dương giống như một thanh đại chùy, rất cứng cáp cùng lực lượng mạnh mẽ, một quyền đánh ra đều để lại một hố sâu hơn nửa tấc, sàn nhà cứ như bùn nhão mỗi khi ông đánh vào

Bạch Nhân né trái né phải vẫn là không kịp tránh, ăn trọn hai quyền liên tiếp vào ngực, bị hất văng xa phun ra một vệt máu sau đó va vào vách tường, không đứng dậy nổi, hiển nhiên là bị trọng thương không nhẹ

"Phốc!"

"Bạch Nhân!" Cầu Thần thấy đồng đội mình bị trọng thương, sát ý dâng lên mà cuồng

"Chớ vội, tiếp theo sẽ là ngươi!" Lương Dương liền đổi mục tiêu

Lần này Cầu Thần phải đối phó tận hai người, chật vật vô cùng, tay hần luôn lách vào các chỗ hiểm của đối thủ, nhưng rất nhanh đối phương được đồng đội hỗ trợ, trong nháy mắt Cầu Thần rơi vào tuyệt cảnh, không lâu liền bị Lương Dương và Đỗ Nghi một quyền một chưởng đánh cho học máu

"Khốn nạn! Bọn chúng quá mạnh, đại tỷ! Làm sao bây giờ?" Huyết Nữ bị Nguyễn Linh quán mãi không rời, trên thân nàng toàn là vết dao cắt, tuy không sâu nhưng rất nhiều từ trên xuống dưới, quần áo tả tơi, máu chảy toàn thân nhìn ra vô cùng thảm

Còn lại Nữ Thần và Hắc Cầu cũng không kém, họ đều cố gắng chống đỡ, lúc đầu còn có thể cân sức nhưng đánh càng lâu thì ngũ lão nhân càng mạnh, Liên Hoàn Sát bọn họ ngược lại là kiệt sức

Võ giả sở dĩ mạnh lên trong chiến đấu, có thể tìm kiếm cơ hội đột phá, ở thời đại ngày nay muốn từ ngoại kinh bước vào nội kinh đã khó huống chi nội kinh đột phá hóa cảnh, một tầng lại một tầng, khó như lên trời

"Thập Tự Trảm!"

"Ma Loạn Trảm!"

"Giết!"

Nữ Thần bị bức bách phải dùng tuyệt kỹ Thập Tự Trảm, Huyết Nữ cũng dùng loạn đao chém ra mấy chục nhát, tốc độ trong nháy mắt quả thật làm người kinh hãi, nếu là người bình thường thì đã sớm đầu rơi máu chảy

Đỗ Nghi, Lương Dương đã chia ra hợp sức với ba người còn lại, tuy nhiên vẫn có người bị thương, Đỗ Nghi bị Thập Tự Trảm chém trúng hơn năm nhát, cả cánh tay trái đều là máu, nhưng vẻ mặt không có giống như đau đớn, ngược lại cười vui vẻ, càng đánh càng hăng

"Loạn Thần Quyền!" Lương Dương lần này ra tay toàn lực, quyền tung ra như mưa đổ ập xuống đầu Hắc Cầu

"Mãng Lục Chuồng" hai tay Nghi trở nên nhanh nhẹn, tốc độ này đã so với Lê Dục không kém, hơn nữa uốn lượn không khác gì một con cự蟒, mạnh mẽ nện vào sau lưng Nữ Thần

"Phốc!"

"Đại tỷ!"

"Nữ Thần!"

Huyết Nữ điên cuồng gào thét, nàng toàn thân ướt đẫm máu, lần này các vết thương đều rất sâu, tay chân đều không nhúc nhích được, chỉ có thể bất lực ngồi trên sàn đẫm nước mắt nhìn đại tỷ của mình bị đánh hạ

Hắc Cầu tình trạng cũng không ổn, ăn trọn mấy chục quyền vào thân thể đã sớm ho ra mấy ngụm máu, liền bất tỉnh nhân sự

Chiến không tới 5 phút, ba người bị thương, một người bất tỉnh, chỉ còn lại một Nữ Thần thân cô thế cô, đối mặt ngũ lão nhân sát ý ngập trời, nàng vẫn cố đứng vững, mặc dù bị một chuồng làm cho trọng thương nhưng hai tay vẫn nắm chặt thanh kiếm, căn răng nhìn xung quanh toàn địch

"Các người ép người quá đáng!" nàng căm phẫn tới độ

"Mãng Thiên Thần Trảm!"

"Ta dùng hết sức lực vào chiêu này, phải đem các ngươi chém thành trăm mảnh, không chết không thôi!"

Thanh kiếm đột nhiên lóe sáng, ánh sáng tỏa ra màu vàng nhạt, nhưng hiện tại nó lại là thứ chói mắt nhất trong căn phòng

"Hửm? Đó là, nguyên khí tích tụ tạo thành?" Anh Kiệt quan sát, nhìn thấy cảnh tượng này chân mày cũng hơi giật giật

Tốc độ ra chiêu của Nữ Thần đột ngột tăng mạnh, tất cả sức lực nàng dùng hết vào cho chiêu này, được ăn cả ngã về không.

"Đại tỷ nhất định phải thắng..." Huyết Nữ ánh mắt dần dần trở nên mờ hồ, lâm bầm mấy câu cũng liền ngắt đi, chuyện sau đó không còn hay biết gì nữa

"Các ngươi không đỡ nổi chiêu này, để ta!" Anh Kiệt bình thản nói, hần lúc này thật sự vào cuộc

"Kiếm này nặng lượng thật khủng bố, có thể sánh ngang với nội kinh đi" Lê Dục cảm thán, liền bắt đầu lui lại

"Lui!" các lão nhân lúc này thật sự cảm giác được uy hiếp, nghe lời Anh Kiệt thấy khó mà lui

"Haha, không ngờ ngươi lại muốn đứng ra nộp mạng, cũng tốt! Ta cất công đến đây chính là vì cái mạng của ngươi!" Nữ Thần gương mặt đều đầy mờ hồ, nhưng vẫn nở nụ cười lạnh lùng nói

Lúc này sát khí thao thiên, tràn ngập cả căn phòng, Nữ Thần dặm chân nhảy lên cao

"Trảm!"

Chỉ thấy thanh kiếm đột ngột lóe sáng lên như ánh sáng mặt trời, không thể nhìn được, đến cả ngũ lão nhân cũng phải tránh đi ánh sáng này, bởi vì cũng quá chói mắt rồi, một kiếm vô cùng uy lực, tựa như thần tướng hạ đao

"Vô thiếu tướng!"

"Vô thiếu tướng!"

"Uỳnh!!!" âm thanh chấn động cả căn phòng, sau một khắc, ánh sáng dần dần mờ đi

"Ai thắng?"

"Vô thiếu tướng sẽ không bại chứ?"

"Ngu ngốc, ngài ấy là tông sư..."

Ngũ lão nhân lòng hết sức khâm trọng, vội vàng mở to mắt quan sát, sau đó chỉ thấy một cảnh tượng làm cho họ ngẩn người

Mãng Thiên Thần Trảm của Nữ Thần đã sử dụng thành công, nhưng tấn công thất bại, không những không làm tổn thương một sợi tóc nào của Anh Kiệt, mà còn bị Anh Kiệt bắt lấy

Chỉ thấy Anh Kiệt một tay nắm lấy cổ của Nữ Thần giờ cao, hai chân nàng không thể chạm đất hết sức gầy dựa trong bất lực, giống như bị một người đàn ông khổng lồ đùa giỡn, mà Anh Kiệt không có cảm xúc gì, cứ như đang xách lên một đứa con nít vô cùng nhẹ nhàng

"Aizz, ta thừa biết sẽ thế này mà" Phan Nam cười khở

"Ừm. Ừ... Thà..."

Nữ Thần bị nắm chặt cổ, thật sự rất khó thở, lúc này nàng thật sự sợ hãi, lần đầu tiên trong đời đối mặt với một người mạnh mẽ như thế, không những lực lượng khủng bố, sức phòng ngự cũng đáng sợ, nên biết Mãng Thiên Thần Trảm là kiếm pháp chỉ ở thức thứ ba, nàng chưa học hết môn kiếm pháp này, nhưng nàng tự tin khẳng định ra chiêu kiếm này cho dù là võ giả cũng phải sợ, như ngũ lão nhân kia, nhưng nàng không ngờ, người thiếu niên này dùng thân thể chặn đòn mà không tổn hại một góc áo nào, thậm chí người này không hề thương hoa tiếc ngọc, nàng thật sự cảm thấy mình đang cận kề cái chết, nàng nhận ra, người này tuyệt đối mạnh hơn võ giả bình thường, là đại cao thủ.

"Kiếm pháp của ngươi rất tốt, nhưng tiếc là ngươi chọn sai đối thủ. Nói, ai thuê các ngươi giết ta?"

Anh Kiệt thả lỏng ngón tay mặt không thay đổi lạnh lùng hỏi, nhưng kinh lực vẫn như cũ treo Nữ Thần lên, Nữ Thần đầu đầy mờ hồ, sắc mặt tái nhợt, cho dù là Nữ Thần kiêu ngạo bây giờ cũng phải chật vật thế này, dù sao con người cũng không ai muốn chết, nàng áp a áp ứng đáp lời Anh Kiệt

"Là... Là... Trần Chí... Hoang!"

"Trần Chí Hoang?"

Anh Kiệt trong đầu nháy mắt hiện ra một bóng người

"Được, được, người có hai sự lựa chọn, hàng hoặc tử?"

Ánh mắt Anh Kiệt âm u phát ra lạnh lẽo, Nữ Thần trong lòng run lên một trận, tâm đ*o

"Người này giống như ác ma, một thiếu niên không thể có ánh mắt sát khí nhiều như vậy, cho dù là các sát thủ hàng top từng giết qua vô số người cũng không có ánh mắt thế này, ánh mắt xem người khác không khác gì sâu kiến!"

Nữ Thần ánh mắt chuyển dời qua phía đồng đội, đồng nghiệp của nàng đều bị thương nặng, Nữ Thần không có sự lựa chọn, nàng cắn răng trả lời

"Chúng ta... Hàng!"

"Tốt!"

Anh Kiệt buông tay ra thả Nữ Thần xuống, nàng ho khan từng trận, đầu tay Anh Kiệt vẫn còn in dấu đỏ trên cổ, đau đớn không thôi

"Nếu đã hàng, thì từ nay các người sẽ là thuộc hạ của ta, ta sai đâu đánh đó, nếu dám cãi lại, các người sẽ thành người chết, hiểu chưa?"

Nữ Thần ngũ vị tạp phần, trong lòng khó chịu nhưng vẫn cắn răng chịu đựng đáp

"Thuộc hạ hiểu rồi!"

"Nuốt cái này vào, đan này gọi Thất Tinh Nhân Quả, là do ta gần đây tự tay luyện chế, tất nhiên tự đặt tên, khi nuốt nó vào linh hồn các người sẽ do ta nắm giữ, từ nay các người đi đến đâu, làm việc gì ta đều biết, chỉ cần nhất cử nhất động của các người có thay đổi, ta búng tay liền diệt!"

"Cái gì? Nắm giữ linh hồn, đây là bán mạng a!" Đỗ Nghi kinh ngạc nói

"Haha, thủ đoạn của Vô thiếu tướng không ít a" Lương Dương một bên vỗ tay khen hay

"Cũng tốt, có thêm người thực lực sẽ tăng thêm một chút" Lê Dục cười nhẹ

Phan Nam và Nguyễn Linh gật đầu, Anh Kiệt vẫn đứng đó, cao cao tại thượng, Nữ Thần không còn sự lựa chọn, nàng dùng hết sức can đảm, sau đó thờ dài, cắn nuốt Thất Tinh Nhân Quả vào trong, chỉ cảm giác cơ thể có thứ gì đó siết chặt, nói đúng hơn là linh hồn bị từng sợi dây vô hình trói buộc, càng cảm nhận được những sợi dây này xích lại, liên kết vào trong hồn phách, hiện giờ cả hai trở thành một, những sợi xích kia từ giờ đi sẽ là một phần của nàng

Nữ Thần đỏ mặt nhìn Anh Kiệt, ánh mắt phức tạp, nàng biết chỉ cần là phản bội, những sợi xích kia liền đứt nát, đồng nghĩa nàng cũng bị hồn phi phách tán, mãi mãi không siêu sinh

"Thuộc hạ Nguyễn Quỳnh Nhi, gặp qua chủ nhân!" Nữ Thần quỳ xuống hành lễ, cũng lấy ra tên thật khai báo

Người đàn ông trước mắt nàng, vô cùng mạnh, ít nhất mạnh nhất trong những người nàng từng đối đầu, nàng dám chắc chắn cho dù top 3 sát thủ đến đây cũng khó phân thắng bại với người này

"Những viên khác, cho bọn họ nuốt vào, nếu bọn chúng kháng cự, giết là được, nghe rõ không?"

Anh Kiệt nói xong thả bốn viên Thất Tinh Nhân Quả vào tay Nữ Thần, Nữ Thần thờ dài, ánh mắt hiện ra không đành lòng, dù sau bốn người kia cũng từng là chiến hữu thân cận nhất, trung thành nhất với nàng, nói giết rất khó, nhưng hiện tại mạng của nàng đã sớm không thuộc về nàng

"Quỳnh Nhi hiểu rồi!"

"Ngày mai đến gặp ta, được rồi, mọi chuyện kết thúc ở đây, chúng ta đi!" Anh Kiệt nói xong xoay người rời đi, ngũ lão nhân cũng đồng loạt rút lui, chỉ để lại Nữ Thần ánh mắt chua xót, hai mắt đều đỏ, nàng nhìn trong tay mình bốn viên Thất Tinh Nhân Quả

"Mọi người, cho tôi xin lỗi!"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Đến lúc trả lễ

Mấy ngày sau, tại nhà Anh Kiệt, bố mẹ Anh Kiệt cũng được biết chút ít về thành tích của hắn, nghe ngũ lão nhân nói Anh Kiệt có công giúp quân đội cải tiến huấn luyện, mang đến lợi ích nước nhà, cho nên thủ tướng quyết định trao tặng quân hàm thiếu tướng, chỉ là để bảo vệ nhân tài

Hai vợ chồng nghe nói mà choáng váng cả đầu, cái gì huấn luyện binh sĩ? Còn có công giúp nước nhà? Toàn là chuyện viễn vong, Anh Cường càng là không tin, hỏi đến cận kề, nhưng càng nghe thì càng nhức cả da đầu, sau đó ông cũng bình tĩnh nhớ lại mấy vụ lần trước xảy ra, có một số việc ông đành phải chấp nhận

Ba người tụ họp trong nhà, hôm nay cả hai vợ chồng đều không muốn đi làm, Anh Kiệt đột nhiên thay đổi quá lớn để họ không yên tâm

"Có thật con là cao thủ như trong phim kiếm hiệp? Giống như Đông Phương Bất Bại sao?" Bảo Nhi tò mò nắm lấy tay Anh Kiệt hỏi, hai mắt sáng rực

"Mẹ, so với Đông Phương Bất Bại con còn mạnh hơn, sao mẹ có thể đem con ra so sánh với thái giám chứ?" Anh Kiệt cười khổ, mặc dù so sánh như vậy cũng không sai, Đông

Phương Bất Bại theo phim ảnh hình như cũng là một đại tông sư

"Nhưng chẳng phải mấy thứ này chỉ có trong phim ảnh thôi sao? Cái tuyệt chiêu ngọn lửa hôm đó con sử dụng rất thực a" Bảo Nhi nhất định muốn hỏi tới cùng, con trai cô thay đổi tất nhiên cô rất vui, nhưng cũng quá tàn nhẫn, giết tận hai mạng người đó a

"Hiện tại chưa đến lúc, con nói ra chỉ sợ làm cha mẹ bị liên lụy, đợi đến sau này con mạnh hơn, nhất định sẽ nói không sót một lời" Anh Kiệt mỉm cười thân thiện nắm lấy tay Bảo Nhi nói

Bảo Nhi tính há miệng nói thêm cái gì, đột ngột bị Anh Cường chặn lại

"Được rồi, con nó đã nói vậy thì cứ tin tưởng nó đi, em nên biết hiện giờ con trai của chúng ta rất lợi hại, quân tử thì phải nhất ngôn cửu đỉnh, có mấy chuyện này mà cứ tò mò mãi, còn không mau nấu cơm nước, muốn để cha con anh đói chết mất sao?"

"Hừ, anh cũng có thể nói những lời đó sao? Bị con trai vượt mặt còn không biết nhục, hôm nay không có hứng nấu, mẹ con em sẽ ra ngoài ăn, còn anh? đói chết đi!" Bảo Nhi chống nạnh bắt bẻ cứng rắn đe

"Cái gì? Không... Không được! Vợ anh nấu ăn là giỏi nhất, anh muốn ăn đồ của em nấu, hơn nữa ra ngoài ăn rất mất vệ sinh a!" Anh Cường hoảng hốt nắm lấy vai vợ nịnh nọt đủ điều

Hai vợ chồng nói chuyện tuy có cãi cọ, nịnh nọt, đủ biểu hiện, nhưng không khí rất ấm áp, Anh Kiệt hài lòng với cuộc sống hiện tại, nhìn thấy cha mẹ như cặp vợ chồng son hẳn dờ khóc dờ cười, bình tĩnh thở ra một hơi liền đứng dậy đi ra ngoài

"Đạo gần đây ta không thể tập trung tu luyện, cảnh giới vẫn ở trung kỳ đỉnh phong, với lại ở đây nhân số đã đông thêm, nguyên khí càng ngày càng ít, không thể lập pháp trận để hấp thụ được nữa"

Anh Kiệt sầu sầu nhìn trời, lẩm bẩm suy nghĩ

"Có lẽ ta nên đi đến địa điểm khác..."

Đang suy nghĩ thì đột nhiên có tiếng bước chân tiến vào, Anh Kiệt xoay mặt qua thì thấy Lê Dục đi tới, lão nhân này hiện tại sống gần đây để tiện bảo vệ người nhà hắn, cũng thay cả một bộ đồ thường dân, người ngoài nhìn vào liền không nghĩ tới lão già này là cao thủ gì, chỉ là một người gần đất xa trời đang sống vô cùng an nhàn thoải mái mà thôi

"Võ tiền bối!"

Lê Dục cũng đã đổi cách xưng hô, bởi vì Anh Kiệt nói cứ gọi mãi Võ thiếu tướng rất dễ nổi bật làm hắn khó chịu, Lê Dục cũng chỉ đành phải tuân lệnh, hiện tại Anh Kiệt là cấp trên của ông ta, không những vậy còn là tiền bối, trong võ học, người tu vi càng cao có nghĩa kinh nghiệm tu luyện càng nhiều, gọi một tiếng tiền bối cũng là bình thường, Anh Kiệt cũng đành chịu, gần đây hắn nhận ra mấy lão già này không những giỏi võ mà còn rất cứng đầu

"Ừm? Chuyện ta giao cho ông tra tới đâu rồi?" Anh Kiệt sắc mặt thay đổi thành nghiêm túc, nhưng không gây áp lực

Lê Dục cũng không nói nhiều, lập tức cầm laptop lên mở ra quay màn hình sang cho Anh Kiệt nhìn

"Người cùng tên rất nhiều, nhưng ngài nói tra theo kẻ thù của ngài thì tôi không phát hiện có người nào tên Trần Chí Hoang cả, chỉ có hai người tên gần giống"

"Ồ? Không có? Vậy hai người kia tên gì?" Anh Kiệt khẽ nhíu mày

"Hai người này là em trai của Trần Hải Trình mà ngài giết chết, một người gọi Trần Chí Cương, người còn lại gọi Trần Bá Hoang"

Anh Kiệt nghe thì nhìn kỹ hai bức ảnh một lúc, vẻ mặt không vui, đột nhiên hắn ngăn người một lúc, sau đó nhếch mép cười gian xảo nói

"Ra vậy, có thể ta đã bị lừa. Đám sát thủ kia vẫn cả gan dám giấu ta, hiện tại ta có nên giết sạch các ngươi không?"

Anh Kiệt thả ra sát khí, tay chuẩn bị động, thì bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng nói của phụ nữ, nghe giọng điệu có vẻ là đang kinh hoàng, Anh Kiệt nhận ra giọng nói này, tay cũng dừng lại một chút

Người tới là Nữ Thần Quỳnh Bảo Nhi, phía sau nàng còn có bốn người Cầu Thần, Huyết Nữ, Bạch Nhãn và Hắc Cầu, nếu đã đến đây đầy đủ có nghĩa tất cả bọn họ đều đã chọn đầu hàng

"Ngươi còn dám tới?" Anh Kiệt không vui không buồn hỏi

"Tất nhiên, chủ nhân dặn dò chúng tôi nào dám cãi lệnh! Hơn nữa còn có chuyện tôi nhầm lẫn muốn nói cho ngài biết để tránh hiểu lầm!" Quỳnh Bảo Nhi vừa thờ vừa nói, vừa rồi trong lòng nàng đột nhiên cảm thấy bất an, nghi ngờ nên nàng thử hỏi mấy người khác, lại không ngờ họ trả lời đều có chung cảm giác như vậy, cho nên càng tăng tốc đi chuyển đến đây, từ bên ngoài đã liền thấy Anh Kiệt chuẩn bị động tác kỳ lạ, trong lòng mấy người càng là khản trương

"Ha? Nhầm lẫn, ý ngươi là?" Anh Kiệt thái độ giãn ra một chút, giả vờ giả vịt không biết hỏi

Quỳnh Bảo Nhi không dám chậm trễ, lập tức nói ra

"Hôm đó do hoảng sợ nên thuộc hạ nói nhầm tên người thuê, thật ra là có tận hai người, một người tên Trần Bá Hoang, người còn lại gọi Trần Chí Cương, bọn họ là anh em ruột, vì muốn báo thù cho anh trai, ngày đó đều là do thuộc hạ quá hoảng loạn mà đã nói sai, mong chủ nhân tha tội!" Quỳnh Bảo Nhi một bên nói một bên quỳ xuống đất, đầu cúi rất thấp

"Mong chủ nhân tha tội!" bốn người còn lại cũng đồng loạt quỳ xuống xin tha giúp Quỳnh Bảo Nhi

Anh Kiệt nhìn một chút mấy người, khỏe mỗi kẻ cười, vừa rồi hắn thật ra đã cảm nhận được khí tức của năm người này, có ý định muốn thử dự cảm của họ một chút, dự cảm không phải là giác quan, mà chỉ đơn thuần có cảm giác có điều gì đó sắp xảy ra, đa phần là đều không may mắn

"Đứng lên đi, sau này đừng gọi ta là chủ nhân nữa, gọi cậu chủ là được rồi" Anh Kiệt phát tay để cho năm người đứng lên

"Vâng, thưa cậu chủ!"

Lê Dục thấy cảnh này thì cười khò, một đời sát thủ bây giờ lại làm nô bộc a, đúng là cường giả vì tôn mà

"Được rồi, đã biết ai đã tặng ta món quà thể này rồi thì cũng đến lúc trả lễ, không nên để người ta thiệt thòi a" Anh Kiệt cười ha ha cao giọng nói

Liên Hoàn Sát hai mắt nhìn nhau không hiểu, chỉ có Lê Dục sắc mặt khế biến, lòng nghĩ sắp có chuyện không hay, thì Anh Kiệt đột nhiên nói tiếp, lần này giọng nói thấp đi rất nhiều

"Cả gan muốn diệt ta, đã vậy ta sẽ diệt cả nhà họ Trần của các ngươi, vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian này!"

Lời nói tựa như nhẹ nhàng thoải mái, nhưng người nghe chỉ cảm thấy nặng nề, sát khí đầy trời tỏa ra từ người Anh Kiệt, mấy người Quỳnh Bảo Nhi càng là không dám thở mạnh một hơi, thân thể không tự chủ được mà run

Lê Dục cũng đành bắt đầu dĩ thờ dài, ngược mặt nhìn trời, vẻ mặt nhợt nhạt, hai mắt âm u, có chút u sầu nói

"Trời hôm nay thật sự rất đẹp a! Nhưng mà đáng tiếc, ta lại thấy sắp có giông tố kéo đến rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 66: Anh Kiệt đến!

Một tuần sau, tại nhà mẹ chồng ở Sài Gòn, trong một tòa nhà năm tầng sang trọng, Lý Thị Kiều Nga đang cùng mọi người vui vẻ

"Chỉ cháu, chị yên tâm. Em đã điều tra lai lịch của tên Anh Kiệt kia, chẳng qua là một thằng nhóc miệng còn hôi sữa, nghe nói là học sinh trung học phổ thông, chẳng có tài năng gì trong việc học, đã vậy còn ăn uống chơi bời, nổi tiếng là một đứa phá gia chi tử!" Trần Chí Cương từ tốn nói, tay nâng ly bia uống một hơi trông thật sáng khoái

Lý Thị Kiều Nga cũng cười miễn cưỡng, trong lòng cứ có cảm giác bất an kỳ lạ, cô lại lo lắng hỏi

"Nếu như nó không chết còn quay lại báo thù thì thế nào? Không phải lúc điều tra chúng ta thấy nó mặc quân phục sao? Có khi nào thật sự là thiếu tướng quân đội không?"

"Ha ha ha! Không thể nào!" Trần Chí Cương cười to

Trần Bá Hoang từ nhà bếp đi lên trầm giọng nói

"Nó không sống nổi, cho dù là thiếu tướng thật hay giả, người chúng ta thuê là sát thủ nổi tiếng trong lẫn ngoài nước, ở thế giới ngầm không ai mà không biết đến họ mạnh đến mức nào"

Trần Bá Hoang vừa rót bia nhân nhạ nói tiếp

"Bọn họ từng có chiến tích liên tiếp 149 vụ, đều là các vị lãnh đạo cấp cao của nhà nước, hoặc là tỉ phú giàu có. Nhưng chưa có ai truy tìm ra được tung tích hay nơi ở của họ, cho dù tìm được cũng cần phải cân nhắc thật kỹ khi đối diện với những sát thủ này, bởi vì bọn họ đều là cao thủ!"

Lý Thị Kiều Nga nghe kể mà mờ to mắt, thế giới ngầm thật ra cô cũng chỉ nghe một chút, ăn chơi cờ bạc, giang hồ đâm máu chém giết lẫn nhau, còn sát thủ hay cao thủ thì chỉ thấy trong điện ảnh, nào có biết ngoài đời cũng có mấy chuyện này?

"Kiều Nga, con yên tâm đi, em con đã nói như vậy thì tất nhiên sẽ đúng như nó nói. Một người bị sát thủ để mất thì cho dù là thủ tướng cũng chạy không thoát, huống chi chỉ là một thằng nhóc lưu manh!"

Một giọng nói già nua đột nhiên vang lên, khi nghe được tiếng nói của người này Lý Thị Kiều Nga an tâm hơn nhiều, nỗi lo lắng cũng tan biến đi, vô cùng nhẹ nhõm

Người nói là mẹ chồng, bà gọi Cao Hoài Xuân, năm nay đã 75 nhưng khí chất từng nắm giữ quyền lực trong tòa án cấp cao ở Sài Gòn vẫn còn đó, thần thái bình tĩnh, nét mặt già nua nhưng hai mắt vẫn sáng rực.

Bà là người có quyền lực nhất trong nhà chồng, sở hữu hai cái công ty may dệt tầm trung ở Sài Gòn, gia phả có thể xếp vào phú hào top 10 ở thành phố Hồ Chí Minh. Một câu nói của bà khi thốt ra không ai có thể phản bác, nếu có gan dám đứng ra cãi lời của bà, thì người đó chắc chắn đã chuẩn bị tâm lý dọn ra đường, tất cả quyền lực chức vụ từ trước đến nay đều sẽ bị tịch thu.

Lý Thị Kiều Nga lúc này như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm, khoe môi khề mỉm cười ánh mắt đầy đắc ý, tâm đ*o nghĩ

"Đáng đời! Đây là hậu quả mà mày dám đụng đến gia đình tao, rồi đây cả nhà mày sẽ cùng xuống địa ngục!"

Trần Chí Cương lên con say càng là hưng phấn nói lớn:

"Cho dù nó còn sống, nó dám tới đây chúng ta đều có cách cho nó phải quỳ xuống xin tha. Huống hồ chúng ta ở đây còn có một vị cao thủ!"

Trần Chí Cương cười ha hả khoác lác nói, nhưng cái từ cao thủ lại nhấn mạnh cho mọi người đều nghe, người nhà hai mắt nhìn nhau đầy ngạc nhiên, Cao Hoài Xuân cũng không ngờ con trai của mình lại chu đáo như vậy, bà nhẹ giọng hỏi

"Cao thủ? Vậy cao thủ mà con nói đang ở đây? Mẹ chưa được nhìn thấy a"

"Đúng đấy, anh mau kêu vị cao thủ kia ra cho mọi người cùng xem đi!" vợ Thùy Anh của Trần Chí Cương hưng phấn

"Ha ha, được rồi. Tàn đại sư, có thể ra được rồi a!" Trần Chí Cương trước mặt mọi người hướng lên trên lầu khề cuối người đầy cung kính nói, trong những cặp mắt đầy kinh ngạc của mọi người, lúc này phía trên truyền xuống một âm thanh

"Chờ lâu như vậy, cũng có thể ra mặt rồi?"

Một bóng người bước chậm đi xuống, hai tay chấp sau lưng phong thái nhàn nhã, trong con ngươi lấp lóe mờ ảo ánh sáng nhạt, người này nhìn qua chỉ khoảng hơn hai mươi, thân mặc một bộ vest toàn thân màu trắng, nhưng ngạc nhiên nhất người này có mái tóc đen rất dài, khuôn mặt anh tuấn chuẩn soái ca

Người vừa hiện, con cháu gái trong nhà đều như bị hút hồn, hai con ngươi mờ to giống như sợ chớp một cái người ta liền biến mất vậy

Trần Chí Cương lưng hơi khom, hai tay chà xát đi tới bên cạnh thiếu niên đồ trắng giới thiệu, có vẻ rất kính nể người trẻ tuổi này

"Mẹ và mọi người để con giới thiệu, cậu ấy tên Trần Thanh Nguyên, là đệ tử của phái Võ An Phái, năm nay chỉ mới 25 tuổi, là đệ tử chân truyền của Võ An Phái, sư phụ của cậu ta là Võ Anh Vương, là một vị tông sư kiều hùng ở Miền Nam nước ta"

"Chào các vị, tôi thay mặt sư phụ nhận lời giúp đỡ các vị tới đây để bảo vệ mọi người" Trần Thanh Nguyên thái độ hòa nhã vô cùng, nhưng hắn không làm thêm bất kì động tác lịch sự nào, nhìn có vẻ kiêu ngạo

"Tần đại sư? Là cái gì?" Lý Thị Kiều Nga nhú mày không hiểu, nghi ngờ hỏi

"Không phải lừa đảo đó chứ?"

"Tần đại sư là một cách xưng hô, khi con trở nên mạnh mẽ, trong tay có thể nắm được quyền sinh sát, đến cả chính quyền cũng phải kiêng dè, con nói chính là trời nói, không một người dám cãi lại, thì lúc đó con đã chính thức trở thành đại sư!" Cao Hoài Xuân nhẹ giọng giải thích, trong lời nói có sự ngưỡng mộ

Bỗng nhiên lúc này bên ngoài chạy vào một tên thiếu niên, hô to nói:

"Mọi người! Tra, tra ra thêm được tin tức động trời!"

Người chạy vào không ai khác mà chính là Trần Bá Minh, con trai của Trần Bá Hoang

"Tra cái gì?" Trần Chí Cương cười hỏi

"Là cái thằng nhóc giết bác hai, nó có lai lịch thật sự không nhỏ!"

Trần Bá Minh đem laptop đặt lên trên bàn cho mọi người cùng xem, đọc lên tiểu sử của Anh Kiệt

"Hắn gọi Võ Anh Kiệt, học sinh lớp 11 trường THCS Nguyễn Trãi, hoàn cảnh không có gì đặc biệt, nhưng gần đây đột nhiên trở nên lợi hại, chữa khỏi bệnh cho sĩ quan Lê Dương Hùng người lẽ ra sắp phải chết vì bệnh nặng, bác sĩ cũng bó tay, nhưng khi hắn xuất hiện thì liền trị khỏi, sau đó ở tại đấu giá hội đánh bại quản lý Chu Thái, gần đây được nhà nước tiến cử làm huấn luyện viên cho quân đội, còn được phong hàm thiếu tướng!"

Trần Bá Minh vừa nói vừa hưng phấn, người này so với hắn trẻ hơn rất nhiều nhưng thành tích lại quá cao, hắn thậm chí có chút ganh tị cùng ghen ghét

"Thật sự là thiếu tướng? Đánh bại Chu Thái là sao? Người tên Chu Thái rất lợi hại ư?"

Lý Thị Kiều Nga kinh ngạc nghi hoặc hỏi, bên cạnh Trần Thanh Nguyên nâng cằm ngẫm nghĩ cái gì, sau đó như nhớ ra liền nói

"Hình như ta có nghe sư phụ nói qua người này, Chu Thái của đấu giá hội Trảng Bàng, là một vị song thuật dược sư, không những luyện đan tốt còn là một thuật sĩ rất mạnh, cho dù là nội kinh cao thủ cũng phải kiêng kị!"

Trần Thanh Nguyên tuy nói Chu Thái có vẻ rất mạnh, nhưng biểu hiện của hắn là không quan tâm, bởi vì Chu Thái trong mắt hắn không mạnh như lời đồn, hắn từng được nghe huynh đệ trong môn phái kể lại, Chu Thái từng bại dưới tay sư tôn

Hơn nữa hiện tại Trần Thanh Nguyên hắn là nội kinh hậu kỳ, Chu Thái không phải là đối thủ của hắn, nhưng Anh Kiệt làm hắn có chút hứng thú

"Trẻ tuổi như vậy, tên Anh Kiệt này cũng là nội kinh cao thủ hậu kỳ như ta đấy!"

Trần Chí Cương nghe nói thế thì giật mình, vội hỏi:

"Thế nếu như hắn còn sống mà tìm đến đây, ngài có thể đánh bại hắn không?"

Ngoại trừ Lý Thị Kiều Nga ngây ngốc bên ngoài thì cả nhà họ Trần đều biết đến một thế giới gọi là võ giả, cao thủ như mưa, cho nên khi nghe vị Tần đại sư này đánh giá thì hồi hộp, họ cũng biết Chu Thái ở Tây Ninh danh tiếng không nhỏ, nhưng lại bị một thiếu niên 17 đánh bại thì quá đáng sợ rồi

Trần Thanh Nguyên nhìn sắc mặt mấy người nhà họ Trần, liền cười to nói

"Haha! Tuy bằng cảnh giới nhưng cao thủ cũng có xếp trên dưới, nếu đoán không nhầm thì hắn vừa lên nội kinh hậu kỳ đi, nhưng ta chính là hậu kỳ năm năm, chắc chắn thực lực ở phía trên hắn!"

"A! Vậy sao? Vậy thì tốt quá!"

"Chúng ta có thể yên tâm không sợ tên chó chết kia đến báo thù a!"

"Phải, phải!"

"Nhưng hắn là thiếu tướng của nhà nước..." Lý Thị Kiều Nga đang muốn nhắc nhở nhưng nhớ ra chồng con mình bị Anh Kiệt sát hại, giọng càng lúc càng nhỏ, một lát liền im bật

Cả nhà họ Trần đều vui vẻ, giống như vứt được gánh nặng, chu đáo tiếp đãi Tần đại sư, tiếp tục ăn uống tiệc tùng, thì lúc này bên ngoài đột nhiên truyền tới một âm thanh rất lớn:

"Ta đến để trả lễ, xin phép không khách khí!"

Giọng nói trong trẻo, nhẹ nhàng không sát khí, nhưng người bên trong nhà nghe thấy lại hồi hộp lo lắng, sắc mặt khẩn trương, bởi vì người đến chính là Anh Kiệt.

Hắn đã đến!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 67: Nguyễn Kiên vs Tần Thanh Nguyên!

Anh Kiệt chờ trời tối mới khởi hành đến Sài Gòn, đi theo hắc là Bạch Nhân, tên thật gọi Nguyễn Văn Kiên, là người gốc Việt trăm phần trăm

Người Việt muốn làm sát thủ thì đúng là chuyện lạ, chỉ là nghe Nguyễn Quỳnh Nhi kể lại từ khi còn bé mấy người bọn họ là bị bắt cóc, đưa đến Nhật Bản bán cho một băng đảng chuyên đào tạo sát thủ

Nguyễn Quỳnh Nhi may mắn được một vị Kiểm Vương nhìn trúng thu nhận làm đồ đệ, nhờ vậy mà bốn người còn lại cũng được đối xử tốt hơn nhiều, nhưng sau đó không may có người trong hội chọc trúng một vị cao thủ, cả băng đảng liên lụy bị một vị cường giả diệt sát, toàn bộ chết sạch, Kiểm Vương bị đánh cho tàn phế, không lâu sau đó cũng liền bệnh nặng mà qua đời

Lúc này năm người là những người cuối cùng sống sót, họ tự rèn luyện thể chất, tự nâng cao kỹ năng, chính là muốn tìm tên cường giả kia để báo thù, trên hành trình tìm địch nhân họ liên tục nhận việc giết người để tập luyện, cũng đồng thời kiếm tiền mưu sinh

Anh Kiệt cũng không an ủi, hắc chỉ nói nếu muốn mạnh mẽ thì bản thân phải biết tự nỗ lực, sau đó tiện tay truyền cho họ mấy môn công pháp cấp thấp của tu chân, còn lại là xem cốt khí của bọn họ

Chỉ vài ngày hội học sau đó, Anh Kiệt lại không ngờ người có tiến bộ nhanh nhất chính là Nguyễn Kiên, khiến cho hắc có chút bất ngờ, thì cũng đến ngày Anh Kiệt đi báo thù, Nguyễn Kiên muốn đi theo hộ tống, hắc cũng không từ chối, sẵn tiện xem tiểu tử này tiến bộ đến đâu

...

Sài Gòn, đứng trước một tòa nhà năm tầng cao lớn, cổng lớn rộng đủ để hai chiếc xe tải đi vào cùng lúc, sân thì rộng mênh mông không tả xiết, đúng là đại gia có khác, lúc này Anh Kiệt hai tay chấp sau lưng hô to

"Ta đến để trả lễ, xin phép không khách khí!"

Giọng nói nhẹ nhàng nhưng đánh thẳng vào người nghe rất đỉnh tai nhức óc, bên trong nhà lại không có người đáp lại, chỉ thấy mấy giây sau đó có mấy tên bảo vệ chạy ra, trên tay có mang theo gậy còn

Mấy tên bảo vệ mở cổng, sau đó một tên trung niên sắc mặt nghiêm nghị nói

"Ông chủ nói hôm nay không tiếp khách, cậu hãy về cho!"

"Không tiếp người?" Anh Kiệt khẽ cười, sau đó thì nghiêng đầu nhìn Nguyễn Kiên nhẹ giọng bảo

"Tiểu Kiên, có muốn hay không dùng mấy tên này làm bao cát?"

Nguyễn Kiên đầu tiên là sững sờ, sau đó hung hăng gạt đầu cười đồng ý

"Muốn làm gì?" tên bảo vệ trung niên nhìn thấy Nguyễn Kiên bước tới gần thì đề phòng

"Đánh các ngươi!" Nguyễn Kiên chỉ nói xong sau đó thân hình chợt lóe, tốc độ nhanh đến mức mấy tên bảo vệ vô phương nhìn thấy, chỉ nghe mấy tiếng

Bình, bình, bốp!

Sau đó... Không có sau đó, bởi vì tất cả bảo vệ đều bị đánh cho nằm sấp bất tỉnh kể cả tên trung niên kia, Nguyễn Kiên đánh xong nhưng lại không vui nói

"Cậu chủ, mấy tên này quá yếu, đánh không đã tay a!"

Anh Kiệt mỉm cười, vỗ vỗ vai hắc nói

"Yên tâm, bên trong còn có cao thủ, đủ để ngươi chơi"

Anh Kiệt vừa rồi dùng thần niệm quét một chút, vừa hay phát hiện bên trong còn giấu một vị cao thủ nội kinh, người này so với ngũ lão nhân còn mạnh hơn, vừa tốt để Nguyễn Kiên sử dụng sức mạnh một chút

Giải quyết xong tâm tếp cản đường, Anh Kiệt thông thả đi vào trong, Nguyễn Kiên đi theo phía sau, chỉ có điều hắc không quay lại nhìn, nếu như quay lại liền sẽ thấy cảnh tượng kinh dị không thể ngờ

Tất cả bảo vệ từ bất tỉnh thì biến thành xác chết, cả cơ thể đều bị mục rã sau đó tan thành cát bụi...

Đứng trên tầng năm Tần Thanh Nguyên chứng kiến tất cả, hắc nhìn ra Nguyễn Kiên là cao thủ, nhưng nhìn Anh Kiệt thì không đoán được tu vi gì, khẽ nhíu mày

"Hắc đang đi vào, hắc đang đi vào kia!" Trần Bá Minh hoảng sợ la lên, hắc cũng vừa đứng nhìn xem bên dưới, nhìn thấy tất cả bảo vệ tan biến như một con gió, trong lòng rét run, hai chân mềm nhũn

"Không ngờ bọn chúng dám giết người! Đúng là không xem pháp luật ra gì mà!" Trần Chí Cương giận dữ nói

Mấy người sắc mặt khó coi, giận dữ cùng sợ hãi, không nghĩ tới Anh Kiệt dám tới, còn nghiêng ngang giết người, giống như giết gà không đáng quan tâm

- Kết!

Cửa đại sảnh mở ra, Anh Kiệt tiến vào trong, Tần Thanh Nguyên trên tầng năm đã nghe thấy, thân hình liền động rất nhanh đi xuống dưới, cả nhà họ Trần nhìn nhau sau đó lờ mờ chạy theo sau

Vù!

Vừa bước vào, một cổ sát khí cao ngút trời, từ trên trời hạ xuống, một bàn tay to vỗ ở đỉnh đầu Anh Kiệt

"Ủm?" Anh Kiệt ngược nhìn không mấy ngạc nhiên, nhưng bên cạnh hắn Nguyễn Kiên là tức giận hết to

"Đánh lên? Để tao chơi với mày!"

Hắn từng làm sát thủ, sức nhảy bén cực cao, nếu nói đánh lên thì đây là nghề của hắn. Sau đó Nguyễn Kiên cũng một chưởng tung ra, nội lực tuôn trào, một chưởng này uy lực không thua kém Tần Thanh Nguyên

Ầm!

Hai chưởng chạm nhau, không khí như bị xé rách phát ra tiếng xoèn xoẹt, quần áo hai người bị không khí làm cho bay phần phật, bàn ghế xung quanh bị ảnh hưởng cường lực mà ngã trái ngã phải, mấy người họ Trần đứng trên cầu thang mờ to mắt không thể tin nổi, đây còn là người sao? Là thần tiên đánh nhau a!

Tần Thanh Nguyên cũng là mặt ngạc nhiên, không ngờ một chưởng của mình lại bị người ta chặn, sắc mặt có hơi biến, liền một tay khác vung lên, song chưởng tung ra

"Song Thành Chưởng!"

Hai cự chưởng, lần này Nguyễn Kiên cũng thấy được uy hiếp, hắn hừ lạnh một tiếng, cũng một tay khác vung lên đáp trả

"Ma Lôi Chưởng!"

Chưởng vừa ra, giống như có lôi điện nhấp nháy tựa như bàn tay của thần lôi, lần nữa song chưởng va chạm

Đùng!

Chỉ phút chốc, sàn nhà nứt ra vô số vết rãnh, Nguyễn Kiên bị chưởng lực của Tần Thanh Nguyên ép cho lún xuống một khúc sâu, nhưng thân hình vẫn đứng vững, vốn dĩ từ trên đánh xuống sẽ có thêm lực lượng, cho nên tạm thời Tần Thanh Nguyên có thể nói là chiếm thế thượng phong

Lần này Tần Thanh Nguyên cũng sốc, không ngờ người đối đầu với hắn lại có cùng tu vi, liền tách Nguyễn Kiên ra đáp xuống, hai tay chấp sau lưng khẽ cau mày thầm nói

"Nội kinh hậu kỳ?"

"Ha ha, đã biết ông đây lợi hại chưa?" Nguyễn Kiên một dạng phách lối vô cùng

Mặc dù nói thế nhưng hai tay hắn vẫn còn đang run, không thể không nói tên trước mặt hắn quá mạnh, ít nhất là mạnh hơn hắn một bậc

"Hừ, vừa rồi chỉ là thử sức người một chút, người nghĩ tiếp ta hai chiêu mà không bị gì sao?"

Đúng là vậy, vừa rồi giao đấu tuy là bề ngoài ngang sức, nhưng bên trong Nguyễn Kiên đã bị hao không ít nội lực, sắc mặt có chút nhạt, mà Tần Thanh Nguyên thì vẻ mặt bình thản tựa như không bị ảnh hưởng gì

Nhưng mà Nguyễn Kiên không sợ, hắn phía sau còn có cậu chủ, lập tức lấy lại tinh thần, gợn ngón tay cái ngược hướng Tần Thanh Nguyên sỉ nhục

"Hừ, khoắc lác không biết ngượng! Nếu mày không dùng toàn bộ thực lực thì hôm nay chỉ có nước bỏ mạng tại đây thôi!"

Tần Thanh Nguyên nghe bị nói thế, có chút ngẩn, sau đó thì lông tơ dựng đứng, sắc mặt khẽ biến thành giận dữ, hắn lần đầu tiên bị người uy hiếp như vậy, cười lạnh nói

"Được, được, được! Để tao cho mày biết thế nào là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!"

Vừa dứt lời, Tần Thanh Nguyên nội lực tất cả đều rót vào một tay, phi thân nhảy lên, tay gợn thành chưởng, không khí giống như bị xoắn thành mảnh vụn kêu răng rắc, ngược nhìn Nguyễn Kiên mặt đầy khinh thường nói

"Một chưởng này, có thể đánh tông sư, dưới tông sư không thể bại!"

"Tiểu tử! Nhận lấy cái chết!"

Tần Thanh Nguyên đánh xuống, nội lực khủng bố, kinh lực tàn sát xung quanh làm vỡ nát tất cả nội thất tan tành, chưởng ấn tựa như bàn tay Như Lai giáng thế, mà hắn, giống như thần nhân hạ phàm

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Trần gia, diệt!

Một chưởng uy, kinh khí tuôn trào áp sát đến đỉnh đầu Nguyễn Kiên, lần này sắc mặt Nguyễn Kiên đều trở nên khảm trương, hắn biết một chiêu này không thể dùng cương đối cương như trước, phải né

Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu, Nguyễn Kiên liền muốn nhảy vọt tránh ra sang bên phải, dậm chân một cái liền trong tích tắc di chuyển hơn mười bước

Nào ngờ lúc này, Tần Thanh Nguyên liền đổi hướng tay, nhưng không phải đuổi theo hắn mà là nhắm vào Anh Kiệt đang đứng chấp tay sau lưng, Nguyễn Kiên kinh hãi trong lòng, vội nâng hai tay lên muốn đánh ra chặn đòn

Nhưng mà đã muộn, chưởng ấn đánh xuống người Anh Kiệt tạo ra một tiếng động cực lớn

Uỳnh! Khói bụi mù mịt.

"Cậu chủ...?" Nguyễn Kiên hét to, không còn gì suy nghĩ nhiều, hấn hai tay lập tức liền tạo thành quyền đánh ra

"Lập Ma Quyền!"

Hai quyền sóng khí như quỷ dị, bị Nguyễn Kiên đâm ra không khí như bị vỡ tan, ầm ầm đánh về hướng Tần Thanh Nguyên

"Lục Hộ Phù" Tần Thanh Nguyên đang mắt đã rơi, cũng không còn nội lực để đỡ đòn, hấn biết hai quyền này không né được, liền móc trong túi áo ra một cái phù văn

Roẹt~!

Ánh sáng vàng lóe lên như kim quang, hai quyền của Nguyễn Kiên lúc này đánh vào

Ầm!

Tiếng vang như sấm nổ, lục phù của Tần Thanh Nguyên chỉ đỡ được một đòn liền bị chấn đến tan nát, quyền còn lại nện ở trên ngực hấn

Đùng!

Phốc, Tần Thanh Nguyên phun ra một ngụm máu tươi, cả cơ thể không tự chủ được bay thẳng vào tường va chạm thật mạnh, tạo ra một lỗm to trên mặt tường kèm theo vô số vết rãnh, Nguyễn Kiên lần này cũng không còn sức, khói bụi mù mịt hấn không nhìn rõ Anh Kiệt thế nào, vội hét to hỏi

"Cậu chủ! Cậu không có sao chứ?"

"Ha ha ha! Mày... Khụ khụ, mày thua rồi, hấn ăn trọn của tao một chương đủ bại tông sư... Khụ khụ, làm sao mà sống được?"

Tần Thanh Nguyên thế mà chưa chết, ngồi sát tường ho khan sắc mặt tái nhợt, nhưng trên miệng đều là ý cười vui vẻ, hấn thắng, mục tiêu của hấn đến cuối cùng vẫn là Anh Kiệt, hấn không sợ Nguyễn Kiên

Dù sao cũng cùng tu vì không ai giết được ai, nhưng mà Anh Kiệt làm cho hấn run sợ, bởi vì Anh Kiệt từng đánh bại Chu Thái nhưng hiện tại hấn không đoán được tu vi, đây là tạo cảm giác bất an cho Tần Thanh Nguyên, hấn dám khẳng định người thiếu niên này tu vi ở phía trên mình, cho nên vừa rồi dùng hết sức ra một chiêu đánh vào Nguyễn Kiên chỉ là dụ tình, hấn muốn làm cho Anh Kiệt cùng Nguyễn Kiên mất cảnh giác

Không ngờ lại thành công, một chiêu tất cả nội lực của hấn nếu không phòng bị thì cho dù là tông sư cũng phải bị trọng thương, cho nên Tần Thanh Nguyên đang vô cùng đắc ý

Mà Nguyễn Kiên thì giận tím mặt đầy giận xanh chửi thề: "Cmm, tao muốn giết mày!"

Hấn đã bị Anh Kiệt gieo vào người Thất Tinh Nhân Quả, hấn cảm giác được nếu như Anh Kiệt chết thì hấn cũng tiêu đời, dĩ nhiên đây chỉ là trực giác, thật sự không phải vậy, Anh Kiệt và Liên Hoàn Sát không hề có liên kết gì vào hồn phách, Anh Kiệt cũng không có ác đền vậy

Nguyễn Kiên cũng chẳng còn nhiều sức lực, muốn đánh chết Tần Thanh Nguyên là chuyện khó, hấn hiện tại chỉ mong cậu chủ không sao

Quả nhiên, khói bụi tan đi bên trong lộ ra một bóng người, dĩ nhiên là Anh Kiệt, hấn một tay chấp sau lưng một tay phui phui trên vai, mặt đầy khó hiểu nói

"Chiều này có thể bại tông sư?"

"Cậu chủ!" Nguyễn Kiên thấy Anh Kiệt không sao thì hớn hờ

Về Tần Thanh Nguyên thì nụ cười đắc ý đã bị đông cứng trên mặt, trừng mắt không tin vào hiện thực đang thấy, sau một khắc hấn giật mình hét to

"Không thể nào! Không thể nào! Cho dù, khụ khụ, là đại sư huynh, không, cho dù là sư phụ cũng, khụ, không dám dùng thân thể chống đỡ đòn này của ta a!"

Sắc mặt hấn đầy kinh hãi, lúc xanh lúc trắng, lại có chút không cam tâm, vừa giận vừa sợ, bất quá Anh Kiệt nghe cũng không nghe, hấn nào quan tâm thắng nào đỡ được thắng nào không? Mấy bước đi tới trước người Tần Thanh Nguyên liếc nhìn xuống, lạnh nhạt nói

"Tông sư? Một đám gà đá chó sành mà thôi. Nếu như mày không nhiều chuyện xía vào chuyện của tao thì không phải chết, đáng tiếc!"

Nếu có tông sư ở đây mà nghe Anh Kiệt nói như thế đều sẽ giận tím người, muốn lao lên giáo huấn một trận, thậm chí là muốn giết người, tông sư nào chịu nhục?

Anh Kiệt tay nhẹ nhàng giơ lên định tap Tần Thanh Nguyên thành bánh thịt, thì lúc này trong cơn hoảng loạn Tần Thanh Nguyên nói ra một cái tên làm cho hấn sững sờ

"Không! Không, mày không thể giết tao! Sư phụ tao là Võ Anh Vương, là tông sư đệ nhất nhân ở Miền Nam! Mày làm mày không thể giết tao a!" hấn vừa sợ vừa đem tên sư phụ ra đe dọa Anh Kiệt, bỗng thấy Anh Kiệt sững sờ, hấn liền nghĩ không ngờ đến lúc sắp chết tên sư phụ có thể mang ra giữ được cái mạng nhỏ?

Tần Thanh Nguyên liền thở phào nhẹ nhõm một cái, Anh Kiệt cau mày nghĩ tới cái gì, sau đó lắc lắc đầu, lạnh lùng nói:

"Chờ ta một chút, ta có chuyện muốn hỏi ngươi, đừng nghĩ đến việc chạy trốn, vô ích!"

Tần Thanh Nguyên lúc này trong lòng đã cảm tạ trời đất, nào dám nói hai lời? Vừa rồi Anh Kiệt nâng cánh tay lên hấn mơ màng đã nhìn thấy một bàn tay của người khổng lồ, so với Phật Tổ trong truyền thuyết còn khủng bố hơn, tất nhiên chỉ là ảo giác

Anh Kiệt lúc này xoay người lại nhìn Trần Gia, về mặt vô hi vô bị, mọi người cũng không hiểu hấn định làm gì, nhìn quang cảnh hoang tàn đã biết Tần đại sư thua rồi, Trần gia chỉ thấy Anh Kiệt hấn động tác nhẹ nhàng một tay quơ ngang vòng cung một cái, Trần Gia chỉ cảm giác lạnh ở cổ một cái, giống như một cơn gió lạnh buốt vừa đi ngang qua, Nguyễn Kiên thậm chí thấy mấy cọng tóc của mình không hiểu làm sao lại bị cắt đứt?

Không ai hiểu, kể cả hai cao thủ nội kinh như Tần Thanh Nguyên và Nguyễn Kiên, chỉ sau chốc lát phía cầu thang phát ra giọng run rẩy

"A... A... Cô của ta... Máu?"

Mọi người đồng loạt quay qua nhìn Trần Chí Cương, chính hấn vừa nói, vừa thấy hấn ai cũng tròn tròn mắt, bởi vì cổ của hấn có một vết cắt nhỏ, nhưng máu chảy ra không ngừng, chỉ chốc lát nhộm cả bộ đồ, sau đó đột nhiên cái đầu rơi xuống, thân thể cũng liền ngã một bên, đầu lâu hai mắt vẫn mở to

Trần Chí Cương, chết.

Nhìn thấy cảnh này mọi người đầu tiên là ngậy người, sau đó thì con cháu trong nhà hoảng sợ hét toáng lên họ mới giật mình tỉnh lại, Trần Bá Hoang đầu tiên hướng nhìn phía Anh Kiệt hoảng sợ cùng giận dữ quát

"Là mày làm, nhất định là mày làm!"

Vừa nói xong hắn cũng cảm giác cổ họng mình khô rát, cảm giác không đúng, liền sờ sờ một cái cảm thấy ướt át cùng hơi ẩm, hắn giơ tay lên xem thì sợ ngậy người, giống như Trần Chí Cương, ở cổ của hắn cũng có một vết cắt nhỏ, máu càng lúc càng nhiều, cổ họng càng không phát ra tiếng, hắn chỉ kịp chỉ tay nhìn Anh Kiệt phát ra một tiếng: "mày..." thì đầu cũng liền rơi

Người thứ hai Trần Bá Hoang, chết.

Tiếp theo đó là một màn kinh dị nhìn rồi không ai quên nổi, chỉ thấy từng người của Trần Gia lần lượt đầu rơi máu chảy ngã xuống, máu nhộm cả cầu thang chảy xuống như một thác nước, cho đến cái cuối cùng Cao Hoài Xuân người tuổi cao nhất đều chết, bà lão vẫn trừng mắt không tin, chỉ sau một khắc cả nhà Trần Gia già trẻ chết hết, chết vô cùng thảm, trong đó liền có Lý Thị Kiều Nga

Tần Thanh Nguyên hay Nguyễn Kiên đều là ngậy người chết đứng, không tin vào mắt mình, sau đó sợ hãi nhìn sang Anh Kiệt, trong lòng có chung ý nghĩ, vừa rồi là nhất định người này làm

Chỉ sợ tin tức Trần Gia bị diệt cả nhà ngày hôm nay truyền ra sẽ làm chấn động cả nước, nhưng chuyện vẫn chưa hết, chỉ thấy Anh Kiệt kết ấn, niệm một cái chú pháp, trong vùng máu tươi bay ra giống như sợi chỉ, hai người chỉ nghe Anh Kiệt nói

"Hôm nay ta lấy máu Trần Gia hiến tế, dùng huyết mạch của các người tiêu diệt bốn đời nhà họ Trần, lấy làm cảnh cáo thế nhân, ta Võ An Nam, không phải dễ trêu chọc!"

Võ An Nam, là hắn từng được vạn giới xưng tụng, An Nam lão tổ, có ân báo ân, có oán diệt người cả nhà.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Tin chấn động

Một sợi huyết mạch, Anh Kiệt bấm pháp quyết, lạnh lùng hô to:

"Diệt Mạch! Phá Quyết! Ma Đạo Khải Hoàn!"

Một cái từng là tán tu lão tổ, Anh Kiệt học trộm không biết bao nhiêu công pháp của các đại môn phái, sau đó lại tự tay chế tạo ra mấy môn cực phẩm môn pháp, chuyên dùng để khắc chế các đại môn phái, lấy một địch trăm

Trong đó có cả công pháp ma tu Ma Đạo Khải Hoàn, hắn từng dùng công pháp này diệt cả một đại gia tộc ở tu chân, kinh sợ thiên hạ, là một cực phẩm công pháp, lần theo huyết mạch hủy diệt, diệt cả tận gốc, về sau hắn phi thăng nội lực thâm hậu, cảnh giới cao tận trên trời, Ma Đạo Khải Hoàn càng mạnh hơn gấp bội

Cho dù hiện tại Anh Kiệt chỉ có luyện khí hậu kỳ đỉnh phong, hắn cũng có thể dùng 1/10 sức mạnh của Ma Đạo Khải Hoàn, đủ diệt một cái tiểu gia tộc như Trần gia

Anh Kiệt vừa hô xong, sợi huyết mạch lúc ẩn lúc hiện kia từ đó biến thành xám, trở nên ảm đạm, sau đó thì biến mất hoàn toàn, Nguyễn Kiên hay Tần Thanh Nguyên đều tròn mắt không hiểu, nhưng là ở phương xa đang xảy ra sự kiện lớn.

Nha Trang, trong một khu nghỉ mát

Trần gia chi nhánh, Trần Hoài Lâm, con trai thứ sáu của Trần Hoài Xuân, đang nằm nghỉ mát với vợ Nguyễn Thị Hằng

"Ông xã, đi nghỉ mát ở Nha Trang đúng là lựa chọn đúng đắn a, không chỉ có cảnh đẹp, lại có gió biển thổi vào, làm cho lòng người cảm thấy nhẹ nhõm đi nhiều a"

Nguyễn Thị Hằng nằm một bên ghế dài có nhân viên massage thư giãn nói

Chỉ là nói xong lại không thấy Trần Hoài Lâm trả lời, Nguyễn Thị Hằng nghỉ hoặc xoay qua nhìn chồng mình, liền thấy một cảnh tượng khó quên, ngẩn người, tưởng mình bị ảo giác, hai tay dụi dụi cặp mắt nhìn kỹ, sau đó thì giật mình kinh hãi, run rẩy nói

"A! Ông... Ông xã? Ông làm sao thế này?" Nguyễn Thị Hằng kinh hoàng bật dậy nhìn chồng mình, chỉ thấy một cái xác khô, từ một người mập mạp bây giờ chỉ còn có da bọc xương, hai mắt trợn tròn, mồ hôi thì há hốc, nhưng hầu như không có hô hấp hay chớp mắt một cái, nằm im bất động, Nguyễn Thị Hằng nhìn thấy kinh sợ tột độ

"Đây... Đây là chuyện gì?" run sợ Nguyễn Thị Hằng hét to: "Mau, mau gọi xe cấp cứu!"

Nữ nhân viên massage cũng là trợn mắt ngốc mồm, nghe khách nói mới giật mình chạy đi, nhưng biểu cảm vẫn không mất đi sự kinh hãi, rõ ràng vừa rồi nàng cùng hai vợ chồng người ta ngồi cùng nhau, người khách nam kia đúng là vừa rồi vẫn còn cười nói ha ha, bây giờ tự nhiên biến thành cái xác khô? Quái dị, vô cùng quái dị! Nữ nhân viên mặt mày tái mét mang theo mồ hôi đầm đìa trong sự sợ hãi chạy đi gọi cấp cứu

Hai phút sau nàng quay lại thì ngạc nhiên nhìn thấy cả nữ khách nhân cũng biến thành cái xác khô, nữ nhân viên massage lẫn bảo vệ và quản lý khách sạn đều kinh ngạc ngậy người, chuyện này lập tức liền kinh động tới các nhà báo

Nhưng chuyện vẫn chưa kết thúc, tại sân bay Rạch Giá, Kiên Giang

Cháu gái và cháu trai của Cao Hoài Xuân là Trần Thị Yến Vy, Trần Minh Tiến. Hai người vừa ra khỏi sân bay Rạch Giá, liền có cảm giác khô rát cổ họng, uống bao nhiêu nước cũng không đủ, da thịt càng lúc càng ảm đạm khô nứt, trong sự sợ hãi họ chỉ thấy cơ thể đang dần khô héo, mất đi sự sống, cuối cùng ngã xuống ở cổng sân bay, kinh động rất nhiều du khách

Sau đó tại Long An, con thứ bảy Trần Thế Anh ngã xuống trong khi đang khảo sát đất quy hoạch, nhiều người sợ hãi

Bình Dương, Trần Quốc Bảo cùng bạn gái Hồ Thúy Lệ tình tứ trong khách sạn, đột nhiên Trần Quốc Bảo ho ra máu, sau đó lăn ra gãy dựa một hồi liền hóa thành thây khô

Chuyện xảy ra ở nhiều tỉnh thành, Trần gia đến Anh Kiệt cũng không biết có bao nhiêu đời con cháu, Tây Ninh, Tiền Giang hay Đồng Nai đều có xảy ra án mạng, tất cả nạn nhân đều bị hóa thành thây khô, chuyện vừa đồn ra liền tiếp có rất nhiều nhà báo viết bài đăng

Tiêu đề: Chuyện lạ người sống hóa thành xác khô!

Bài vừa đăng nửa đêm không có bao nhiêu người xem, nhưng đến sáng mai chắc chắn sẽ là chuyện kinh thiên động địa

Bên kia cảnh sát bác sĩ hay nhà báo lo lắng gì Anh Kiệt đương nhiên không biết, hần bên này chưa dùng tay, mặc dù vừa rồi dùng Ma Đạo Khai Hoàn tồn không ít chân khí, sắc mặt có chút tái nhợt, mồ hôi đầm đìa, Anh Kiệt vẫn miễn cưỡng trụ được, suy cho cùng Anh Kiệt vẫn chưa đủ thực lực, diệt một gia tộc bốn đời quả thực là quá sức với hần

Nhưng Anh Kiệt một tiếng thờ ơ gấp cũng không có, ngược lại khóe môi mỉm cười, hần chính là hài lòng, vui vẻ, mối uy hiếp gia đình hần đã triệt để biến mất khỏi thế gian, Anh Kiệt đi ra ngoài, Nguyễn Kiên mang theo Tần Thanh Nguyên đi ra ngoài

Anh Kiệt xoay lại nhìn tòa nhà cao tầng, vô hi vô bi, lạnh nhạt nói

"Tự gây họa, không thể tha, kiếp sau đừng chọc vào gia đình ta!"

Lần này nhẹ hơn nhiều, một cái phẩy tay dùng Bạch Họa Kim Ly thiêu rụi cả tòa nhà của Trần Gia, trong đêm tối liền hấp dẫn sự chú ý của người dân, họ thấy một ngọn lửa màu trắng khổng lồ cao tận trời xanh, đẹp đến vô cùng

Hôm nay chính là ngày Trần gia triệt để biến mất khỏi thế gian.

Anh Kiệt trở về mang theo Tần Thanh Nguyên, hần có nhiều chuyện muốn hỏi tên này, cho nên một đường không đi xe, dùng tốc độ hóa cánh hai tay xách theo hai người chạy như bay, làm cho Nguyễn Kiên xanh mặt buồn nôn, tốc độ này so với tàu cao tốc có thể sánh bằng, mà Tần Thanh Nguyên thì triệt để kinh hãi, hần đã nhìn ra thực lực của Anh Kiệt, cho dù là sư phụ Võ Anh Vương của mình cũng không có tốc độ nhanh thế này, so sánh thì kém hơn một chút, Tần Thanh Nguyên đổ mồ hôi thẩm nghĩ

"Người này, chắc chắn là võ đạo đỉnh cao, hóa cánh tông sư!"

Sáng hôm sau, mặt trời vừa rạng sáng, không khí trong lành, gà gáy chó sủa, thêm một ngày đẹp để cho công dân sinh hoạt, người già ra công viên tập thể dục, nữ công gia chánh thì lo việc nhà, trụ cột gia đình lại phải bư chải, bao nhiêu người tập nập làm việc như bao ngày, vô cùng bình thường, nhưng hôm nay lại không bình thường, khi một tin tức mới vừa xuất hiện trên truyền hình, chỉ một tin tức nhưng kênh nào cũng có, thậm chí trên bài báo còn in đậm viết to dòng chữ

Tin chấn động: Chủ tịch tập đoàn dệt may Trần Phú, top 10 đại gia tổng giám đốc Cao Hoài Xuân cùng con cháu trong nhà đột ngột qua đời, không rõ nguyên nhân!

Vạn người sững sờ, như nghe sự tích.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Tra, tra, tra!

Tin tức cả nhà Cao Hoài Xuân toàn diệt nhanh chóng truyền đi khắp nơi ở các tỉnh thành, làm cho lòng người hoang mang lo lắng, một đêm lại có nhiều người bị giết như vậy, đây đúng là gan to bằng trời, người dân lo lắng chính quyền thì đau đầu

Sài Gòn, cơ quan cảnh sát điều tra, bộ công an, tầng thứ tư

Một người trung niên mặc quần phục xanh ngồi trên bàn làm việc, trước bàn có bảng tên đại tá Lý An Thịnh, hần nhìn đồng hồ sách báo cáo trước mặt một chút, có chút đau đầu

"Một đêm lại có 31 người bị giết, đây là sự kiện lớn nhất từ trước đến nay ở Việt Nam, rốt cuộc là băng đảng hay một tổ chức nào đó đã ra tay? Người Trần gia đắc tội với xã hội đen? Vì cái gì báo cáo điều tra lại không tra ra được hung thủ?"

Lý An Thịnh cảm lên một tờ báo cáo, lông mày đều nhíu lại

"Xem xét báo cáo rõ ràng đây là chuyện thù từ, người bị giết toàn bộ cùng một nhà, từ già trẻ tính ra cũng là bốn đời con cháu, quá tàn nhẫn, đến trẻ con cũng không tha, hơn nữa có lẽ hung thủ không phải một người, người nhà của nạn nhân ở rải rác khắp các tỉnh thành, một người là không đủ sức, ừm. Đây chắc chắn là một băng đảng xã hội đen không xem pháp luật ra gì, ngang nhiên dám giết người, vậy chắc chắn bọn họ có hậu thuẫn rất mạnh"

Lý An Thịnh thầm nói xong lại xem một tờ báo cáo khác

"Không thể có chuyện trời phạt được, nếu ông trời có mắt thì tội phạm bây giờ có thể tồn tại sao?" hần tự nói lời này xong có chút dờ khóc dờ cười, không nghĩ tới mình cũng tin tưởng mấy chuyện mê tín như vậy, lắc lắc đầu

"Có lẽ là do người làm, nhưng thủ đoạn giết người quá kỳ lạ, không tra ra được một chút nguyên nhân nào, quá quái dị?" hần nói tới đây thì sờ sờ cằm, suy nghĩ một chút, bấm cái điện thoại gọi cho cấp dưới

Một lát sau một tên cán bộ đi vào, khẽ nghiêng chào, Lý An Thịnh đan tay vào nhau nghiêm nghị nói

"Cậu, giúp tôi tra và liên lạc một chút mấy vị đại sư phong thủy gì gì đó, ừm, nếu họ không chịu hợp tác thì dùng lệnh của tôi, cản trở người thi hành công vụ cậu cũng biết nên phán tội gì rồi phải không?"

"Rõ, thưa sếp!"

"Tốt, đi đi!"

...

Cù chi, xã Phước Thạnh

Trong một quán cơm bình dân, ba người Anh Kiệt ngồi ăn cơm thoải mái, lại nói vừa đánh nhau xong ai cũng tiêu hao nội lực, có chút đói bụng, dĩ nhiên Tàn Thanh Nguyên cũng ngồi ăn cùng, Anh Kiệt tạm thời giữ lại cái mạng của hắn cũng là có nguyên nhân, lúc này cũng đang hỏi vấn đề mà hắn quan tâm

"Người nói, sư phụ người tên gọi Võ Anh Vương, là một tông sư?"

Tàn Thanh Nguyên đối với Anh Kiệt lòng vẫn còn run sợ, ngừng ăn ngồi thẳng lưng nghiêm túc trả lời, không dám chậm trễ

"Vâng, tiền bối có đều không biết, sư phụ tôi là một trong Thất Đại Tông Sư xếp hạng ba, luận thực lực lẫn trí lực đều xứng đáng, sư phụ đúng là tên Võ Anh Vương, nhưng ít người biết tên thật của ông ấy, nếu như gọi ra biệt danh, có lẽ đến mấy người trong nhà nước cũng phải kính nể ba phần, sư phụ được người xưng Võ An Nam!"

"Võ An Nam?" Anh Kiệt ngẩn người, ngoài ý muốn hỏi

"Phải, đây cũng không phải người trong nước gọi, mà là một vị tướng quân ở Trung Quốc đặt tên, nghe nói 20 năm trước sư phụ đã giao chiến với vị tướng quân kia, thực lực lúc đó của hai người đã là tông sư, nhưng sư phụ ta vẫn là mạnh hơn một chút cho nên mới dành thắng lợi"

Nguyễn Kiên vẫn ngồi ăn như bị bỏ đói, lời nói là vẫn lọt tai, Anh Kiệt lại nghi hoặc hỏi

"Tướng quân Trung Quốc? Người biết hắn tên gì sao? Không phải là lúc đó lại có chiến tranh chứ?"

20 năm trước tính theo đời trước, là lúc Anh Kiệt còn chưa ra đời, khi hắn được sinh ra thì Việt Nam đã giải phóng đã mấy chục năm, như dự đoán Tàn Thanh Nguyên quả đoán lác đầu nói

"Dĩ nhiên không phải chiến tranh, hắn gọi Lục Kinh Dương, ta cũng chỉ nghe sư phụ lúc buồn chán kể lại, năm đó Lục Kinh Dương chỉ mới hóa cảnh trung kỳ, đã là tướng quân của một quân đội hùng hậu, dưới đại soái hắn chính là cao nhất một cái quân hàm, uy phong lẫm liệt, giao đấu không địch thủ"

Tàn Thanh Nguyên nuốt nước bọt một cái, nói tiếp:

"Nhưng là, 20 năm trước giữa Trung - Việt có lập ra một trận đấu giao hữu, gọi là luận võ thi quyền, thực chất bên trong còn có ý nghĩa là thăm dò thực lực của đối phương, lúc đó Lục Kinh Dương vốn cho là người Việt ta cao thủ không ít, muốn đánh bại từng người một để bước lên đỉnh cao, nhưng lại không ngờ người đầu tiên hắn đấu lại là sư tôn"

Anh Kiệt nghe kể có chút hứng thú, nghiêm túc lắng nghe, Tàn Thanh Nguyên hóp một ngụm nước lại nói

"Lúc đó Lục Kinh Dương thật sự rất mạnh, nhưng cao thủ nước ta đều vô cùng bình tĩnh, họ đặt niềm tin vào sư tôn của ta, sau đó qua mấy chiêu thăm dò, Lục Kinh Dương vô cùng kinh ngạc, vốn là thi đấu giao hữu, lần này hắn lại đề nghị đấu thật, thắng không kiêu, thua không nản"

Anh Kiệt thiếu kiên nhẫn, phát phát tay nói

"Người người này sao lại chậm chạp, kể nhanh lên một chút!"

Tàn Thanh Nguyên lau mồ hôi trên trán thưa văng, vội tóm tắt

"Sau đó đánh thật, luận võ hay nội lực Lục Kinh Dương đều thua bởi sư phụ ta, hắn ăn trọn ba quyền liền bị thương, nếu không phải sư tôn nương tay thì có lẽ hắn đã chết! Sau đó hắn tự gọi sư tôn là Võ An Nam, đại diện cho nước Việt toàn thể cao thủ"

"Sư phụ người mạnh như vậy mà chỉ xếp thứ ba trong Thất Đại Tông Sư?"

"Đúng vậy, bởi vì hai người kia còn mạnh hơn!"

Anh Kiệt nghe xong suy đoán, Võ Anh Vương này luận võ hay thực lực đều là luyện khí trung kỳ, nhưng hiện tại cũng có thể đã lên hậu kỳ, nhưng vẫn xếp thứ ba, cho nên hắn cho rằng hai người kia có lẽ là luyện khí đỉnh phong, thậm chí chạm nửa bước vào cửa trúc cơ

"Ăn xong, đưa ta đi đến sư môn của người!" Anh Kiệt nhàn nhạt nói, hắn vẫn rất muốn gặp người tên Võ Anh Vương này, bởi vì người này, có cùng tên với ông cố của hắn, mà hắn từng nghe nói ông nội có mở võ quán, hắn không nghĩ đây là trùng hợp

Tàn Thanh Nguyên chỉ biết thờ dài gật đầu thưa văng, hắn cũng là người hiểu chuyện, cho dù là Anh Kiệt hay sư phụ, đều không dễ trêu vào

...

Hai ngày sau, tại bộ công an điều tra thành phố Sài Gòn

Trong văn phòng Lý An Thịnh hiện tại có hơn 12 người đứng thành hai hàng, đều làm nghề phong thủy, tâm lý có chút căng thẳng, họ không hiểu tại sao mình lại bị chính quyền cho gọi tới, trong đám thậm chí có người bị đánh vì chống lệnh, có người được người nhà bảo vệ, sau đó người nhà bị bắt áp đi vì tội cản trở người thi hành công vụ

Lý An Thịnh ngồi trước bàn làm việc, lạnh lùng nói

"Các vị, hiện tại tôi cũng không còn cách nào khác, bây giờ các vị đang nằm trong phạm vi tình nghi nhất bởi vụ sát hại cả nhà bà Cao Hoài Xuân!"

Một người trong đám phong thủy đại sư bắt mẫn, tức giận quát

"Chuyện này thì có liên quan gì đến ta? Ta làm gì có thù oán với bà ấy?"

Có người khác cũng lên tiếng

"Đúng vậy, tôi còn không biết bà ta là ai đây?"

Mọi người gật gật đầu, có chung quan điểm là không ai có thù hoặc là quen biết Cao Hoài Xuân

Lý An thịnh lúc này mới tỏ ra uy phong của một vị đại tá, quát:

"Im lặng! Hiện tại theo điều tra sơ bộ đúng là không có manh mối buộc tội các vị, nhưng theo điều tra rõ ngọn ngành, các vị không phải là có thể dùng bùa chú gì đó sao? Cái này chính là chỗ đáng nghi!"

Phong thủy đại sư lúc này đều than ôi, chỉ vì họ biết xem phong thủy? Biết dùng bùa thuật? Thì sẽ bị tình nghi? Trời đất ơi, đây là sư môn truyền lại cho bọn ta hành nghề có được không? Chẳng lẽ ai có pháp lực đều sẽ bị xem là nghi phạm? Nghĩ tới đây đột nhiên có người giật mình nhớ ra

"Này, không phải chỉ có phong thủy đại sư mới có pháp lực, còn có thuật pháp đại sư, họ cũng chuyên dùng bùa thật a?"

"Ừ phải, nhưng ta không thích bọn chúng chút nào!"

"A, ta cũng vậy!"

Mọi người gật gật đầu đồng quan điểm, Lý An Thịnh nhú nhú mày hỏi:

"Còn có?"

Tuy nói là phong thủy đại sư cùng thuật pháp đại sư là một, nhưng họ lại chia ra hai phe, một phe ẩn giấu thế nhân phạm phụ tục tử, phe còn lại chuyên dùng kỹ năng đi kiếm tiền, cho nên khi gặp nhau thì ý kiến sẽ bất đồng

Một người khác đứng ra nói:

"Còn có, nghe nói gần đây còn xuất hiện một vị thuật pháp đại sư trong giới, rất lợi hại!"

"A, cái này ta cũng có nghe, hơn nữa nghe nói tuổi còn rất trẻ"

"Không sai, ta cũng nghe qua, ở Tây Ninh đúng không? Hình như song thuật được sư Chu Thái cũng thua ở tay cậu ta?"

"Người ta gọi cậu ta là Vô đại sư a?"

Mấy người bàn tán, Lý An Thịnh lại đau đầu, tuổi hắn không cao cũng không thấp, khoảng chừng trên 40, nhưng việc nhiều khiến hắn bị stress, gõ gõ bàn để mọi người im lặng, hắn gọi tên cấp dưới nói

"Tra, tra, tra! Mang tất cả mấy người gọi là thuật pháp đại sư đến cho tôi, không bỏ sót một người nào, nghe rõ chưa?"

Người cấp dưới kia gật đầu thưa rõ, vội vàng chạy đi điều động nhân lực, mấy vị phong thủy đại sư trong phòng thì thở dài than thở

"Thuật pháp đại sư a, dễ mời thế sao? Muốn bắt lại càng khó, không nên trêu chọc, không dễ chọc"

Mọi người gật đầu, ngoại trừ Lý An Thịnh ra thì phong thủy đại sư đều biết, tuy cùng một gốc thuật sĩ, nhưng thuật pháp đại sư khác với bọn họ, họ rèn luyện kỹ năng, thời gian đều dành cho tu hành, đương nhiên sẽ ở đẳng cấp khác hoàn toàn so với phong thủy đại sư, tuy gọi đều là đại sư, nhưng thuật pháp đại sư chính là tương đương tông sư, muốn bắt họ? Đúng là chuyện cười, cũng không ai muốn nhắc nhớ Lý An Thịnh, họ đang đều đang buồn bực hắn đây.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Vây bắt?

Hiện tại Anh Kiệt không gấp gáp điều tra thực hư về thân phận của Võ Anh Vương, dù sao hắn cũng còn rất nhiều thời gian, gần đây cũng ít có tập trung tu luyện, Anh Kiệt tiện tay mang Tàn Thanh Nguyên quân cho Nguyễn Kiên trông coi, đồng thời cảnh cáo Tàn Thanh Nguyên nếu dám bỏ trốn thì sẽ có hậu quả.

Dĩ nhiên là Tàn Thanh Nguyên sợ, cho dù nói hắn tuổi trẻ tài cao cũng không thể so sánh nổi với Anh Kiệt.

Chớp mắt từ ngày tru diệt Trần gia đã qua ba ngày thời gian, Anh Kiệt mấy ngày nay đều bế quan tu luyện, hắn hiện tại là luyện khí hậu kỳ đỉnh phong cũng không sợ đói khát, dù sao cũng nhịn được nửa tháng đến một tháng không có vấn đề

Cha mẹ Anh Kiệt cũng nghe sơ qua ngũ lão nhân giải thích, tạm thời nhịn xuống tâm tình kích động khi biết Anh Kiệt là võ giả cao thủ, ngoại trừ Bảo Nhi thân làm mẹ nôn nóng thời gian này muốn nhìn Anh Kiệt.

Anh Cường ngược lại bình tĩnh rất nhiều, còn mang theo tự hào.

Con ta thành danh, làm cha cũng được vinh quang a!

...

Chẳng mấy chốc lại thêm hai ngày trôi qua. Anh Kiệt từ trong tu luyện mở hai mắt ra, hắn lắc đầu. Liền năm ngày không có cảm nhận được tiến bộ, cảm giác đan điền vẫn như cũ không có muốn đột phá, kinh mạch càng là không có biến hóa, nguyên khí hấp thụ cũng càng lúc càng ít không đủ dùng

Cửa phòng mở ra, Anh Kiệt đi ra ngoài.

Ra tới sân cũng vài bước, bởi vì nhà không to mà ngược lại còn nhỏ, Anh Kiệt nhìn thấy cha mẹ cùng ngũ lão nhân, còn có nhóm sát thủ, tất cả đều đứng ngồi đối diện bên kia mấy người không quen biết

Anh Kiệt nhíu mày, cảm giác những người kia đến có lẽ không phải chuyện tốt.

Anh Kiệt hai tay bỏ túi từng bước đi tới.

Mọi người nghe thấy động tĩnh nhìn qua, ánh mắt thay đổi phần khởi như thấy thần tài gia xuất hiện.

Bảo Nhi đứng lên trước vội vàng đi đến trước mặt nắm tay Anh Kiệt, mỉm cười nói

"Xong rồi?"

"Ừm, nhà có chuyện sao mẹ?"

Anh Kiệt liếc mắt nhìn hướng bàn dài bên trái năm người trung niên mặc áo sơ mi trắng cùng quần tây đen, có thể nhìn qua trên thân quần áo tuy đơn giản nhưng giá cả lại không thấp, một người trong đó đeo kính, tay cầm bút cùng sổ sách gì không biết, Anh Kiệt cảm nhận được người đến không lành.

"Được rồi, còn nhìn cái gì? Mau lại đây!" Anh Cường ngồi bên phải nhìn Anh Kiệt ra hiệu

Năm người kia cũng nhìn thấy Anh Kiệt, bất quá không xem trọng, liếc một cái rồi thôi, tiếp tục nói chuyện với mấy người đối diện

"Chuyện không nhỏ, mong mọi người suy nghĩ thật kỹ, đây là tình thế cấp bách, chúng tôi cũng chỉ là làm theo lệnh cấp trên!" người trung niên đeo kính trầm giọng nói, có vẻ nghiêm túc

Đối diện năm người áo sơ mi trắng là Anh Cường cùng ngũ lão nhân.

Anh Kiệt một bên nghe vậy, hiếu kỳ lắng lắng ngồi xuống bắt chéo chân, vui vẻ nhìn xem năm tên áo sơ mi trắng.

Lúc này một bên đã nhìn đủ một bụng Lương Dương vỗ bàn một cái, làm cho mấy người giật mình

"Đám người các cậu không nghe lọt tai sao? Ở đây là nhà của Võ thiếu tướng, là Võ đại sư, Võ tông sư. Ai cho các cậu lá gan dám đến đây kết tội?" Lương Dương mắng tung tóe văng đầy nước bọt.

"Võ thiếu tướng có công với quốc gia được chính phủ hỗ trợ bảo vệ, các cậu một cái tỉnh Sài Gòn mà thôi, cũng muốn đối đầu chính phủ?" Phan Nam lạnh nhạt hỏi

Cứ tưởng nói hết ra năm người kia biết khó mà lui, lại không ngờ tên trung niên đeo kính nâng nhẹ lên mũi kính, sắc mặt cũng không có kinh hãi như tưởng tượng, mà là lạnh nhạt đáp lại

"Các vị là ngành đặc biệt chúng tôi có thể không nói, nhưng về việc bảo vệ một kẻ sát nhân thì đây là điều đi ngược lại với luật pháp quốc gia, có thể mang tội lạm dụng chức vụ, các vị có nghĩ rõ?"

Hắn nói ít, nhưng nghĩa nhiều. Mọi người ở đây ai nghe cũng hiểu, đơn giản là:

Người làm cái gì ta không quan tâm, nhưng nếu bảo vệ tội phạm thì chính là đồng lõa!

Lương Dương nghe xong nổi điên, hai mắt trừng trừng, trong lòng phẫn nộ, từ trước tới nay chưa có ai dám ở trước mặt bọn họ nói chuyện tự đại như vậy, phải biết chỉ có thủ trưởng cùng Thất Đại Tông Sư mới có tư cách này, hiện tại cũng thêm Anh Kiệt.

Vốn là định mắng lên, Lương Dương lại bị Lê Dục kẻ bên nắm tay kéo ngồi xuống.

Trong năm người tuy Phan Nam là lão đại, nhưng so về trí thì không ai dám bước qua Lê Dục, có thể nghĩ Lê Dục là quân sư cũng được.

Lần này đến cả hắn cũng nhận xuống cho thấy việc này rất nghiêm trọng.

Lương Dương giận sôi đành nuốt lời định mắng trở vào.

Tên nam trung niên bên kia đẩy kính lên, nhạt mỉm cười nhìn Lê Dục gật đầu

"Xem ra cũng có người hiểu chuyện!"

Lời này hắn nói như gia trưởng đối hậu bối, người nghe đều cảm thấy ngứa ngáy khó chịu

"Hiện tại như đã nói, Sài Gòn có một vụ án quan trọng, cấp trên cũng đã điều hành nhân lực đi mời các vị cao nhân võ giả, đại sư bỏ ra một chút thời gian lên gặp mặt, chỉ là uống chút trà cùng phối hợp mà thôi, mọi người không cần nghĩ quá nhiều"

Nói uống trà, nhưng chính là lên hỏi cung.

Anh Kiệt một mặt nhìn xem hết thấy, hắn đại khái hiểu rõ. Người đến muốn bắt cao thủ, cũng chính là nhắm vào hắn.

Nam trung niên lúc này đột nhiên quay qua quay lại nhìn, như tìm kiếm cái gì, giống như không thấy liền hỏi

"Mong mọi người hợp tác, còn mời vị cao thủ kia xuất hiện!"

Hắn vừa nói, bốn người còn lại đứng lên, một người lấy ra bộ đàm, khẽ nói

"Vào!"

Một chữ vào, bên ngoài dồn dập tiếng chân tiến đến.

Tất cả đều là quân nhân, thân mặc quân phục mang giáp CSCD, tay cầm vũ khí nóng. Hơn chục người phân tán ra bao vây lập thành vòng tròn, hàng nóng liền chia vào mấy người Anh Kiệt

Tình thế hiện tại chính là vây bắt!

Lương Dương nhìn không được, dậm chân một cái, sóng khí tán ra hai mét bức lui mấy tên binh sĩ ở sau lưng, hùng hổ quát:

"Đây là mồi sao? Ép người quá đáng! Đây là vây bắt! Các người không còn xem chúng ta ra gì đúng không? Không xem cấp trên là gì sao?"

Nói gì thì nói, ngành đặc biệt so với xã, huyện, tỉnh địa phương chức vụ có cao chứ không thấp, họ được tạo ra chính là vì bảo vệ tổ quốc.

Nam trung niên kính mắt cũng không trả lời, lần này Lê Dục cũng đứng lên nhìn xung quanh, như rồng mây không vui nói

"Cậu làm vậy, là có ý gì?"

Hắn hỏi câu này cũng là trong lòng mọi người ở đây muốn hỏi.

Bao Nhi thì sợ hãi nắm lấy tay Anh Cường siết chặt, ngồi không dám nhúc nhích, đối diện với súng thật lính thật đây là điều tất nhiên

Liên Hoàn Sát ngược lại sắc mặt bình tĩnh, bọn họ không sợ đám này binh sĩ, trong mắt họ tướng tằm lính tép không đáng để ở trong lòng, huống hồ cậu chủ còn ngồi ở đằng kia nhìn xem hết thấy?

Cũng đúng lúc này, phía góc bên trong bàn vang lên một tiếng gõ, Anh Kiệt ngồi tựa lưng ghế, hai chân bắt chéo để lên bàn, biểu tình mỉm cười thân thiện, hai tay chắp ở trước ngực, bàn tay đan xen mười ngón, cái tư thế này để cho năm người trung niên áo trắng nhũ mày

Anh Kiệt cũng không thềm đề ý, cười nhạt hỏi

"Các người muốn tìm ta?"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Đô Thị An Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.